

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 401

Setmana del 31 de maig
al 6 de juny del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"El positivisme jurídic actual, nega el fonament transcendent de la llei, reduint allò ètic a allò legal, i relativitzant-ho com fonamentat en l'arena movedissa dels partits i de les eleccions. Per a ell, milions de vots, serien milions d'arguments de moralitat."

Jesús Iribarren

31 de maig: Diada mundial dels "Mass-Media"

Per uns mitjans de comunicació al servei dels drets humans

MADRID.—"Les comunicacions socials s'han convertit en l'atmosfera que respirem. Per elles milions d'homens se senten avui família humana i poden afrontar mancomunadament l'avenir de l'espècie", es diu en el missatge de la comissió episcopal dels Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola que presideix monsenyor Joan Mari Alanis, bisbe d'Urgell, davant la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials que se celebra aquest diumenge dia 31 de maig, i que per voluntat del papa Joan Pau II té per lema: "Les comunicacions Socials, al servei de la justícia i de la pau."

Els bisbes de la Comissió en el seu comunicat continuen dient que "quan es vicia aquesta atmosfera amb elements nocius per a la consciència humana, com la mentida, l'odi, la degradació moral en tots els seus aspectes, aleshores els

Mitjans de difusió se senten violentats en el seu destí originari i resten com humiliats i prostituits per la mercaderia que se'ls obliga a carregar."

El missatge acaba posant de manifest que "la promoció de la pau i de la justícia constitueix una assignatura permanent, constant i mai no interrompuda en qualsevol col·lectivitat humana. Aquest és un objectiu primordial de l'Estat i dels programes polítics. Però, sense una prèvia consciència de solidaritat entre els éssers humans i una clara informació —també en termes de denúncia— de les anomalies i injustícies d'una determinada situació, el clam per la justícia incidirà en la retòrica i en la utopia. És aquí on els mitjans de comunicació social han de considerar missió pròpia i crida de Déu, el suport als drets humans, la predilecció pels pobres, l'alliberament dels pobres i dels oprimits."

AFINANT

Maria de l'Ascensió

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Ni els Evangelis ni els Fets dels apòstols no ens diuen si Maria fou present en l'èxtasi definitiu del Senyor, la seva Ascensió al Cel.

Tanmateix els relats d'aquells dies —fora del temps— entre la Resurrecció i la Pentecosta ens presenten els deixebles, més enllà del cercle estricte dels apòstols, vivint units al voltant de Maria i comunicant-se l'experiència de Jesús ressuscitat.

Maria i els deixebles, encapçalats per Joan, es prengueren seriosament el testament del Senyor de la creu estant. D'aquell solemne moment ençà, Maria és col·locada per la voluntat del seu Fill en el bell mig de l'Església, el nou Poble convocat per Ell. Si Pere hi fa de pedra fonamental de la Veritat, Maria hi aporta el primer cor nou, de carn, promès pel profeta. I és en la interioritat d'aquest nou cor que l'Ascensió és viscuda i compresa. Maria la visqué en plenitud de gràcia. I aquesta vivència única —en adormir-se— l'endugué de tant d'amor, Cel enllà amb el Fill.

**Maria, una
catolicitat del
cor**

Pàg. 3

**No podem
romandre
passius davant
la fam**

Pàg. 9

Dissabte vinent comença

UN ANY DEDICAT A MARIA

Catalunya sempre ha estimat Maria com a mare seva. Des del mateix moment que es va anar formant com a nació, arreu de Catalunya la Mare de Déu era venerada sota les més diverses advocacions. És per això que l'Any Marià que dissabte vinent comença ja ha adquirit, a hores d'ara, un gran ressò al nostre país.

El nostre setmanari anirà publicant les notícies que aquest esdeveniment vagi suscitant tant als bisbats com a les parròquies, associacions o altres grups. D'uns números ençà i d'ara endavant encara amb més cura, hem anat publicant textos i articles de caràcter marià.

Les nostres pàgines estan obertes, doncs, de bat a bat a aquest Any Marià, a casa nostra i arreu del món. D'una manera especial, tal com ho trobareu a les pàgines centrals d'aquest número, dedicarem unes pàgines a les informacions i suggeriments de les comissions o dels delegats diocesans per l'Any Marià.

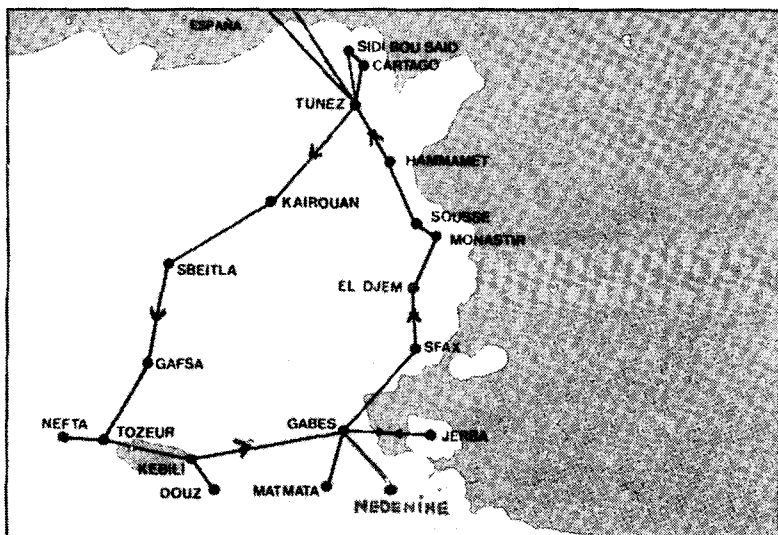
Estem segurs que els nostres lectors donaran una bona acollida a aquesta iniciativa.

La Mare de Déu del
Claustre, patrona de Solsona

VISITEM TUNÍSIA AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DE SANT AGUSTÍ

Del 5 al 12 de juny

ITINERARI:

5 de juny - Barcelona - Tunis

6 de juny - Tunis - Cartago - Sidi Bou Said - Kairouan

7 de juny - Kairouan - Sbeitla - Gafsa - Tozeur

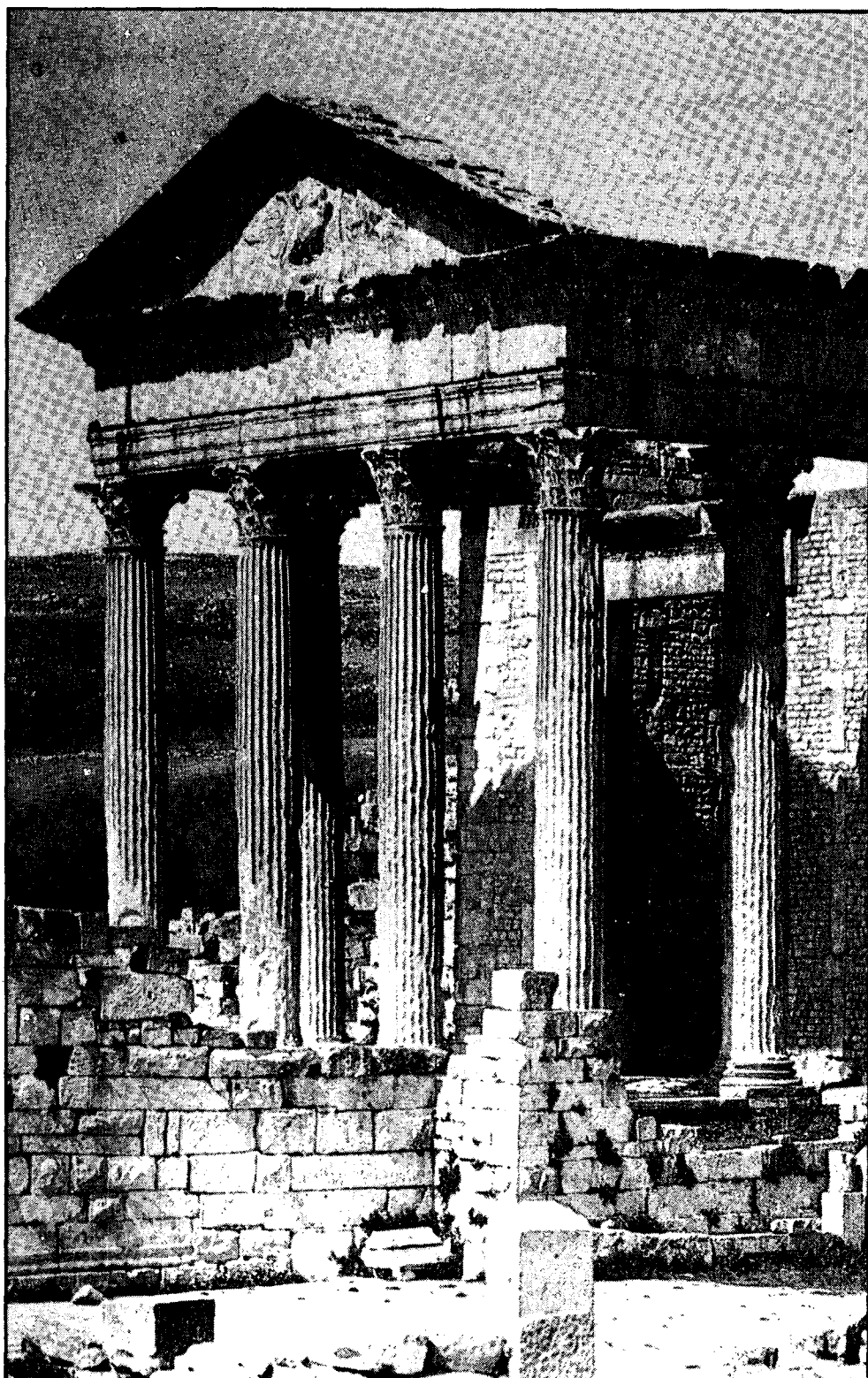
8 de juny - Tozeur - Nefta - Douz - Gabes

9 de juny - Gabes - Matmata - Medenina - Djerba

10 de juny - Djerba - Sfax

11 de juny - Sfax - El Djem - Monastir - Sousse - Tunis

12 de juny - Tunis - Barcelona

Capitolio de Dugga

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

Del 3 al 10 d'agost, SUÏSSA
Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA

EDITORIAL

Dels debats i les seves regles

Aviui està de moda organitzar debats o discussions públiques sobre qualsevol tema. Els debats "en viu" són els preferits tant del públic com, pel que sembla, dels organitzadors. Per això se'ns en serveixen amb abundància sobretot a la ràdio i a la televisió —la premsa, més freda, s'hi presta menys— escampant-los al quatre vents i no manquen les associacions o els clubs que n'ofereixen amb regularitat a un públic més restringit, és cert, però que sovint arriben a àmbits més amplis gràcies al ressò que els proporcionen els mitjans de comunicació.

En èpoques d'eleccions, és a dir cada tres per quatre, els debats són més freqüents com és natural. Però ja resulta significatiu que més d'un cop els polítics invitats a ser-ne els protagonistes es refusin a exhibir-se en aquest joc dialèctic cara al públic. Recentment, arran d'algunes lleis promulgades pel govern o de preses de posició de la Santa Seu, tots hem pogut assistir a debats televisius o radiofònics en els quals el presentador ens ha explicat les dificultats que han tingut per poder completar el ventall de les diverses opinions. Tant els polítics com els "especialistes" en qüestió bé deuen tenir alguna raó vàlida per mostrar-se reticents davant d'unes invitacions aparentment tant falagueres. I tots plegats alguna vegada hem sofert l'angúnia o la vergonya d'altri veient com principis prou nobles eren exposats i defensats amb mala traça, que l'estirabot es disfressava d'argument o que es feia vibrar la corda del sentiment quan mancava el pes de la raó per inclinar la balança.

La discussió és bona —els antics deien que d'ella en sortia la llum de la veritat— però no es fa bé i sense unes regles clares i una finalitat ben definida, fàcilment pot degenerar en una picabaralla estèril o en un "espectacle" penós. Els organitzadors d'un debat públic, abans de convocar-lo, s'haurien de preguntar honestament què n'esperen, exclouent d'entrada el simple recurs fàcil per omplir una vetllada d'èxit assegurat a la manera d'una mena de combat de boxa dialèctica.

Fins i tot, en la proposició d'un debat hi ha una possible finalitat que d'antuvi podria semblar vàlida però que, analitzada amb rigor, cal reconèixer que no es pot assolir sino és en unes condicions molt especials. Seria el "debat científic", és a dir aquell del qual se'n pot esperar fer avançar un problema en discussió gràcies a l'exposició i al contrast de punts de vista diversos sobre un mateix tema. El lloc adequat per aquesta mena de debats són evidentment els congressos, els seminaris, les reunions d'especialistes, comptant amb el lleure suficient, amb uns "papers" de treball prèviament acordats i amb una formulació precisa d'allò que els clàssics anomenaven el "quaeritur", allò que ens preguntem. Aquest no és, ni cal dir-ho, el cas dels debats públics que avui tant s'estilen. Què en queda doncs? S'han de bandejar totalment? No ho creiem pas. Creiem sincerament que poden ser molt útils per al públic, però amb la condició de presentar-los no tant com un veritable —i impossible— debat sino com una ocasió perquè dues o més opinions o punts de vista, més o menys divergents, puguin ser exposats amb llibertat i amb claredat i, si cal, precisats gràcies a uns torns de preguntes creuades dirigides, no pas a convèncer o a rebatre, sino cenyir l'una o l'altra expressió que hagués pogut restar confusa.

Creiem de debò que tots hi sortiríem guanyant si ens sabéssim imposar aquesta mena de disciplina a l'hora d'afrontar un debat públic. Amb el ben entès que, en privat i si pot ser tot prenent un bon cafè amb gent prou intel·ligent, sempre serà un plaer quasi "de déus", com diria Homer, discutir "de omni re scibili", de qualsevol tema sota el Sol.

En Maria, una catolicitat del cor

ROGER, PRIOR DE TAIZÉ

En acollir, setmana rera setmana, els joves d'Europa que venen a Taizé per pregar i cercar en les fonts de la fe, la nostra espera s'ha accentuat encara més; esperem que cada jove descobreixi el Crist no pas aïlladament, sino el "Crist de comunió" plenament present en aquest misteri de comunió que és l'Església.

En el cor d'aquest misteri, molts joves poden arriscar-se fins a exposar la seva vida, comproment totalment la seva existència per esdevenir artesans de confiança, de reconciliació, no solament entre els joves, sino també amb totes les generacions des dels més vells als més infants. Avui, com en el primer segle, els és ofert de perseverar "en comunitat de pregària... amb Maria, mare de Jesús".

La Verge Maria il·lumina els nostres camins. Des de la primera Pentecosta, la figura de Maria com a figura d'Església és transparent. Li ha estat possible de comprendre, amb els apòstols que "per Crist ha vingut el do gratuït de Déu, font de salvació per a tota criatura humana".

En Maria es presenten aquestes dues realitats essencials a l'Església, la maternitat i la catolicitat íntimament unides. Quan una d'aquestes realitats s'apaga, l'altra s'esborra. Igualment en les nostres vides personals, quan l'esperit humà no coneix la benevolència, la sobreabundància, quan no espera de l'Església la generosa maternitat, vet aquí que roman com entotsolat, amb risc de no sentir més la crida evangèlica a la catolicitat: "que tots siguin un perquè el món pugui creure".

La salutació de l'àngel a Maria ja feia ressonar la crida a una plenitud, a una catolicitat del cor: "Alegra't, plena de gràcia". I aquesta crida és universal, veritable per a cada cristià: "Alegra't, ànima meua, plena de gràcia". "Alegra't, Església, plena de gràcia". La confiança en Déu dóna a tots de poder optar per una ascensió vers una joia serena.

Per realitzar en cada u de nosaltres la resposta de Maria a l'àngel, es bo recordar que, abans de la vinguda de Crist, durant segles, una comunitat d'humils creients va subsistir en el poble d'Israel. La Verge Maria era d'aquesta comunitat. Pendants d'aquest apleixament, aquests pobres de Déu es mantenien per la fe en l'espera del Messies. Una semblant espera confiant en Déu ho fa tot dispo-

nible, límpid. En respondre a l'anunci de l'àngel, amb un sí, amb un consentiment interior, Maria es compromet en la fidelitat de tota una existència: "Que es faci segons la teua paraula". Així, a través de la història, Déu ha salvaguardat la santedat de la seva crida abans adreçada a Abraham i el seu poble.

Per la Verge Maria, aquest sí troba un apleixament en una actitud d'ofrena: Maria, lluny de retenir el seu Fill per ella, el dóna al món. Nosaltres també voldríem descloure'ns en una espera i donar el que Déu ens dóna. Amb Maria, mirant al Ressuscitat, voldríem esperar en la pau de les nits, en el silenci dels dies, en l'esperit de la lloança, com en les hores dels grans combats interiors, esperar que floreixin els nostres deserts.

Un sí per tota la vida en el seguiment de Crist engendra aquesta única comunió que s'anomena l'Església. Tanmateix, avui creix el nombre de batejats que són indiferents, no pas envers Crist, sino al misteri de comunió que és el seu Cos, la seva Església. Sovint aquests batejats es retroben en

grups o, algunes vegades, l'esoterisme se'ls endú: mentre que junts se sentin bé, poc importa la resta. Però quan, sortint d'aquesta situació, un batejat percep que Crist no pot ser dividit, cal que compregui el Crist com a misteri de comunió. Aleshores aquest batejat pot saber que camina en la comunió de l'Església quan veu una tal actitud de fe: es disposa interiorment, dia rera dia, a pregar amb Jesús i a posar confiança en el "Misteri de la Fe" (ben entès, no en allò que en triaria, sino a tot el "Misteri de la Fe" sense distincions).

A qui aspira seguir el Crist de comunió, en donar-li el sí per una catolicitat del cor, voldria proposar-li aquesta pregària:

"Oh Déu, jo us lloo per les multituds de dones, d'homes, de joves, d'infants que, a través de la terra, cerquen ser testimonis de confiança i de reconciliació. Seguint els sants testimonis del Crist de tots els temps, des de Maria i els apòstols fins als d'avui, concediu-me de pregar amb Jesús i disposar-me interiorment, dia rera dia, per posar confiança en el «Misteri de la Fe»."

RESPIR

Quin diàleg!

No es pot ser llamenc, ni triat, en el menjar, quan tanta gent mor de gana. Les vegades que m'ha vingut a la memòria un diàleg de Nikos Kazantzakis amb un vell cretenc que anava en romiatge al Monestir de la Mare de Déu.

—I quin és el teu plat preferit, avi?
—Tots, fill meu. És un gran pecat dir: aquest menjar és bo, aquell dolent!

—Per què? No podem escollir?

—Doncs, no, no podem.

—Per què?

Perquè hi ha tantes persones que passen fam.

I acaba Kazantzakis: Vaig callar, avergonyit. Mai el meu cor no havia pogut arribar a tanta noblesa i compassió.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
Francisc Malgosa i Riera
Edita: C/. València, 244, 2on.
Edicions Terra Nostra, S.A. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
Gerent: 08007 Barcelona
Jaume Roigé i Torrentgenerós Impressora: Publiagraf, S.A.L.
Disseny: Consell de Cent, 224,
Josep Samper i Aledo Barcelona. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

La notícia la publicava YA, el propassat 18 d'abril, en la pàgina de RELIGIÓ. Però mereix els honors d'una **première** amb una significació que no dubto a qualificar d'històrica. Es tracta del Pla d'Acció Pastoral aprovat per la Conferència Episcopal per al trienni 1987-1990, del qual em permeto extreure i comentar alguns aspectes no sense abans emmarcar-lo en les actuals coordenades políticoreligioses de la societat espanyola. La missió i la funció del laic serà el tema central del vinent Sínode de Bisbes i no hi ha dubte que una part important de l'activitat doctrinal de l'Església espanyola s'encarri-la per aquest camí que, sense ser nou, pot permetre dinamitzar força energies potencials que potser no trobaven les vies adequades d'exercici.

El balanç objectiu, sense ànim de fer retrets, sobre el que ha estat l'actuació pública dels catòlics espanyols des de l'inici de la transició, ofereix una resta més aviat negativa. Cal comptabilitzar-hi les incongruències, força per cert, entre la fe que professen i la conducta d'alguns homes públics. No hem estat, col·lectivament, a l'altura de les circumstàncies i pot qualificar-se de veritable fracàs l'esmentada actuació pública si se l'examina amb esperit mitjanament crític, en temes com la defensa de la vida, de la família o de la llibertat d'ensenyament.

Naturalment, aquesta actuació pública que es demana ha de respectar i assumir, plenament i sense reserves, l'ordenament constitucional i els principis de llibertat, pluralisme i funcionament democràtic de les institucions. Això vol dir que, sense cap mena de privilegi, els catòlics podran actuar en la vida pública espanyola com qualsevol altre grup social, amb ple respecte a la llibertat dels altres, però totalment coherents amb les seves conviccions. Una característica em permeto destacar: sense complexos de cap mena.

Una assignatura pendent dels laics espanyols

GABRIEL GARCIA CANTERO
Catedràtic

Estan arribant a la majoria d'edat política generacions que de cap manera se senten solidàries ni responsables del que els seus pares o avis pogueren fer durant la guerra civil o durant els anys de l'anterior règim polític. Per als seus components, ser catòlic i comportar-se com a tal en la vida privada i pública no serà motiu de rubor o motiu d'inhibicions, ni produirà complexos d'inferioritat. Mereixen ser destacades les següents línies d'actuació del Pla d'Actuació Pastoral proposat pels bisbes espanyols:

1) Acceptació i suport de les institucions democràtiques en les seves línies fonamentals. Ara no hi ha, a diferència dels temps de la Segona República, la més mínima reserva o restricció mental en ordre a l'asunció de la **Monarquia de Joan Carles I** per part del col·lectiu catòlic espanyol. El seu únic marc d'actuació és representat per la Constitució del 1978 que s'acata sense dificultat. Precisament en els seus preceptes, que asseguren el pluralisme i la llibertat ideològica, troben empar i garantia. No hi ha altres regles del joc democràtic.

2) Formació de la consciència i maduresa dels catòlics en matèria social i política. Probablement aquest és el punt on rau la causa de l'asse-

nyalat fracàs dels catòlics en el període immediatament anterior. Encara que no mancaren, en èpoques passades, centres i organismes eclesials amb aquest objectiu, quelcom va fallir en l'intent, vistos els pobres resultats obtinguts. És urgent replantejar la formació pública dels laics espanyols que ha d'impartir-se per laics experimentats que coneguin a fons els racons de la vida política i sindical, en el nostre país i altres anàlegs.

3) Divulgació cap endins i cap enfora de la doctrina moral catòlica sobre la vida pública, social, econòmica i política, recuperació i llançament de la doctrina social de l'Església, renovada i completa. Tasca totalment necessària, ja que alguns sembla que identifiquen la doctrina moral catòlica amb un catàleg de prohibicions, desconeixent documents tan revolucionaris com l'encíclica **Laborem exercens**, quan, en realitat, constitueix el més complet **corpus** doctrinal que abasta tota l'activitat humana en qualsevol de les seves manifestacions socials.

4) Estimular la participació dels catòlics en la vida social i política mitjançant la seva participació en associacions adients, ja siguin de caràcter general, ja d'origen i d'inspiració cristiana. Potser que sigui aquest el punt que suscitï majors reticències. D'una banda, la formació de les consciències no ha de quedar en un nivell especulatiu, ja que es tracta d'una formació per a tota la vida. D'altra, el **fantasma del partit catòlic** atemoreix a molts i inhibeix a altres per a una acció en aquest camp. S'ha insistit repetidament que no es tracta de fundar "partits catòlics", sinó "partits d'inspiració cristiana". Penso que no hem de deixar-nos arrossegar per prejudicis pretèrits, sinó que hem d'exercir la imaginació creadora. Ací hi ha un repte a les noves generacions.

El juliol de l'any passat, fou brillantment exposat a l'Institut Catòlic de Toulouse, per un teòleg important, un estudi magistral de teologia, que tenia per títol: **La Proveta (fecundació "in vitro" i transferència d'embrions) davant de l'ètica cristiana**, i amb el subtítol: **Assaig de teologia moral fonamental**. Amb tota la raó, volia demostrar que la solució d'aquest greu problema de bioètica —així com la de tots els altres concernents a aquest camp nou de l'activitat científica i tecnològica— depenia de les nostres concepcions filosòfiques i teològiques fonamentals sobre l'ésser humà: en resum, que la bioètica posava, per endavant, les qüestions antropològiques fonamentals i que era per la seva investigació aprofundida que era indispensable començar-ne l'estudi.

Aquesta és precisament la manera com planteja el problema la recent **Instrucció sobre el respecte de la vida humana naixent i la dignitat de la procrea-**

ció, de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Les reaccions apassionades de reacció i d'ironia, fins i tot de rebuig radical que ja ha suscitat revelen fins a quin punt són divergents les concepcions antropològiques fonamentals dels nostres contemporanis.

El document romà planteja el problema de la bioètica a partir d'una antropologia essencialment bíblica, fonamentada en primer lloc en l'ensenyament del Gènesi. Les línies següents constitueixen el centre del qual en deriven totes les directrius pràctiques: "Des del començament de la concepció, la vida de tot ésser humà ha de ser respectada absolutament, ja que l'home és damunt la terra l'única criatura que Déu ha volgut per si mateixa i l'ànima espiritual de tot home és creada immediatament per Déu; tot el seu ésser porta la imatge del Creador. La vida humana és sagrada perquè, des del seu origen, comporta l'acció creadora de Déu i roman per sempre en una

L'antropologia al centre del debat

RENÉ COSTE
Professor de l'Institut
Catòlic de Toulouse.

relació especial amb el Creador, el seu únic fi".

Déu és l'amo de la vida, des del seu inici fins al seu terme; i ningú, en cap circumstància, no pot atribuir-se el dret de destruir directament un ésser humà innocent. La procreació humana demana una col·laboració responsable dels esposos amb l'amor fecund de Déu; el do de la vida humana s'ha de realitzar en el matrimoni mitjançant els actes específics i exclusius dels esposos, seguint les lleis inscrites en les seves persones i la

seva unió. "Per a l'Església aquesta visió de fe no concerneix solament als cristians: en les seves implicacions essencials (legimitat de la procreació solament en el marc del matrimoni, respecte incondicional degut a l'ésser humà en la seva totalitat corporal i espiritual, des del primer instant de la seva existència), hauria de ser admesa per tothom, i també pels qui no creuen en Déu, com a "lleï moral natural". Això inspira especialment la tercera part del document titulat **Moral i llei civil**.

Com no sentir-se colpit per l'eminent dignitat de l'ésser humà que suposa una semblant concepció ni que es tracti del més petit entre els fills dels homes, d'acord amb el text evangèlic citat al final del document? ¿I com no remarcar el sentit general d'aquesta afirmació que "tot ésser humà ha de ser acollit com un do i una benedicció de Déu", que també és aplicada a la fecundació artificial, malgrat que el text afegeix immediatament: "Tanmateix des del

punt de vista moral, una procreació veritablement responsable ha de ser el fruit del matrimoni?"

La plena adhesió a aquesta antropologia entranya, nogensmenys, la conseqüència que necessàriament hom admetrà sense dificultats totes les directrius pràctiques del document? Sembla que una majoria de teòlegs admetia fins ara la licitud moral de la fecundació artificial homòloga i de la fecundació **in vitro** homòloga (en el marc del matrimoni): dues pràctiques que rebutja el document. Això demana un diàleg entre els teòlegs i el Magisteri.

No ens trobarem enfront d'un nou conflicte entre la fe i la ciència? Seria simplista de pensar-ho, vist el desenvolupament de la ciència genètica moderna. Certament que el document romà pot semblar intransigent. Però és que no conté veritats essencials i no és, en definitiva, una crida a la saviesa?

(de "la Croix")

"La Repubblica", el diari ara de moda entre els progressistes italians, publicava, fa pocs dies, una entrevista amb Alex Langer que ajuda a pensar. Langer, tirolès i fill de pare jueu, és un jove dirigent del moviment verd, amb molta personalitat, i el tema de l'entrevista era l'avortament, altra vegada objecte de debat a Itàlia amb motiu de les eleccions.

A la base d'aquesta entrevista hi ha la contradicció que tothom veu entre l'ecologia dels verds i les seves posicions avortistes. Per fugir-ne, Alex Langer havia declarat que ell "no volia una contrareforma que torni a castigar les dones que avorten", però que aspirava a "promoure una consciència ètica que fes innecessari l'avortament". Aquestes paraules van desconcertar l'opinió. Paolo Guizzanti, l'autor de l'entrevista de "La Repubblica", li pregunta sense embuts: "Estimat Langer, això no lliga amb les vostres posicions. Parlant clar: voleu una llei que prohibeixi disparar contra els ocells i els ànecs, i que castigui els transgressors. Com a ecologistes, us preocupeu de la granota i de la larva i protegiu el fong... Però, després, davant l'embrió i el fetus, el proteccionisme minva. I dieu que no cal una llei per a aturar els avortaments, sinó que n'hi ha prou amb una nova ètica i una nova consciència. La contradicció és aquesta: per què voleu lleis repressives per als uns, i no les voleu per als altres?"

Resposta de Langer: "Les lleis repressives no canvien els costums... Nosaltres acudim a les lleis només quan es tracta de defensar el feble contra el fort. Per això pensem que, a fi d'obtenir una millora de la consciència col·lectiva, convenen lleis per parer el caçador o l'automobilista assassí... Però la dona que es veu obligada a avortar ens sembla,

ARA MATEIX

Avortaments i ecologia

J. CARRERA PLANAS

sense cap dubte, la persona més dèbil".

Naturalment el periodista li replica: "Els antiavortistes us diran que això no és pas veritat: la persona més dèbil és l'embrió, el fill".

Langer fa un pas enrera: "És veritat. Aquesta és també una dada de la qüestió: totes les opcions comporten un cert grau de violència. Nosaltres volem treballar en aquesta direcció: eliminar aquella violència, però sense desencadenar una croada contra les dones. D'altra banda, els catòlics també saben que les lleis antiavortistes mai ni enlloc no han frenat el fenomen de l'avortament. Han afegit angouxa al dolor i a la por..."

El periodista torna a atacar: "Perdoneu: si el vostre argument és vàlid ha de tenir una aplicació universal. Com podeu reclamar les manilles per a qui destrueix la vida amb un fusell, i paraules afectuoses per a qui ho fa per via quirúrgica?"

Aquí Langer introdueix un altre matis: "Perquè el caçador actua a profit propi, amb menyspreu del món que l'envolta... Però en tota dona hi ha una rel biològica i social que fa que visqui l'avortament com una tragèdia."

Insisteix el periodista: "Diran els antiavortistes: això no és del tot cert. Avui l'avortament és practicat amb indiferència: una petita intervenció sense implicacions morals, com qui es fa arrancar un queixal. De fet és utilitzat com el mitjà més difós de contracepció, a costa de la pell dels "nasciturs" no desitjats..."

Ultima retirada d'Alex Langer: "També això és, en part, veritat. Nosaltres som contraris a la indiferència i a la banalització de l'avortament. Però volem opcions positives: cal que posem les dones que poden avortar en condicions de renunciar a l'avortament, no per por de la llei, sinó per un canvi de la seva disposició i un acolliment de la societat. Penso, encara, en un nou ordenament de les adopcions, però no en mesures que serveixin per a culpabilitzar els més febles..."

Com deia, aquesta entrevista —molt resumida aquí— ajuda a pensar...

1. No resulta admissible voler atacar la doctrina cristiana fent la tenalla: d'una banda ridiculitzant tota referència a un ordre natural, i de l'altra fent una defensa ultrancera de la naturalesa.

2. Paral·lelament, la defensa de la vida en el camp dels neixements exigeix de nosaltres, per coherència, el mateix compromís en tots els altres camps, inclòs l'ecològic.

3. Malgrat atacs i burles, el respecte a la vida s'obre camí en moltes consciències. Cal continuar sembrant sense defallença.

4. Una actitud dialogant, més que dogmàtica, ens permet d'apreciar matisos i observacions interessants en els qui discrepen de nosaltres. Convé recordar que som defensors de la vida, no exactament propugnadors de lleis repressives.

CATALUNYA

Sense telèfon una trentena de pobles del Pirineu

Més de trenta municipis de les comarques pirinenques o prepirenques i els seus respectius petits municipis agregats viuen en una situació d'aïllament total. Aquesta situació es dona sovint a les zones d'arreu del país. Ja que, d'una banda no disposen ni de telèfon, de l'altra, les comunicacions per carretera són dificultoses i en molts casos els falta el subministrament d'energia elèctrica. Als masos aïllats, el problema s'agreuja. Aquest és el contrast més viu, especialment a la província de Lleida a hores d'ara. Mentre algunes de les seves comarques són de les més riques i desenvolupades de la Península, unes altres, bàsicament els dos Pallars i el Solsonès, es poden considerar de les menys desenvolupades del Principat i de tot l'Estat. Això, malgrat el conveni de la Generalitat amb la Telefónica per facilitar el telèfon a nuclis rurals.

Als Pallars, un telèfon en una zona de les considerades rurals o d'extraradi, pot arribar a costar

unes 800.000 pessetes, la instal·lació mitjana d'un aparell en tota aquesta zona, així com al Solsonès, oscil·la entre les 300.000 i les 600.000 pessetes.

Enquesta sobre la catalanització viària

Segons una enquesta feta per la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya sobre la retolació de les vies urbanes, es dedueix que les comarques gironines són les més catalanitzades, i les lleidatanes les menys. Val a dir que de 940 municipis que hi ha al Principat, només van contestar, i encara amb insistència, 609 municipis. Pel que fa a la retolació viària, un 75,1% han acabat el procés de catalanització de les plaques. Pel que fa als guals, la situació és qualificada de satisfactòria per l'informe tot i que hi hagi ajuntaments que encara no han començat a catalanitzar-los.

Sobre el procés de catalanització d'indicadors, només hi ha set municipis que encara ho tenen tot en castellà.

Referent a les actes, 419 ajuntaments contesten que es fan en català, 122 en castellà i la resta bilingüe. Els municipis que tenen més dificultats per redactar en català són els de menys de 2.000 habitants.

ESPANYA

La pressió fiscal creix el doble que la de l'OCDE

El creixement de la pressió fiscal espanyola ha duplicat la mitjana de l'experimentada en els països de l'OCDE, entre 1975 i 1985, segons dades d'aquesta organització. El ritme d'increment de la pressió fiscal també fou molt considerable a França i a Dinamarca, ja que pràcticament s'ha duplicat el percentatge que els ingressos fiscals representen sobre el PIB.

Els primers en fonts de divises produïdes per turisme

En els països europeus cada vegada és més important el turisme com a font de divises. Espanya és el primer estat amb un 21,1 per cent seguit de Grècia amb el 17,9 per cent gairebé igualat a Àustria amb el 17,7 per cent. A continuació hi ha: Portugal amb el 13,5 per cent, Iugoslàvia 10,5 per cent, Suïssa 9,0 per cent, Itàlia 8,7 per

cent, Dinamarca 6,8 per cent, Turquia 5,6 per cent, França 5,1 per cent, Irlanda 4,3 per cent, Gran Bretanya 3,2 per cent, Suècia 3,0 per cent, República Federal Alemanya 2,6 per cent.

MÓN

Els taxistes d'Andorra hauran de parlar el català

Els taxistes que vulguin exercir aquest ofici a Andorra hauran de parlar la llengua catalana i comprendre el castellà i el francès per poder obtenir el carnet professional, segons s'estipula en el nou reglament per a aquest sector que ha entrat en vigor fa poc.

Tenir nocions bàsiques sobre la història, geografia turística i les institucions del Principat, també formen part dels requisits necessaris per obtenir l'esmentada acreditació professional a la qual podran accedir aquelles persones que tinguin més de 18 anys i que siguin naturals d'Andorra o bé que duguin més de vint anys residint al Principat.

Els candidats hauran d'acreditar davant un tribunal les nocions abans esmentades, així com demostrar coneixements de pri-

mers auxilis, de mecànica i de la normativa de l'esmentat sector que fa poc ha entrat en vigor i que consta de més de 300 articles.

El Marroc trenca les seves relacions amb l'OLP a causa del Sàhara

El rei Hassan II del Marroc anuncià a Rabat durant un misatge a la nació, que ha decidit trencar les seves relacions amb l'Organització per a l'alliberament de Palestina (OLP). "A partir d'ara —digué el monarca— el Marroc marcarà les seves distàncies respecte a l'OLP". La presència d'una delegació del Front Polisari a Alger, invitada com el Marroc a assistir a la reunió del Consell Nacional Palestí ha estat la causa de la sobtada ruptura de relacions.

En el discurs pronunciat pel president de la República Àrab Sahariana Democràtica, Mohamed Abdelaziz, aquest comparà el Marroc amb Israel i l'OLP amb el moviment saharià. Hassan, indignat per la comparació, la refusà durant la seva posterior al·locució des de Rabat. "No accepto —digué— que es pugui dir que el Marroc actuà en el Sàhara com Israel a Palestina".

La religió i els pots de conserva

Quan anem a la tenda i comprem un pot de préssec en almívar esperem que en obrir-lo ens surti tan dolç el producte i no pas carxofes, musclos o mandonguilles.

Per la mateixa raó quan ens parla públicament un que es diu catòlic, i més si és un clergue, hom espera que defensi una religió fonamentada en la Bíblia i l'ensenyament del Papa, doncs aquesta és la idea que hom té d'aquesta fe.

Als catòlics la creença que Déu ens ha donat un pastor que actualitza en tot moment la doctrina de Jesús segons l'evolució de la humanitat, ens dona una gran pau i ens allibera de força càbories i temptacions.

Per això no s'entén aquest temor a parlar clar del pecat i de l'infern tan abundantment esmentats a les Escriptures, o discrepar en reunions, premsa, ràdio o televisió del que diu el Papa en temes com l'homosexualitat i la manipulació de la reproducció humana.

J. MIRÓ VIDAL

Poca informació sobre el III Fòrum Home i Evangeli

És una llàstima que la informació que porta aquest periòdic del III Fòrum Home i Evangeli sigui tant incompleta.

D'entrada diu que hi havia més de 1.000 persones quan en realitat depassaven les 1.600. Remarca la gran representació de religiosos i religioses, que si bé és certa és un tant per cent no massa important si es té en compte la gran participació de laics de totes les edats i condicions i de tendències diverses que són els que, crec, donen raó de ser al Fòrum.

Detalla les propostes finals, però no fa cap menció dels treballs dels àmbits

de reflexió, de les ponències, ni de la taula rodona, ni dels debats, que ompliren la major part del temps. Com afegit diu que hi assistí el bisbe Iniesta, però no diu que participà en la taula rodona i el debat, i omet totalment el nom dels altres ponents, com si no haguessin aportat el fons dels temes a tractar.

I no fa ni la més petita referència a les celebracions de pregària i sobretot l'Eucaristia tan viscuda, tan joiosa que fou el gran colofó de les jornades "Cridats a la Fraternitat". Pregant i cantant i celebrant l'Eucaristia junts és com vam sentir la germanor d'ésser cristians, encara que potser de tendències diferents però que ens aplega a tots el mateix Mestre.

Crec que tot això és prou important per l'Església catalana i que no ha d'ésser resumit en un article esquifit i fred. Els cristians que no ha van assistir mereixen ser informats plenament de manifestacions com aquesta.

És que el que va redactar l'article no havia assistit a aquest III Fòrum? Això sembla i és una llàstima.

En escriure tot això ho faig sense ànim de molestar ningú. És només amb l'esperit de donar testimoni d'unes realitats.

ROSER TOMÀS

N. de la R. A més de la informació a que fa referència la carta anterior, s'ha publicat alguna altra cosa sobre el III Fòrum Home i Evangeli a C.C., si bé no neguem que hauria estat millor un comentari més ampli. En tot cas, això ho hauria d'haver facilitat l'Oficina de Premsa —si és que n'hi havia— de la mateixa organització.

Sobre l'any marià

Després de llegir l'editorial del núm. 396 de CATALUNYA CRISTIANA, que parla de l'Any Marià i diu que caldria que "les parròquies, els ordes i congregacions religiosos, els moviments i associacions planifiquessin ja des d'ara quins actes i quines celebracions pensen organitzar i que ens les anessin comunicant a fi de poder-ho publicar a temps", he pensat que potser és interessant que conegui la idea que vam tenir nosaltres.

A l'octubre d'aquest any les parrò-

quies de Terrassa tornaran a pujar a Montserrat en romeria. I per als qui vulguin pujar-hi amb bicicleta, s'han organitzat quatre sortides matinals d'en-

trenament.

Això, però, no té res de particular. Però al cartell que anuncia aquestes sortides, apareix ANY DE MARIA i un dibuix significatiu al damunt. Naturalment, sense aquest ANY DE MARIA i el dibuix, el cartell hauria dit el mateix. És a dir, no era "obligat" posar-ho. Però vam pensar que valia la pena.

Vull dir amb això que de la mateixa manera que ara fa dos anys, tots o gaire-

bé tots els cartells de propaganda relacionada amb els joves duïen imprès ANY INTERNACIONAL DE LA JOVENTUT 1985 i el logotip que el caracteritzava, durant el temps que durà l'Any Marià podríem posar a tots els nostres cartells que hi tinguin relació, quelcom similar al que hem fet nosaltres aquí a Terrassa.

JAUME

Premi Sant Joan

de Novel·la Catalana, 1987

Convocat per la Caixa d'Estalvis de Sabadell

El termini de presentació d'originals al Premi Sant Joan de Novel·la Catalana es tanca el proper dia 1 de juny.

Els autors i obres que, fins ara, han guanyat el premi són:

- 1981 - Antoni-Lluc Ferrer, amb "Adéu, turons, adéu"
- 1982 - Margarida Aritzeta, amb "Un febrer a la pell"
- 1983 - Vicenç Villatoro, amb "País d'Itàlia"
- 1984 - Gabriel Janer Manila, amb "Els rius de Babilònia"
- 1985 - Antoni Turull, amb "La torre Bernadot"
- 1986 - Manuel Bofarull, amb "Els hereus de la terra"

La dotació del premi és de 1.500.000 pessetes.

Obra Cultural de la Caixa d'Estalvis de Sabadell
Carrer d'En Font, 1 - Sabadell

VALENTINE
La pintura ideal

Joan Pau II designa el doctor Pere Tena sots-secretari de la Sagrada Congregació del Culte

Un català per a un alt càrrec de la Cúria romana

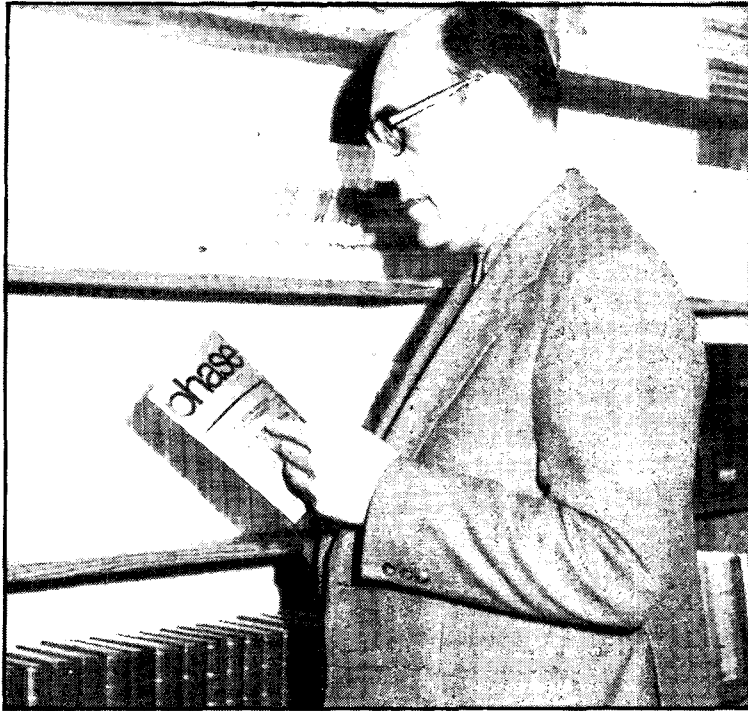
El papa Joan Pau II ha nomenat sots-secretari de la Congregació per al Culte Diví, el sacerdot barceloní doctor Pere Tena i Garriga. Substitueix en el càrrec a monsenyor Piero Marini, recentment nomenat mestre de cerimònies del Papa.

Prestigi mundial del doctor Tena

Mossèn Pere Tena és un dels sacerdots més preparats del nostre país, i fins de l'estranger, en Litúrgia cristiana. Nasqué a l'Hospitalet del Llobregat el 14 de maig del 1928. Després d'estudiar en el Seminari de Barcelona, fou ordenat sacerdot el 1951, i va completar els estudis a la Universitat Gregoriana de Roma on, el 1954, es doctorà en Teologia amb una tesi històrico-litúrgica sobre l'Església, dirigida pel cèlebre liturgista Hermann Schmidt.

Des de molt aviat, mossèn Tena es va distingir pel seu interès per al moviment litúrgic, promovent un seguit d'iniciatives, la més important de les quals va ser la fundació, l'any 1958 del Centre de Pastoral Litúrgica, que té un prestigi extraordinari en tot el que fa referència a la divulgació teòrica i orientació pràctica de la litúrgia. La seva revista *Phase* és l'única del seu gènere a tot l'Estat espanyol.

El doctor Pere Tena va tenir un paper de primer ordre en la creació de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la qual va ser president durant els primers anys de rodatge, i també en la constitució de l'Institut Superior de Litúrgia, que, juntament amb els instituts de Roma, París i Trèveris, és dels pocs centres acadèmics mundials que poden concedir títols universitaris en la ciència litúrgica. L'any passat, el doctor Tena va ser nomenat pel cardenal Jubany canonge de la Seu de Barcelona, on ha iniciat una tasca de fo-

ment de la participació dels fidels.

Pèrdua considerable per a la diòcesi de Barcelona

El nomenament del doctor Tena com a sots-secretari de la Congregació Vaticana del Culte és, en primer lloc, un reconeixement a la tasca exemplar que, des dels seus primers anys de sacerdoci, ha dut a terme en la promoció del veritable esperit de les celebracions litúrgiques de l'Església. Mossèn Tena no ha estat mai un simple rubricista, és a dir, un home preocupat per l'exacte compliment de les normes que regulen el culte eclesial. Ha estat sempre un apòstol de la participació dels fidels en la vida litúrgica, amb el convenciment que, com va afirmar amb energia al Concili Vaticà II, "la litúrgia és el cim a què tendeix tota l'activitat de l'Església i al mateix temps la font d'on prové

tota la seva força".

Darrerament havia deixat palesa aquesta competència en el camp de la litúrgia en la responsabilitat que li havia confiat el doctor Jubany, arquebisbe de Barcelona, en nomenar-lo canonge i responsable de la pastoral litúrgica a la catedral. La Vigília pasqual d'enguany, emesa en directe per TV3, fou un model de perfecció i bellesa segons ha estat el comentari general.

També és un assidu col·laborador de CATALUNYA CRISTIANA, dirigint la secció litúrgica, "Paraula, Eucaristia i Vida".

El doctor Pere Tena deixarà Barcelona per residir permanentment a Roma. Això ha estat considerat com una pèrdua per a la pròpia diòcesi, però també un guany en el sentit que Catalunya tindrà un bon representant més en les altes esferes de la Santa Seu.

Dades significatives en la nostra història més recent del Moviment Litúrgic

- 1947 - Comença la publicació de la *Revista Litúrgica*, que vol ser una represa de la desapareguda *Vida cristiana*. Es publica fins al 1951.
- 1956 - Se celebra a Barcelona un *Congrés Litúrgic Diocesà*.
- 1958 - Es publica el llibre *Monicions i pregàries per a la santa Missa*, que pot considerar-se la primera activitat del *Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona* i per això es considera aquest any el de la seva creació.
- 1961 - Comença la publicació de la revista *Phase*, de moment amb el nom de *Boletín de Pastoral Litúrgica*, una revista cridada a tenir ressò internacional.
- 1964 - La revista *Phase* publica el text original llatí, acompanyat de traducció i comentaris, de la Constitució del Vaticà II sobre la litúrgia. És la primera revista a fer una publicació d'aquestes característiques.
- 1964 - Inici de les activitats de l'*Institut de Litúrgia*, promogut pel C.P.L. de Barcelona, amb vista a la formació litúrgica a través dels estudis.
- 1965 - Comença la publicació de *Circular de pastoral litúrgica*, òrgan d'intercanvi i d'informació entre els responsables i interessats en la pastoral litúrgica a Catalunya.
- 1968 - Comença la publicació de *Missa Dominical*, una publicació amb ressò ampli i eficaç en la pastoral del diumenge.
- 1970 - Comença la publicació *Oración de las Horas*, destinada a una millor celebració de la Litúrgia de les Hores i a la celebració litúrgica en general.
- 1971 - Es comença a publicar el *Cantoral de Missa Dominical* i comença les seves activitats el *Centre Permanent d'Animadors del Cant Litúrgic*.
- 1977 - Comencen les activitats del *Curs Superior de Litúrgia*, germen del que seria l'actual Institut de Litúrgia de Barcelona.
- 1986 - La Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica aprova els estatuts de l'*Institut de Litúrgia de Barcelona* com a centre superior d'estudis litúrgics, amb capacitat per a concedir la llicència i el doctorat en aquest àmbit i com a entitat acadèmica incorporada a la Facultat de Teologia de Catalunya.

JOSEP URDEIX

Recordant la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Monsenyor John Foley, President de la Comissió Pontifícia dels Mitjans de Comunicació Social i el senyor Gustavo Cisneros, de Veneçuela, conversant amb el doctor Joan E. Jarque, director del nostre setmanari.

La Diada Mundial dels Mitjans de Comunicació Social així com la preparació del text del missatge pontifici és confiat tot a la Comissió Pontifícia que el passat abril i a Roma tingué lloc la seva assemblea plenària, a la qual assistí el nostre director, doctor Joan E. Jarque, membre consultor. Clausurada l'assemblea, el Papa rebé els assistents. En la fotografia Joan Pau II saluda cordialment el Director de "Catalunya Cristiana".

VATICÀ DIA A DIA

**El papa Joan Pau II
celebrà el seu
67 aniversari**

El passat dia 18 de maig el Papa celebrà el seu 67 aniversari, amb una jornada de treball normal, sense cap acte especial. Durant el dinar, a més a més dels seus secretaris, acompanyaren el Papa el president, el vice-president i el secretari de la Conferència Episcopal d'Estats Units, als quals invità a dinar per preparar el seu viatge a aquest país durant el mes de setembre.

**Les edicions de
sant Alfons de Ligorio
doblen les de
Shakespeare**

Amb motiu de complir-se pròximament els dos-cents anys de la mort de sant Alfons Maria de Ligorio, fundador dels redemptoristes, els membres d'aquest orde posen en parxa nombroses iniciatives, entre les quals, la celebració d'un congrés de moral amb el lema "Els reptes morals del present"; una setmana de missions populars sobre "El seglar, agent prioritari en l'evangelització missionera", i la reedició per la Biblioteca d'Autors Cristians, en sis volums, d'obres de sant Alfons.

El congrés internacional entre els dies 4 i 9 d'agost, concentrarà a Paganì (Nàpols), entorn al sepulcre de sant Alfons, centenars de joves de molts diversos països, que reflexionaran sobre l'actualitat del missatge de sant Alfons de Ligorio. Amb aquest Congrés internacional de joves s'iniciarà a nivell mundial l'any bicentenari de la mort del sant, que podria clau-

surar-se a Espanya amb una altra concentració de joves europeus l'any 1988.

Els dos-cents anys de la mort de sant Alfons Maria de Ligorio es compleixen el dia 1 d'agost del 1987. Es tracta d'una de les figures més riques de l'Església dels últims segles: fundador dels redemptoristes, doctor de l'Església, patró de moralistes i confessor, amb un bagatge de prop de 25.000 edicions de les seves obres, doblant les d'un autor tan mundialment conegut com Shakespeare, i que a més a més fou, músic, pintor i poeta.

**El juny pot haver-hi
relacions Vaticà-Polònia**

La Santa Seu i Polònia establiran relacions diplomàtiques després de la visita que efectuarà Joan Pau II a aquest país el pròxim dia 8 de juny, afirma el setmanari "L'Espresso".

La publicació, que ressalta com fòra d'important aquest fet, com a precedent en els països de l'Est, afirma que ja està decidit qui serà el nunci a Varsòvia: el bisbe hongarès Lajos Kada.

Fonts vaticanes consultades per Efe afirmen que l'anunci és encara "prematur". Com es recordarà, bisbes polonesos demanaven públicament fa una setmana el restabliment de relacions, en el comunicat final de la seva assemblea plenària.

**El Papa recorda el
seu atemptat**

El dimecres, dia 13 de maig, el papa Joan Pau II coronà a la plaça de Sant Pere de Roma, una imatge de la Mare de Déu de Fàtima i ex-

pressà la seva gratitud per haver-li salvat la vida un dia, el 13 de maig del 1981 quan Ali atemptà contra ell.

En l'audiència general dels dimecres, davant de més de deu mil pelegrins, el Papa va fer una breu referència a l'atemptat, del qual s'han complert sis anys. Des de llavors, Joan Pau II sempre contribuï a un favor especial de la Mare de Déu de Fàtima el fet d'haver sobreviscut als trets del turc Agca, que actualment compleix condemna de cadena perpètua.

L'estàtua de la Mare de Déu coronada pel bisbe de Roma rep culte a la parròquia de Sant Pius X, a Cesena (nord-est d'Itàlia), i fou duta a Roma per un grup de pelegrins, de la regió italiana d'Emilia-Romagna.

**Prohibeixen a la mare
Teresa fundar a
Tailàndia**

La mare Teresa de Calcuta, premi Nobel de la Pau 1979, no podrà obrir cap casa de les Missioneres de la Caritat a Tailàndia a causa d'una prohibició governamental. La mare Teresa va demanar permís a les autoritats tailandeses per obrir una de les seves cases d'atenció a marginats. El Ministeri d'Afers Exteriors tailandesos ha contestat amb una negativa, que s'ha basat en una recomanació del departament per a les qüestions Públiques i els Afers Religiosos en la qual s'afirma que al país ja hi ha suficients institucions que s'ocupen dels pobres i dels malalts.

A Tailàndia el budisme està lligat fortament a la vida social i política del país i hi ha un moviment crític contra d'altres religions.

Nou Primat d'Hongria

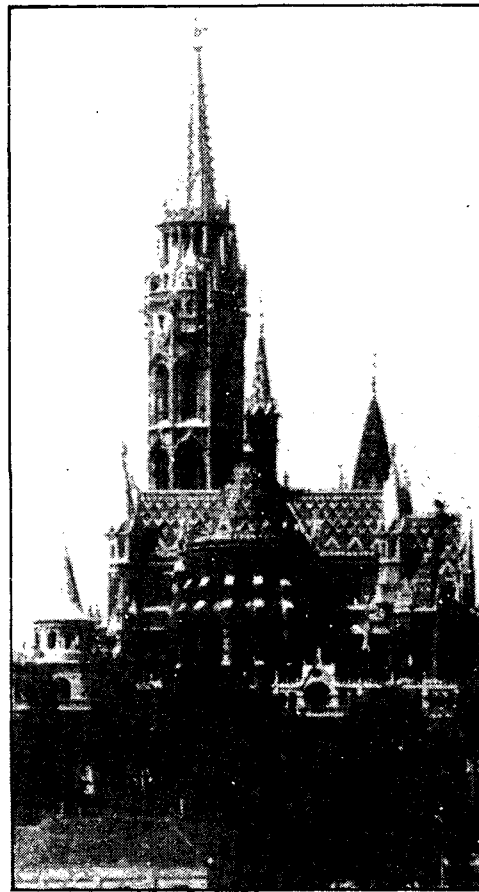
Joan Pau II ha nomenat el franciscà Laszlo Paskai nou arquebisbe d'Esztergom, amb la qual cosa es transforma automàticament en primat d'Hongria. Monsenyor Paskai, que substitueix el cardenal Laszlo Lekai, mort el 30 de juny del 1986, és considerat com una personalitat que ha mantingut sempre bones relacions amb el Govern dictatorial de Janos Kadar. Sembla molt probable, també, que sigui creat cardenal en el futur pròxim consistori. Amb el nomenament es tanca un període d'incertesa.

El nomenament favorable al Govern, reflecteix el positiu moment que travessen les relacions entre Hongria i el Vaticà, en contrast amb la situació d'altres països de l'àrea comunista.

El nou primat seguirà amb la pràctica posada en marxa pel difunt cardenal Lekai, de "petits passos", com la més adequada per a un enteniment amb el Govern de Budapest, que aplica amb èxit un sistema econòmic liberalitzador dins del comunisme.

El secretari de la Conferència Episcopal Hongaresa i bisbe de Pecs, monsenyor Jozsef Cserhati, acaba de manifestar que està a favor de la política de "petits passos", inseparable d'una reconciliació nacional. "Actualment —assenyala—, l'Església catòlica coexisteix un període de fructuosa coexistència amb l'Estat".

M.A.

Catedral d'Esztergom (Budapest).

El noranta per cent dels alumnes són seglars**Centenari de la Universitat Catòlica de Washington**

El 12 d'abril passat, la Universitat Catòlica de Washington va començar els actes de celebració del seu centè aniversari amb una missa en la qual van participar tres cardenals, 34 bisbes i arquebisbes procedents de tots els Estats Units i de nombrosos estudiants entre els 6.400 inscrits.

Les festes del centenari, promogudes també pel vice-president George Bush, i per Lee Iacocca, president de Chrysler, duraran trenta mesos i és

previst que s'acabin el novembre de 1989.

El 10 d'abril de 1887 el papa Lleó XIII va autoritzar la creació de la universitat per part dels bisbes catòlics dels Estats Units. Acord de les autoritats civils del districte de Columbia va tenir lloc onze dies més tard i el curs de l'escola de teologia va començar el novembre de 1889. Avui dia, la universitat catòlica compta entre els seus alumnes amb un 7%

de capellans, seminaristes i membres d'ordes religiosos i amb un 90% de seglars. Té actualment 9 escoles, 28 departaments i 15 centres d'investigació.

En ocasió del centenari també ha estat inaugurat el "Vitreous State Laboratory", un laboratori científic que ha valgut 14 milions de dòlars i que ha estat construït amb l'aprovació especial del Congrés. Monsenyor William Kerr, el vice-president de la universitat, ha subratllat que la importància de les manifestacions i l'esforç de la col·lecta de fons per aquest centenari demostren el caire excepcional d'aquest únic lloc d'ensenyament de caràcter nacional d'entre els 235 col·legis i universitats catòliques que hi ha als Estats Units.

Lee Iacocca, aplaudit per prop de 1.500 estudiants, va afirmar que havia acceptat portar la campanya de finançament tot i no ser un antic diplomata de la Universitat. "Però com a catòlic nord-americà tinc el sentiment que aquesta també és la meua universitat", va declarar. Amb 29 milions de dòlars de dotació, la Universitat catòlica rep només una si-

sena part del que reben les universitats de George-Town i de George-Washington.

El fi de la campanya és recaptar més de 50 milions de dòlars: 29 per construir nous edificis, i la resta destinar-ho per augmentar els salaris del personal i les beques dels estudiants.

Durant un dels actes d'aquest centenari, el vice-president americà George Bush va declarar: "La Universitat catòlica és la prova viva que es poden ensenyar valors morals.

Durant cent anys, ha donat als seus estudiants uns correctes fonaments educatius. Aquests fonaments són els valors morals i ètics. En la nostra societat, tenim necessitat d'aquests valors".

El pare Charles Curran, suspès en les seves tasques d'ensenyament fa uns mesos, després d'un desacord amb l'Església respecte de l'avortament i la contracepció, i que viu al campus de la Universitat catòlica, va manifestar públicament que no participaria a les celebracions del centenari.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II,
ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínodo suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes
Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

VI Trobada de gent gran amb el Cardenal Arquebisbe Dr. Jubany.— La promou "VIDA CREIXENT". Tindrà lloc el **dijous dia 11 de juny**, a les 5 de la tarda a la parròquia de Santa Maria de Sants, c/ Plaça de Màlaga, 5. Mitjans de locomoció: METRO línies I i V; AUTOBÚS 56.

* * *

Facultat de Teologia de Catalunya. Curs d'Estiu.— Del 29 de juny a l'11 de juliol. **1ª Setmana** (Del 29 de juny al 4 de juliol), 1ª Sessió: "L'home creient: L'accés a la fe", dilluns, de les 11 a 1/4 d'1 i de dimarts a dissabte, de 3/4 de 10 a les 11. Professor: Josep Castanyé. 2ª Sessió: "La introducció a la lectura dels llibres sagrats", dilluns de 3/4 d'1 a les 2 i dimarts a dissabtes, de 2/4 de 12 a 3/4 d'1. Professor: Xavier Alegre. 3ª Sessió: "Qüestions referents a la vida: avortament, eutanàsia...", de dilluns a divendres, de les 4 a 1/4 de 6. Professor: Josep M. Tubau. 4ª Sessió: "Els laics són església", de dilluns a divendres, de 3/4 de 6 a 3/4 de 7. Professors: Fèlix Martí i Jaume Riera. **2ª Setmana** (Del 6 a l'11 de juliol). 1ª Sessió: "L'home creient: La fe cristiana", dilluns, d'11 a 1/4 d'1, i de dimarts a dissabte, de 3/4 de 10 a les 11. Professor: Evangelista Vilanova. 2ª Sessió: "Algunes qüestions del Pentateuc", dilluns, de 3/4 d'1 a les 2, i de dimarts a dissabte, de 2/4 de 12 a 3/4 d'1. Professor: Rafael de Sivatte. 3ª Sessió: "Qüestions de moral fonamental: dimensió ètica de la fe", de dilluns a divendres de les 4 a 1/4 de 6. Professor: Jordi Escudé. 4ª Sessió: "Els laics

són església", de dilluns a divendres, de 3/4 de 6 a 3/4 de 7. Professors: Maria Martinell i Salvador Pié. Directors: Ramon Pou i Héctor Vall. **Lloc:** "CASAL BORJA", c/ Llase-res, 30, SANT CUGAT DEL VALLÈS (Barcelona). Tel. (93) 674 11 50. Inscripcions i informació: Al mateix "Centre Borja" i a la Secretaria de la Facultat: c/ Diputació, 231 - 08007 Barcelona. Tel. (93) 254 16 00.

* * *

Adoració Diürna. Fi de Curs.— La Diòcesi de Barcelona invita a tots els socis i simpatitzants de l'Adoració Diürna al Santíssim Sagrament, a la celebració del fi de curs. Se celebrarà el **dia 11 de juny**, a les 5 de la tarda, al Temple del Tibidabo. Meditació a càrrec de Mn. Francesc Camps, santa Missa concelebrada presidida per Mn. Àngel Martínez, acabant amb l'Exposició Solemne i imposició de medalles.

* * *

Presentació de la Carta Encíclica "Redemptoris Mater".— Els claretians de Catalunya, a les portes de l'Any Marià, es complauen a invitar-vos a la presentació de la Carta Encíclica "La Mare del Redemptor" del Papa Joan Pau II. La Benaurada Verge Maria en la vida de l'Església peregrina. En farà la presentació: José Cristo Rey García Paredes, cmf, Director de la revista "VIDA RELIGIOSA". L'acte tindrà lloc a la "Sala Claret", **divendres, 5 de juny**, a les 7'30 del vespre.

Grups d'Oració i d'Amistat.— Diumenge, **7 de juny**, últim RECÉS del curs, al Col·legi Sant Vicenç de Paül, c/Les Carolines, 18, Barcelona, a les 5 de la tarda, dirigit pel M.I. Dr. Francesc Muñoz.

* * *

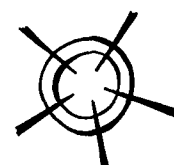
Moviment Cristià de Mestres.— La propera trobada serà el **dia 6 de juny**, a 2/4 d'11 del matí, al c/ Llúria, 7, 1er. El tema de reflexió serà: "La veritat ens farà lliures", a càrrec de Mn. Carles Soler. Per més informació: Montserrat Sardà. Tel. 253 90 44.

* * *

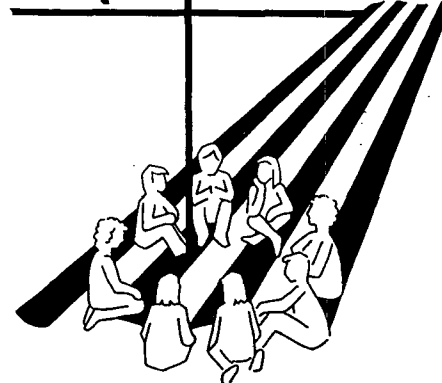
Trobades d'Animadors de cant per a la Litúrgia.— MONTSERRAT - 1987. **Dirrecció musical:** I Trobada, del 20 al 25 de juliol, Josep Prats. II Trobada: del 27 de juliol a l'1 d'agost, Odiló Planàs. III Trobada: del 3 al 8 d'agost, Andreu Martínez. IV Trobada: del 17 al 22 d'agost, Mercè Cano. **Ponència:** "Importància de la Coral o de la Capella de música per a la promoció del cant del poble en la Litúrgia", a càrrec de Manel Cervera. Per informació: 08699 - Monestir de Montserrat (Barcelona).

* * *

Grups de Reflexió i Diàleg de la Parròquia de la Sagrada Família.— Presentació i col·loqui obert sobre el tema: "L'Església com a Misteri". La reunió serà el **dia 4 de juny** a les 9 del vespre. Lloc: Casal Parroquial. El ponent, serà Pep Baquer, S.I.

VII ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI CATALUNYA I LES ILLES

Barcelona (La Salle Bonanova)
Del 13 (tarda) al 18 (migdia) de juliol de 1987.

La Seu d'Urgell (La Salle)
Del 20 (tarda) al 25 (migdia) de juliol de 1987.

INFORMACIÓ, PROGRAMES I FITXES D'INSCRIPCIÓ: Delegació Diocesana de Catequesi.
INSCRIPCIONS: S.I.C. (Escola d'Estiu) - C. Diputació, 231 - 08007 Barcelona

SOLSONA

GENT GRAN AL MIRACLE.— Pensant en vosaltres hem organitzat unes CONVENIÈNCIES que us ajudaran a compartir la JOIA DE LA FE, la PREGÀRIA i l'AMISTAT, gaudint, alhora, de la bellesa natural dels entorns del Santuari. Seran dirigides pels monjos amb la col·laboració de Mn. Miquel Xandri, Mn. Josep Garriga, Mn. Ermengol Segarra, Mn. Josep Sancliments i Mn. Joan Camps. **DATES QUE PODEU ESCOLLIR:** Del 19 al 24 de juny.- Del 14 al 18 de setembre.- Del 28 de setembre al 2 d'octubre. Comencen i acaben a la tarda. Si teniu el Nou Testament, porteu-lo. **Lloc:** Casa d'Espiritualitat - EL MIRACLE (Solsonès). Informació i inscripcions: Tel. (973) 48 00 45. Organitza: El Santuari del MIRACLE i la Delegació de Pastoral Sanitària del Bisbat de Solsona.

* * *

TARRAGONA

Conferències sobre "Edith Stein".—Dia 2, dimarts: "Edith Stein i la seva conversió al cristianisme". Dia 3, dimecres: "Edith Stein, màrtir de la fe". Ponent: Pare Ezequiel García, carmelita descalç, especialista. A les 19,30 h. Església Ntra. Sra. del Carme (Carmelites Descalços). C/ de l'Assalt, 11. TARRAGONA. Tel. 23 73 12.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX Sra. de companyia per tenir cura de malalts o infants. Sra. Mercè Tel. 256 95 73. Referències.

VOSTÈ pot passar unes bones vacances a Poblet per 1.550 ptes. al dia. Disposarà d'una habitació doble per a dues persones, cuina equipada, accés a la piscina, pista poli-esportiva, ping-pong, TV, parc infantil i a part, amb preus reduïts, pista de tennis i billar. L'informarem als tels. 87 01 00 i 87 03 08. Balneari Vil·la Engràcia. L'Espluga de Francolí (Tarragona).

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

VENC torre a Vallromanes. 4 habitacions, piscina. Molt bona situació. Superfície terreny 25.000 pams. Tel. 555 08 86.

S'OFEREIX llicenciat en Filosofia i Lletres, per a classes particulars de llaf de BUP. Tel. 216 01 51 de 2 a 3 del migdia i de 9 a dos quarts d'onze de la nit.

S'OFEREIX Srta. per tenir cura d'infants els matins. Tel. 256 95 73

ES LLOGA Rectoria molt gran, prop d'estació d'esquí Vallter. Interessats, tel. (972) 74 03 19. Vilallonga de Ter (Girona).

ES NECESSITA un matrimoni de mitja edat, per regentar una residència de 250 places, situada al Baix Penedès. Tel. (977) 66 00 92.

SOLTER 59 anys vol casar-se amb soltera de 50/56 anys. Tel. 256 20 12, de 20 a 22 hores.

NECESSITO postals de la Mare de Déu. Per a uns bons amics. Contestaré a tots. Joan Vilademunt. Granollers. 5-08032 Barcelona.

NOIA 26 anys desitja relació amb nois de 26 a 36 anys. Fins matrimonials. Escriu aficions i circumstàncies a AP. 23174 BARCELONA.

ES LLOGA apartament a Salou, lloc molt tranquil, bon preu. Tel. 318 84 42.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM	
ADREÇA	
POBLACIÓ	Tel.
PREU LÍNIA	SETMANES
.....	100 ptas.
.....	200 ptas.
.....	300 ptas.
.....	400 ptas.
.....	500 ptas.
.....	600 ptas.
.....	700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Ajunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. 2on. 08007 - BARCELONA

PER ANAR A MEDJUGORJE

Algunes persones que han estat a MEDJUGORJE, indret d'aparicions marianes del qual informàvem en el darrer núm. d'abril de CATALUNYA CRISTIANA, ens han fet arribar la present informació sobre possibles maneres d'anar-hi, amb el prec que la publiquem.

ITINERARI N° 1

Barcelona a Venècia (bus), Venècia a Trieste (tren), Trieste a Split (bus), Split a Medjugorje (bus). Organitzat individualment, preu aproximat 30.000 ptes. sense comptar allotjament ni àpats.

ITINERARI N° 2

Barcelona a Roma (bus), Roma a Bari (tren o bus), Bari a Dubrovnik (vaixell), Dubrovnik a Medjugorje (bus). Organitzat individualment, preu aproximat 42.000 ptes. sense comptar allotjament ni àpats.

ITINERARI N° 3

Barcelona a Dubrovnik (avió), Dubrovnik a Medjugorje (bus). Per Agència, preu aproximat 8 dies 44.000 ptes. amb allotjament a mitja pensió i guia durant tota l'estada.

Cal tenir en compte:

Els preus indicats corresponen a anada i tornada.

A Venècia l'estació ferroviària es troba al costat de la terminal del bus.

A Trieste l'estació d'autocars es troba al darrera mateix de l'estació ferroviària.

A Split, a la terminal del bus es pren també el que va a Medjugorje (via Citluk i Mostar).

Agències portuàries: A Bari, AGESTEA Agenzia Marittima - Via Roberto de Bari, 133 - Tel.: 39-80/232100.

A Dubrovnik, JADROAGENT - Gruska Obala, 26 - Tel.: (050) 23464.

PER MÉS INFORMACIÓ: Joaquim Mª Tous. Tel. 301 96 03 (10 a 11 hores).

TARRAGONA

IV Trobada Interdiocesana de Mans Unides

"Els qui creiem en Jesucrist no podem romandre passius davant la fam"

TARRAGONA.— El passat dissabte dia 9 de maig al Centre d'Espiritualitat Pare Palau de Tarragona, l'organització Mans Unides a Tarragona, va acollir totes les Delegacions Catalanes en la seva IV Trobada Interdiocesana.

Ara fa quatre anys que a Montserrat es va celebrar la primera d'aquestes trobades per commemorar els primers 25 anys d'existència de l'organització. També en aquella ocasió, va ser, com ha estat en aquesta, el Dr. Torrella i Cascante, Arquebisbe de Tarragona i Primat, qui es va dirigir a tots els assistents de l'organització, que ha donat coratge per seguir "des d'ací al Tercer Món".

Com ja és tradicional, les trobades interdiocesanes de Mans Unides, serveixen per intercanviar experiències i valorar les campanyes. Així ha estat aquesta IV TROBADA a Tarragona, que des de 2/4 d'11 del matí fins les 6 de la tarda, han treballat amb aquesta referència, "COL-LABORA-HI I SEMBRARÀS ESPERANÇA".

140 participants

Un cop la Delegada a Tarragona, la Sra. Carme Rigau, va donar la benvinguda als més de 140 participants de les diòcesis catalanes, mossèn Ramon Font, de la Seu d'Urgell, Delegat Interdiocesà, va presentar la jornada de reflexió que va donar pas al treball de grups sobre un qüestionari d'opinió, prèviament preparat i molt elaborat, per donar resposta vàlida a la vida actual. Es van tractar temes tan actuals com és "COM-PROMÍS I ACTUACIÓ DE L'ES-GLÈSIA AL TERCER MÓN".

Un cop tabulades les respostes dels grups, va ser l'arquebisbe Ramon Torrella, qui va dirigir-se a tots els assistents, sobre el tema de la jornada "COL-LABORA-HI I SEMBRARÀS ESPERANÇA".

El Dr. Torrella, va agrair la invitació de poder dirigir-se a tots els Delegats, dient que "seria més un testimoni que no pas una conferència", la seva dissertació.

La seva exposició va versar sobre la seva experiència viscuda a Roma, fent també referència als passats anys de la Campanya contra la fam, com "No tenim excusa", dient que la campanya contra la fam —Mans Unides— "és una acció solidària, una ajuda allibadora i una resposta a les exigències de més justícia i amor entre tots els pobles". Va continuar donant resposta al lema d'enguany, tot dient: "Els qui creiem en Déu Pare de Bondat i de Misericòrdia, els qui creiem en Jesucrist molt més encara, no podem romandre passius davant del problema de la fam. Passa a ser una exigència espiritual i no pas únicament una exigència de més o menys ajuda material i prou". El Dr. Torrella, va continuar denunciant el fet de la fam en el món, tot dient: "La fam en el món és coneguda, és una actuació escandalosa, aquesta situació escandalosa ho no és únicament des del punt de vista humà, sinó que constitueix un fort escàndol que els creients, que els cristians donem a les altres persones que no són creients, i això no ho ha inventat ningú que faci demagògia, això ho ha dit el mateix Concili".

La seva dissertació va dirigir-se a la separació entre països rics i països pobres, fent menció a la Po-

pulorum Progressio.

Vida cristiana i esperança

Tot seguit va fer referència al lema de la trobada dient: "...de fet l'esperança en tota la vida cristiana ha de jugar, una vida cristiana sense esperança no té sentit".

"...tot organisme catòlic, s'haurà d'inspirar sempre, constantment en l'Evangeli de l'esperança, perquè d'ajudes materials hi ha molts organismes de Nacions Unides que en fan".

"...l'Evangeli de l'esperança, és l'Evangeli del Regne, l'esperan-

Monsenyor Torrella va dir als reunits que per als cristians aquest problema "passa a ser una exigència espiritual i no pas únicament una exigència de més o menys ajuda material i prou"

ça consisteix en el fet que nosaltres no hem rebutjat la llavor del Regne, és aquest —ja i encara no—. És a dir, ja posseïm el regne en plenitud, i l'esperança ens mou a treballar sempre cara al futur, vers aquest Regne, que és un Regne de pau que és un Regne de veritat, que és un Regne de justícia, que és Regne d'amor, i aleshores l'esperança cristiana és la virtut més dinàmica de la vida cristiana i de totes les nostres accions".

Tot acabant la seva intervenció, el Dr. Torrella, va dir:

"...i qui té esperança, és capaç d'estimar amb un amor creador de futur".

"...si nosaltres sols alimentem la nostra persona amb el pa material, i no alimentem el nostre esperit amb la paraula de Déu, nosaltres no sentirem el desig i la necessitat d'ajudar aquells que passen fam; si el nostre esperit no se sent estimat en la Paraula a treballar amb esperança i a correspondre a l'amor de Déu, també nosaltres amb amor als germans aleshores si es quedés només amb el pa material que és el perill d'aquesta societat de consum que porta tan fortament i tan exclusivament a buscar els propis interessos i buscar els propis egoïsmes i a desentendre's dels altres i a portar una

Finalitzant la seva dissertació, va demanar als membres de Mans Unides que "...poguem sentir una mica de fam, d'aquest alimentar els vostres cors amb l'esperança de l'Evangeli".

Finalitzada la intervenció del Dr. Torrella i Cascante, va tenir lloc un animat col·loqui amb els Delegats presents a Tarragona, durant el qual el Senyor Arquebisbe, va tenir paraules d'encoratjament vers els components de Mans Unides, dient-los que ells deuen ser els primers apòstols de la seva pròpia organització.

En acabar el col·loqui, es va servir un dinar de germanor al mateix Centre.

A les quatre de la tarda, es van reprendre els treballs de la jornada, amb la participació d'en Joan Viñas, tècnic en Mitjans de Comunicació Social, que va donar una visió molt àmplia del que cal fer en aquests mitjans, perquè sigui tot, si és possible, més efectiu. Va seguir un amistós diàleg. A les cinc de la tarda, i en nom del Dr. Torrella, mossèn Miquel Barabà, Vicari Episcopal de Pastoral Diocesana, va celebrar l'Eucaristia, molt viscuda per part de tots els Delegats, com a cloenda de la IV Trobada Interdiocesana.

La Delegació a Tarragona de MANS UNIDES, pot veure el futur de la seva tasca amb esperança, ja que la feina ben feta sempre dona bon fruit, i aquesta IV Trobada n'és un bon testimoni, així com ho són els tres projectes que actualment estan elaborant que són l'ajuda a la missió Diocesana de Bibwe, i als pobles de l'Índia i Honduras, tal com diu el seu lema: D'aquí al Tercer Món.

G.

FETS I CRITERIS

Al servei de la pau i de la justícia

Els mitjans de comunicació, la premsa, la ràdio i la televisió, han de contribuir a promoure la pau i la justícia en el món d'avui. Aquest és el tema del missatge de Joan Pau II en la Jornada mundial de les comunicacions socials.

No hi ha dubte que els mitjans de comunicació tenen una gran influència en l'opinió pública i en la mateixa consciència dels ciutadans. La confiança entre els pobles ha de créixer, si volem una pau estable, i hem d'estar convençuts que la pau és obra de tothom i no pas únicament dels governants.

Per això és important que la premsa, la ràdio i la televisió estiguin decididament a favor de la pau i de la justícia.

Aquesta és una tasca que ha de basar-se en primer lloc a proporcionar una informació objectiva sobre els fets i els esdeveniments que passen al món. Els responsables dels mitjans de comunicació han d'evitar el "sensacionalisme" i la precipitació informativa en perjudici de la veritat més completa.

Aquesta tasca també implica donar a conèixer les iniciatives i les accions constructives de justícia i de pau sense fer discriminacions d'ideologies ni de polítiques que marquen els diversos "blocs" de països.

És evident que els mitjans de comunicació han de denunciar tota classe de causes de conflicte i de violència, de violacions dels drets de les persones i dels pobles. Han de denunciar també qualse-

vulla forma de discriminació de repressió i d'explo-tació.

No oblidem, però, que és necessari anar a l'arrel de les injustícies i dels obstacles a la pau. Joan XXIII ja digué que seria impossible eliminar la cursa d'armaments, si no s'arribava a "desarmar les mateixes consciències", és a dir, a bandejar l'esperit de dominació i la llei del més fort.

Tots som responsables de la pau i de la justícia en el món; però actualment els homes de la premsa, de la ràdio i de la televisió hi tenen una gran responsabilitat. Qualsevulla ofensa a les persones, a les institucions i als pobles és ja inicialment un "acte de guerra" perquè si volem la pau hem de treballar per la justícia, pel respecte a la persona i per la promoció de la confiança entre els pobles.

Les amenaces a la pau no vénen pas de la multiplicitat d'idees i d'opinions, sinó principalment de la manera de presentar-les. Si els qui tenen altres idees i opinions són presentats com a "enemics" i com a "adversaris" es crea un clima contrari a la confiança i a la solidaritat.

La pau no coneix fronteres. Comencem, doncs, a construir-la a casa nostra. Que els mitjans de comunicació ens hi ajudin amb una informació objectiva, amb la denúncia imparcial i amb una gran dosi de confiança en les persones.

RAMON TORRELLA i CASCANTE,
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

"BLANQUERNA"

ESCOLA UNIVERSITÀRIA DE PROFESSORAT D'E.G.B.

CONFERÈNCIES INFORMATIVES

Dissabte, 30 de maig, a les 11 del matí, o bé
Dimarts, 2 de juny, a les 7 de la tarda.
(Auditori de l'Escola)

—"Quina Escola de Mestres és BLANQUERNA";
—Especialitats que s'hi poden cursar".

PREINSCRIPCIONS PER AL CURS 87/88

De l'11 de juny al 26 de juny (llevat dels dissabtes)
Marquès de Sta. Anna, 7 (prop Pl. Lesseps)

PASTORAL RURAL

Jornades de reflexió

Els dies 8, 9 i 10 de juny, els capellans de pagès ens apleguem a la Selva del Camp, Casa d'Exercicis per reflexionar sobre la nostra presència en el món rural. Tindrem al nostre davant les conclusions de La Gleba i sobretot l'escrit presentat pels Vicaris de Pastoral de totes les diòcesis de Catalunya sobre: "Els pobles sense prevere".

L'objectiu d'aquestes jornades organitzades pel Departament de Pastoral Rural és una invitació a tots els capellans de pobles a un coneixement més profund de la tasca evangelitzadora, buscar una actuació més coherent davant la pastoral rural tenint ben clares les múltiples facècies del pagès i la possibilitat de part nostra de prendre noves actituds missioneres.

Els participants s'agruparan en sis camps de treball. Cada grup reflexionarà sobre aspectes ben diferents: 1) pobles sense prevere; 2) seguiment de militants; 3) possibilitats de tasques comarcals; 4) sobre "el progrés i l'empobriment progressiu del món pagès"; 5) les celebracions de la fe; 6) la tensió entre joves i adults en el món rural.

Aquestes jornades de reflexió són una excel·lent oportunitat per actuar després amb criteris elaborats amb els sacerdots de tots els bisbats de Catalunya, són una ocasió de contacte personal amb altres capellans de pagès amb noves iniciatives, són una oportunitat de pregària relaxada i serena per prendre nous estímuls en aquesta missió callada entre la pols i el fang de les zones més despoblades del Principat. El capellà de pagès després de tants dies de recórrer camins i muntanyes per trobar-se en les minúscules assemblees, aquí a la Selva del Camp se sentirà ben acollit per tota la colla de sacerdots catalans que hem pres la mateixa decisió de donar-nos a Déu i als homes i estem decidits a ser fidels tant envers Déu com als homes.

En aquestes jornades es donen a conèixer diferents activitats de persones compromeses en la fe i en el camp; això amplia l'horitzó pastoral, ja que la gent de pobles marginats sempre tenim el perill d'encomanar-nos la grip del pessimisme. En veure el que es fa en pobles lluny dels nostres, el constatar com el pagès s'organitza, el valorar les múltiples dificultats i èxits dels Moviments Rurals, tot aquest testimoni és la millor vacuna per immunitzar-se del pessimisme que portaria la nostra il·lusió i frenaria la rapidesa de la nostra disponibilitat.

El Departament invita a tots els sacerdots de la Catalunya rural. La vostra inscripció la podeu fer a través de mossèn Pausas, Rectoria 08187 SANTA EULÀLIA DE RONÇANA (BARCELONA) o bé telefonau al (93) 844 81 05.

Parròquies sense preveres

És un consol tenir a les mans una reflexió sobre el món rural elaborada per mossèn Pujol i mossèn Alsina. El quadre de les dades estadístiques és una gran ajuda per enfocar la pastoral rural amb tot el seu dramatisme. Hi ha 836 pobles sense rector resident. 350 pertanyen a la Seu d'Urgell, 244 a Girona i els altres corresponen a Solsona, Tarragona i Tortosa. Segons el nou Dret Canònic les parròquies han de tenir arxíu, Consell Pastoral i d'Economia. I aquestes parròquies no ho poden ni somniar.

Al·l' hora de reflexionar sobre el tractament pastoral s'ha de tenir present els criteris històrics, demogràfics, geogràfics i la pràctica religiosa diferent a cada poble.

Els nostres pobles han perdut l'escola, el capellà, la rectoria, les sucursals bancàries, guàrdia-civil, metges. És una societat envellida i la supressió de molts d'aquests pobles sembla una realitat irreversible.

Però una Catalunya cristiana mostrarà la seva vitalitat precisament amb la seva capacitat de tractar dignament una terra marginada i humiliada. L'Esperit és capaç d'un vitalisme sense límits, si no el limitem amb egoisme. Per això, els autors de la reflexió pastoral subratllen l'amor al poble com la primera condició sacerdotal. Si aquests poblets petits i dividits no desperten una enyorança sentimental, si no existeix l'art d'estimar el poble, sabent enfortir les relacions humanes, si no existeix la sabiduria i l'elecció de cara als pobles més humils i marginats, és inútil una programació pastoral. El qui estima el poble s'hi deixa caure en el moment oportú, busca posar la pau entre les famílies com el pare entre els germans, però amb aquell toc i sapiència del qual la mateixa gent te n'ensenya l'estil. Només és possible una penetració cristiana a través d'una amistat humana, fora de l'amor humà i sincer tots els altres programes són com l'art de somniar truites. El qui estima s'hi fa present, se sent servidor de la comunitat i és possible una militància però a nivell de pagès i al ritme del pagès.

Aquesta reflexió proposa encetar un diàleg de cara als bisbats catalans i com organitzar una pastoral futura. Però seria molt convenient que tots els sacerdots de Catalunya amb més de quatre parròquies poguessin viure junts unes jornades de pregària i reflexió per engrèscar-nos els uns als altres, per compartir les nostres alegries i els nostres moments de desànim. El Departament de Pastoral Rural ho organitza cada any i ja que els Vicaris de Pastoral s'han pres la molèstia d'elaborar una reflexió tan completa i real no voldríem que fos un document més, sinó que Vicaris Episcopals i capellans de pagès de tots els bisbats junts, poguéssim pregar i reflexionar per qualsevol acció seriosa per la vitalitat de l'Església a Catalunya. Els pobles han canviat, també els preveres. Unes jornades de reflexió entre tots els bisbats i Vicaris Pastoral seria la millor resposta.

MN. JOAN MARQUILLES I LLORENS
Departament de Pastoral Rural

TORTOSA

Les tres mirades dels tres nous mossens

TORTOSA.— Aquestes dues fotografies-símbol seguint la metodologia de fotoparaula centren la nostra reflexió d'avui. Porten la llaçada d'un regal de festa: la vostra ordenació sacerdotal.

Voldrien ser una abraçada de benvinguda als diaques de Benicarló (Ramon i Emili) i al de Sant Jaume d'Enveja (Julia).

Són una veu més a l'himne d'acció de gràcies i propaganda vocacional que entonen veus tan qualificades com les de Martin Descalzo i el nostre bisbe Ricard a VIDA DIOCESANA d'aquesta setmana 17 de maig.

Una mirada que val per dues

En la primera fotografia-símbol el diaca proclama l'Evangeli tot concentrant l'atenció en la lletra i l'esperit del text. Els fidels de la Missa i els lectors no li veuen els ulls. No els mira a ells. Té els ulls closos a tot l'entorn. Tot ell està corprès i capicant en el missatge del Profeta Jesús de Natzeret.

L... és que abans de mirar els homes hi ha un procés previ i llarg de mirades cap endintre, al propi cor, en la solitud de la pregària i comunió amb Jesús i el propi jo íntim. És el temps del Seminari on el futur capellà com home de Déu dibuixa la filigrana de la seva consagració. La gent senzilla de poble diu que s'ha "casat" amb el Senyor per l'esperit de castedat, pobresa i obediència.

En definitiva: cal, segons la pedagogia bíblica dels profetes, una assimilació del missatge: "Pren, diu Jahvè al Profeta elegit, pren el rotllo de la Llei, menja-te'l... i després ja parlaràs!"

Tercera mirada: a la gent

Ulls oberts, ulls humils, ulls enamorats de comunió tot mirant l'Assemblea.

Com a condició de comunicació seguint l'argot de l'emissor-receptor i codi comú, voldríem remarcar l'identificar-se amb els fidels.

Seria allò de conèixer i cridar les ovelles de l'al·legoria del Bon Pastor.

Tot partint dels axiomes teològics i pastorals que:
— la Paraula de Déu és la sal-

vació de l'home.

— el misteri de l'home només s'aclareix des del misteri de Jesucrist.

— i que les angústies i les alegries del món són també les angústies i alegries de l'Església.

Parlem ara d'allò que és més difícil a l'homileta: ser fidel a nivell evangèlic amb totes les exigències sense ometre'n cap, sense igualar el vi del missatge... i a la vegada ser fidel a les necessitats de l'Assemblea que té dret i espera respostes als seus interrogants vitals.

S'ha de mirar molt de fit a fit el cor de la gent que ens ve a Missa i també d'aquells que no hi solen venir... per tal de fer diana tocant temes vius, actuals i amb un llenguatge directe, existencial... en definitiva, de família, que això significa en grec la paraula homília.

No oblidem que els fidels posseixen un sisè sentit per distingir la predicació rutinària en línia standard d'aquella que és fidel al text de l'Evangeli i a l'home d'avui.

Quantes sorpreses tendríem si en un cassette poguéssim gravar les homilies dels predicadors dominicals. Hi contemplaríem tot un ventall variadíssim d'interpretacions i aplicacions a l'Assemblea.

No penseu mai que heu exhaurit totes les possibilitats originals del text. Només cal repassar els avenços de l'exègesi i els llibres antics d'Homilètica i sermonaris. Menys encara que penseu que l'home d'avui és com el de fa cinquanta anys. Mai no es banya un home dues vegades al mateix riu. Ha canviat l'aigua, les ribes i la persona mateixa que s'hi banya.

Penseu, en principi, que aquesta diversitat d'aplicacions és signe de riquesa i complementarietat, no una Babilònia.

Acceptant l'axioma de Karl Bart que afirma: "el text evangèlic, mana"... i suposant que sigui clar el text i el context... aleshores de línia d'aplicació i actualització us la donarà el marc eucarístic-litúrgic i sobre tot el nivell cultural i de fe de l'Assemblea i els problemes vius dels oients.

I prou: benvinguts al presbiteri diocesà de Tortosa que agraeix la saba jove dels vostres vint-i-cinc anys quan la mitjana d'edat del nostre clergat sobrepassa el meridià dels cinquanta.

Vosaltres ens heu d'ajudar a canviar la imatge pública del Sacerdot per tal que siga més engrescadora al jovent d'avui que per definició de fe i de joventut vol viure l'aventura de la generositat.

JOAQUIM BLANC

A LES PORTES DE L'ANY MARIÀ

(7 juny 1987 - 15 agost 1988)

Us en parlarà
el P. Antonio Udina S.J.
(Director de "Cursets Bíblics Verge de Fàtima")

en el saló de Balmesiana
c/. Duran i Bas 9, pral.
el dilluns 1 de juny
a les 7'30 de la tarda

Organitza: SECIN (Servei Catòlic d'Informació).
Cursets Bíblics Verge de Fàtima i diverses entitats marianes.

300 nois del MIJAC celebraren la trobada anual al Grauet de Fals

MANRESA.— Uns tres-cents nens i nenes del MIJAC de la diòcesi de Vic van fer cap al Grauet de Fals el passat 10 de maig per celebrar la trobada general anual. Va tenir un caire festiu i de diversió, però també va servir de marc per a la cloenda de la campanya "Arrelats i actius" que els centres han dut a terme als seus barris i pobles.

La sortida de Manresa va ser massiva. La majoria dels nois i noies van agafar el tren a l'estació de la RENFE fins arribar a Rajadell. A peu, xino-xano, aviat van ser al lloc de la concentració. En arribar, esmorzar i activitats per grups: una fira per als xics, una ginkama per als mitjans i un gran joc per equips per als més grans.

A migdia, hi va haver l'eucaristia. Durant la celebració, els diferents centres van fer un resum de l'activitat que havien dut a terme als barris i pobles. Cal fer-ne una valoració positiva

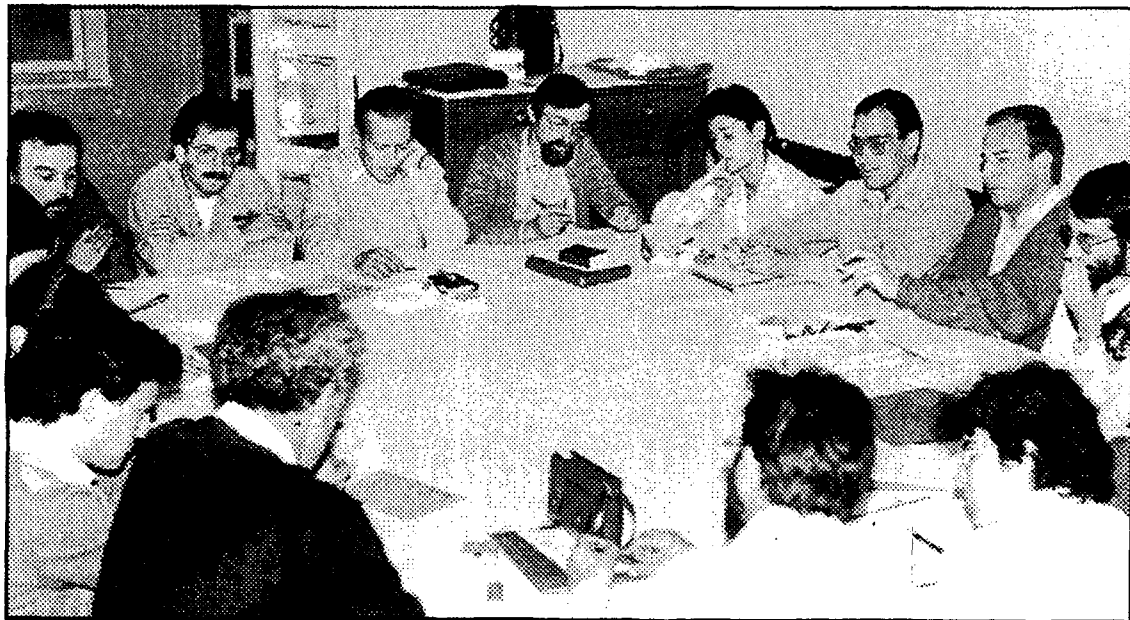
tot i que molts grups van expressar amb desencís la poca comprensió que les seves accions havien tingut entre la gent del carrer.

A la tarda i havent dinat, tronada i ballaruc. Un improvisat grup format per animadors d'alguns centres va engrescar l'ambient fins l'hora de marxar. Abans, però, es va fer el repartiment de premis del concurs d'audiovisuals que els nois i noies d'alguns centres havien fet sobre la seva activitat al MIJAC. Els premis van ser per als centres de St. Joan, Vall-daura i Sagrada Família.

Tothom va tornar-ne content. L'esforç de tots, animadors i organització, va aconseguir que la trobada fos d'allò més llúida. Aquestes trobades són importants no solament junts podem fer més gresca sinó també perquè així no ens sabem sols. Per adonar-nos que la nostra feina no és un esforç aïllat de cada centre perquè n'hi ha molts que, com nosaltres, també hi són.

Final del primer cicle d'iniciació de consiliaris i animadors de la fe, per a grups de joves. Moià, 8-9 de maig de 1987. FOTO: Joan Lladó.

Trobada general del MIJAC-VIC —13 maig 1987— al Grauet, de Fals (Bages). FOTO: Toni Soler.

Taula rodona de Moià sobre el paper dels consiliaris per a grups de joves

MOIÀ.— Els dies 8 i 9 de maig va tenir lloc, a Moià, l'última sessió de treball del primer cicle d'iniciació de consiliaris i animadors de la fe, per a grups de joves, que havia estat organitzat per la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut.

Aquest primer cicle s'ha desenvolupat al llarg de dos cursos i ha comptat amb la participació d'una quinzena de joves interessats a desenvolupar l'animació de la fe en grups de joves.

En aquesta sessió final, s'hi féu una taula rodona sobre el paper del consiliari en aquest tipus de grups i s'hi produí la presència del bisbe de la diòcesi, Josep M.ª Guix, que encoratjà els qui han emprès aquest camí.

La diòcesi de Vic és una de les pioneres en aquest tipus de formació. Es tracta d'una concreció important de la necessitat d'incorporació de laics en les tasques pastorals de l'Església.

IMPROMPTU

Jocs Florals

Temps era temps, que quan venia maig pensàvem, il·lusionats amb els Jocs Florals. I el dia de la festa omplíem de gom a gom l'àmplia sala del Palau de la Música Catalana...

La meua memòria recorda Josep Carner, Josep Janés i Salvador Perarnau fent la seva solemne entrada acompanyant la Reina de la Festa. Un mossèn Camil Geis i un Manuel Bertran i Oriola rebent el premi de la Viola d'or i argent...

I després de la gran buidor dels anys de persecució de la llengua i cultura catalanes, la seva restauració en el marc més íntim del Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. Aquí vaig veure-hi la proclamació de mestre en Gai Saber de l'inefable Bertran i Oriola, que va rebre-la agenollat...

El lema de la Festa continuava essent el clàssic "Fe, Pàtria i Amor". Els premis exactament els mateixos...

Però, què és que no canvia? I els Jocs Florals ja no tenen per lema la Fe, la Pàtria i l'Amor. ¿Per què cantar l'Amor, una cosa tan rebregada? ¿Perquè cantar la Pàtria, si els intel·lectuals, o que se'n diuen, n'han perdut el sentit atafegats a voler explicar-ho tot, sense sortir-se'n? ¿Per què cantar la Fe si és una cosa que no rendeix beneficis?

Ara el lema és "el tema lliure", "el tema històric", "el tema espiritual"... i els premis uns xecs bancaris... Això serà, és cert, positiu, sobretot positiu...

Però crec fermament que missenyora Poesia hi ha perdut.

ORIOI CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Una tasca apassionant

L'arquebisbe d'Oviedo, president de la Conferència Episcopal Espanyola durant bastants anys, va afirmar en el seu discurs del dia 23 de febrer últim que el nostre poble entra d'una manera perillosa "en el camí del buit moral", sense més estímuls que l'egoisme i el plaer immediat. I continuava dient que, per a dur a terme la renovació que la nostra societat necessita, es proposen únicament, com a signes de modernitat, uns "ideals progressistes", com són un individualisme exacerbant, el sexe elevat a categoria de fi, l'avortament, l'eutanàsia, el luxe, la vida concebuda com a divertiment, etc. Realment cal admetre que "un buit moral", en tots els ordres, és avui el patrimoni de molts ciutadans.

El director de l'Oficina de Sociologia i Estadística de l'Església a Espanya ha afirmat fa poc: "anem envers una societat sense ètica". I constata que estem davant una manca i un buit de valors morals. ¿Què serà de l'home i de la societat? Una societat sense ètica, sense valors intrínsecs que neixen de dins, no té més remei que actuar a còpia de normes imposades per la coacció o pel poder.

D'altra banda, avui la tecnologia ho envaeix tot i sembla que el progrés de la tècnica ha de resoldre tots els problemes de l'home i de la societat. Però cal preguntar: ¿les "opcions tècniques" són necessàriament i sempre "opcions d'humanitat"? Aquestes últimes són les que donen sentit al dinamisme de les primeres. L'home és essencialment "un ser de comunicació" amb els altres, amb els quals conviu. Relacionar-se mitjançant l'amor, la comprensió, el diàleg, el perdó, etc., és essencial, perquè l'home tingui consciència de la seva verita-

ble identitat. Això no ho resol el progrés tecnològic. És indispensable, entre altres coses, una solidaritat veritablement humana entre tots.

Però ¿és aquesta potser la que es va predicant? No ho sembla pas. Perquè només són enaltits els valors purament materials, o els que caracteritzen aquell progrés que porta a una civilització del benestar. Amb tot, els valors de l'esperit són essencials per a una veritable solidaritat humana. I aquests són absents, són silenciats o menyspreats per aquells que haurien de ser més lúcids a causa de llur responsabilitat.

Perquè el fet lamentable per a la nostra societat és que el poder, tant econòmic com el polític, no s'interessa gens en la creació d'una cultura que tingui un component ètic i solidari. Això, a la llarga, constitueix un suïcidi. Una societat que mira envers el futur ha d'ajudar aquelles institucions que, no essent polítiques ni econòmiques, són capaces de crear comportaments humans.

Els cristians, per la seva banda, estan obligats a col·laborar en la creació d'una societat millor, més justa i més fraterna. Per això han de lluitar contra l'egoisme i la manca de solidaritat. Han de ser testimonis de l'amor fraterno, que ha de conduir-los a compartir llurs béns, a ser fidels a la veritat i a comprometre's a favor d'unes relacions humanes d'una més gran justícia i equitat. L'antic president de la Conferència Episcopal tenia raó: "els catòlics, com a membres de l'Església, tenen en el camp social una tasca apassionant i urgent."

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

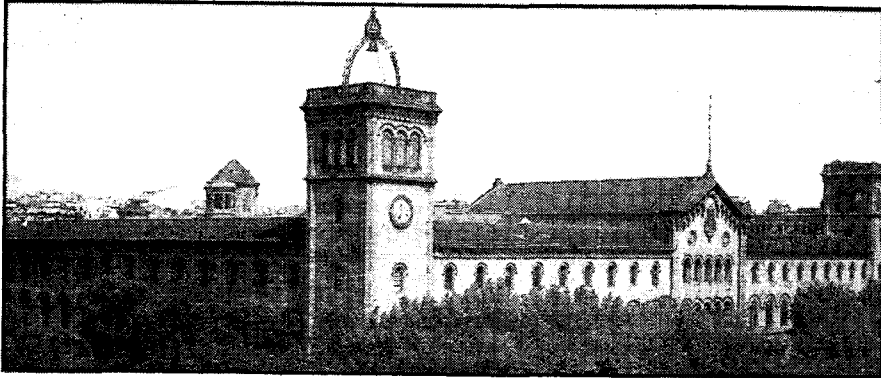
Hi prengueren part una seixantena de professors i estudiants universitaris

Les relacions entre fe i cultura, a debat en la Pastoral Universitària

BARCELONA.— La Delegació de Pastoral Universitària de la diòcesi de Barcelona celebrà fa poc una sessió de reflexió sobre els àmbits o problemes de les relacions entre fe i cultura. Hi prengueren part una seixantena de professors universitaris, estudiants i agents de pastoral en el camp universitari.

Aquestes trobades de reflexió s'iniciaren el 1982 amb una avaluació de la presència de l'Església a la Universitat. Enguany s'ha donat un nou impuls a aquest apostolat específic amb la creació del SAFOR (Servei pastoral a l'interior de la Universitat), l'inici de les activitats al Centre Cristià dels Universitaris de Cerdanyola i una més intensa activitat d'altres serveis i moviments. S'ha anat tenint més consciència que tot aquest treball s'emmarca dins d'un context més ampli, com és la pastoral de la cultura i, en concret, del diàleg entre fe i cultura. Per aquest motiu la Delegació veié convenient aprofundir el tema següent: "Àmbits on el diàleg fe-cultura és més convenient en aquests moments. Per què?"

El treball s'inicià amb una presentació del Delegat Episcopal, Dr. Antoni Matabosch, i unes breus intervencions sobre el tema a càrrec del P. Andreu Marquès, professor de Filosofia de la Facultat de Teologia de Catalunya, i del Dr. Salvador Reguant, Cap de la Divisió de Ciències experimentals i matemàtiques de la Universitat de Barcelona. A continuació els cinc grups de discussió

Els àmbits on el diàleg fe-cultura es més necessari, foren analitzats per cristians del món universitari català.

treballaren tot el matí.

Comissió per a l'Any Marià

El senyor Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany, ha nomenat una Comissió diocesana amb vista a la promoció i coordinació de les activitats que, entorn de l'Any Marià, es vagin duent a terme a l'arquebisbat de Barcelona. Aquesta Comissió està composta per mossèn Joan E. Jarque, com a President, el pare Serafí Alemany, mossèn Joan Carrera, el pare Jordi Castanyer i mossèn Josep Urdeix. Ells actuaran com a Comissió central, a la qual seran afegides les persones o comissions que es cregui convenient per a les tasques específiques que calgui.

La Comissió féu una primera reunió

de treball el propassat dia 24 d'abril, a Montserrat, i s'anirà posant en contacte amb les persones o institucions que hagin de treballar pastoralment en el context de l'Any Marià. De la mateixa manera, establirà els vincles que convingui amb la Comissió pròpia del Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de la Mercè, que se celebrarà l'any vinent, així com amb les Comissions de l'Any Marià de les altres diòcesis catalanes, amb vista a les activitats que es puguin fer conjuntament.

Les oficines d'aquesta Comissió diocesana de l'Any Marià es troben, provisionalment, al local de la Delegació de l'Apostolat Seglar de l'Arquebisbat de Barcelona. Us hi podeu adreçar, els matins, de dilluns a divendres. Tel. 317 90 84.

SOLSONA

Festa grossa a la parròquia de La Vall d'Ardanç

LA VALL D'ARDANÇ (Berga).— Dies enrera informàvem de la restauració de què era objecte l'església de Sant Bartomeu de La Vall d'Ardanç; ara cal dir que fa poc, en una festa mai no vista presidida pel bisbe Miquel de Solsona, foren inaugurades dites obres i consagrat el nou altar. No sols hi feren cap tots els feligresos, sinó molta gent vinguda de Berga expressament, de manera que el temple, tot i havent estat notablement ampliat, resultà insuficient. Si a mig matí un repic de campanes i una engegada de coets anunciaven la festa, a 2/4 de 12 del migdia tingué lloc l'acte principal. Després hi hagué una audició de sardanes, un dinar de germanor i, cap al tard, un concert com a cloenda amb l'actuació dels acordionistes de l'Escola Municipal de Música de Berga, la Coral Santa Maria d'Avia i la Cobla Ciutat de Berga. S'hi estrenà i tot una sardana, titulada "La Vall d'Ardanç", original de Neus Ballarà i Antoni Serra. Tot plegat, una festa religiosa, popular i cultural ben digne de recordança.

XLVII VIATGE CULTURAL

28 de juny del 1987

LA CERDANYA

RUTA: Barcelona, Ribes de Freser, Collada de Toses, Puigcerdà, Alp, Bellver-Talló, Tunel del Cadí, Barcelona.

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 7.30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM

A ca L'EUDALT

Passeig Genis Fabra, 4
ALP
Tel. 89 00 33

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

"Duvalier no devia tenir gaires ganes de venir", diu Monsenyor Martí

"Eren altres que tenien intenció de col·locar-lo

ANDORRA LA VELLA.— Els fets es van produir el febrer del 1986. L'enderrocat dictador d'Haití, Jean Claude Duvalier, va ser acollit a França en condició de refugi polític, on arribava els primers de febrer amb 200.000 milions de pessetes segons càlculs aproximatius. Quinze dies més tard els EE.UU., França i algunes mediacions pressionaven monsenyor Martí, Co-Príncep Episcopal d'Andorra, perquè Duvalier pogués traslladar la seva residència al petit país del Pirineu. La resposta va ser negativa.

Aleshores solament un setmanari francès va deixar traslluir la notícia en un paràgraf de dues ratlles. La informació, després de 14 mesos, els dies 14 i 15 de maig arribava a Catalunya des de Madrid. Pel seu interès polític i humà CATALUNYA CRISTIANA ha volgut entrevistar monsenyor Martí, que ha acceptat la nostra proposta.

El calendari dels fets

—Considero que seria interessant, dic al Bisbe, que féssiu un resum del calendari dels fets.

—“Els diferents poders, que em sembla que devien ser EE.UU. i França, són els que es van comprometre a donar una solució al problema Duvalier. Ells també es van valdre d'altres instàncies que podien influir, com la Santa Seu i, em sembla —recalca aquest verb—, el Govern Espanyol. De fet el Govern Espanyol a mi no em va dir res, potser perquè jo em vaig anticipar a fer-los la consulta i el tema va quedar liquidat. De fet van ser França i els EE.UU. i les mediacions serien anar a buscar poders pròxims a mi.”

Les paraules de monsenyor

El bisbe d'Urgell i co-príncep d'Andorra volgut glossar així per a CATALUNYA CRISTIANA els motius que el van determinar a no acceptar l'endorrocat dictador d'Haití al Principat

Martí conjuguen claredat en la informació i prudència en la forma. Ningú no compromet ningú i el plantejament del problema abocava a una solució amb les connotacions d'una implícita facilitat, la resolució no va ser acceptada pel Co-Príncep Episcopal. Tenia els seus motius que explica.

—“Ja fa temps. Recordo que encara era President de la Comissió Episcopal de Migracions i jo tenia ben clar que al món hi ha uns 12 o 15 milions de refugiats per causes polítiques, de religió o de raça, i que aquests necessiten més que ningú que siguin acollits. En aquest cas concret, però, si el refugi d'aquest senyor hagués estat Andorra amb molt de gust l'hauríem agafat i no hauria anat en contra de la meua consciència

eclesial i humana.

El que passa és que no era ell que ho demanava, o sigui que no hi va haver una petició de l'interessat, perquè jo suposo que ell estava i està millor on és. No en devia tenir pas ganes de venir aquí. Eren altres que tenien intenció de col·locar-lo per treure-se'l del seu davant. Devia ser com una patata calenta que havien de situar en algun lloc.

I la raó de no acceptar-lo era, per tant, que em semblava que Andorra no havia de fer aquest favor a aquestes institucions, a aquests altres països. Dintre de la Comunitat de Nacions Andorra tampoc no rep el tracte que hauria de rebre, de reconeixement, i per tant no és la que ha de pagar els plats trencats dels problemes d'altres països. I si fóssim reconeguts adequadament assumiríem la part

alíquota que ens toqués de col·laboració en aquesta mena de problemes”.

No assumir responsabilitats alienes

Una visita primerament, una trucada per telèfon després, interrompen la nostra conversa. Monsenyor Martí continua:

—“La presència d'un cas així dintre Andorra porta dificultats, la primera, d'imatge. Ara mateix apareix a la televisió pel plet que té amb les autoritats d'Haití. Nosaltres apareixeríem una mica com encobridors d'una situació estranya. El segon problema és de seguretat personal: es necessita un contingent important de policia, que nosaltres no tenim, per guardar una persona així”.

Les declaracions de Monsenyor Martí precisen quines van ser les causes determinants de la seva postura en l'afer. No es tractava de solucionar el problema d'una persona, sinó de descarregar una responsabilitat aliena assumida naturalment sense ni el consell ni la informació del darrer país implicat. El tema des de la perspectiva humana tenia ja solució. Algú intentà jugar l'estratègia de la filantropia i el Co-Príncep actuà amb fermesa en defensa d'Andorra.

ANTONI MIRABET

Dèficit d'alegria

L'home actual ha perdut el simple goig de l'alegria. Ple de desil·lusió i embolcallat per una època de mitificació de la tècnica, no sap ben bé on va. Fam, guerra, injustícia social, diverses formes d'opressió i racisme el deprimeixen. Sigui quina sigui la nostra sensibilitat, l'home s'enfronta avui amb fets que no pot eludir: la desigualtat entre els humans i el descontrolat consumisme.

Com més avança el progrés humà, més gran és la capacitat de destrucció. La societat contemporània viu amb angoixa i avoriment. És difícil predir; però tal vegada, l'era de l'oci que molts anhelan, es convertirà en un possible flagell. Molts no sabran quina cosa fer del temps conquistat. És clar que podem equivocar-nos, car la vida és una llarga espera, l'espera de la realització dels nostres projectes.

Tanmateix, els homes que han conegut les guerres, viuen sempre amb una gran temença. Els acora la por física i psíquica de ser homes. I els falta l'alegria de viure. Experimenten, vagament, que s'han ultrapassat totes les fórmules, sense suc ni bruc tots els valors, sospitoses totes les creences. Allò que es troba normal és l'hedonisme i l'utilitarisme.

Cal no oblidar que l'home actual no tan sols s'ha quedat amb una escassa moral i pocs ideals; s'ha quedat, també, amb una insuficient imaginació. Potser l'home d'avui, tan desespiritualitzat, no està descontent del seu present. És lògic, doncs, que no vulgui anar endarrera; però no s'atreveix de mirar el futur, els gegantins problemes que tenallen el món. No s'atreveix, sobretot, a una introspecció del propi jo. Allò que desitja és no pensar. A despit de tot, segueix l'esperança. Ella ens rejoveneix.

LEANDRE AMIGÓ

EGB

editorial **cruïlla**

Per a un ensenyament digne i rigorós de la religió cristiana a les escoles de Catalunya.

C

BUP

Parlo de Déu 1 (1r)
Miquel Gallart
Parlo de Déu 2 (2n)
Miquel Gallart
Parlo d'Esperança (3r)
Miquel Gallart
Parlo de Salvació (4t)
Miquel Gallart
Parlo de Jesús (5è)
Miquel Gallart
El Déu de la promesa (6è)
Joan Vernet
Jesús de Natzaret (7è)
Montserrat Camps
Convocats per l'Esperit (8è)
Sebastià Talltabull

Jesucrist (1r)
Els Cristians (2n)
Món contemporani i fe (3r)

Amigó, Barrio, Cortés,
Delkàder, Isasa,
Otaño, Tolsada

Traducció i adaptació:
Josep Ruaix

Distribuidor exclusiu: CESMA, S.A.
T. 383 10 11/Badalona

Antoni Bascompte, delegat episcopal de l'economia diocesana de Barcelona

"La imatge d'una Església és falsa"

Va romandre catorze anys al capdavant de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials. Ha estat vinculat també a les Congregacions Marianes i a l'Acció Catòlica. És advocat i porta les finances de la diòcesi de Barcelona per encàrrec del cardenal

Jubany. Quan li oferiren el càrrec no es va mostrar massa enghescat, però ara confessa que no es penedeix de la decisió perquè s'ha anat il·lusionant amb la tasca que fa. Fou el primer laic que va ocupar el càrrec de delegat diocesà de fi-

nances. No li plau que el comparin amb l'arquebisbe Marcinkus "perquè aquí no fem cap activitat bancària". Entén que la feina de l'Església no és negociar, sinó predicar l'Evangeli. És un dels quinze membres del Consell d'Assumptes Econòmics que presideix el cardenal Jubany. Aquest Consell —integrat per dotze laics— i el Col·legi de Consultors tenen l'última paraula en els afers de la diòcesi de Barcelona.

Cal una política transparent

És conscient que a vegades es té la imatge d'una Església rica i opulenta i veu la necessitat d'explicar les coses i de ser molt transparent perquè no es distorsioni la realitat. En aquesta estratègia de divulgació i de claredat, emmarca la conferència informativa que ofereixen cada any les diòcesis catalanes per passar comptes. "Existeix una imatge d'església rica —assenyala— per tres raons: la riquesa de l'Església en alguns moments de la història; els grans edificis, que són un llegat històric invendible i ens costen de mantenir, i la manca d'informació dels diners que l'Estat dóna a l'Església, i el seu origen". Explica que molts ciutadans no saben que les quantitats que l'Estat dóna a l'Església provenen de la desamortització de Mendizàbal. A principis del

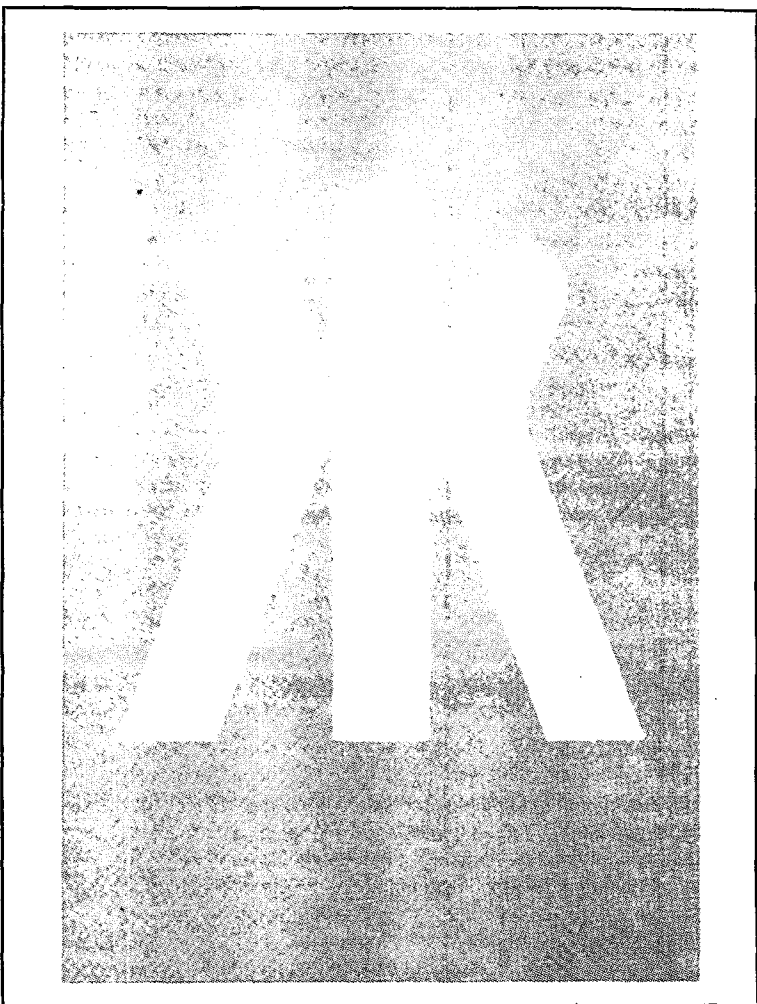
"La feina de l'Església no és negociar, sinó predicar l'Evangeli."

"La manca de recursos fa que l'Església no compti amb altaveus suficients perquè el missatge de l'Evangeli arribi a tothom."

"L'autofinançament és un objectiu abastable. La diòcesi de Barcelona ja s'autofinança en un vuitanta per cent."

"El sistema d'assignació tributària només substituirà allò que l'Estat dóna a l'Església. És una assignació voluntària i no representa pagar més."

"Predicar l'Evangeli comporta un cost personal i econòmic que hem de finançar entre tots."

Cada novembre s'organitza la diada "Germanor" per recaptar fons. Els fidels han incrementat les seves aportacions.

La comptabilitat de la Tarraconense el 1985

	diòcesi de Barcelona		total de Catalunya	
		%		%
INGRESSOS				
Ingressos per serveis	238,30	10,06	418,29	9,49
Rendes patrimoni immobiliari	37,50	1,58	108,62	2,46
Ingressos financers	130,60	5,51	216,07	4,89
Subvencions	50,20	2,11	83,69	1,89
Aportacions de la Conferència Episcopal Espanyola	497,00	20,98	1.277,95	28,98
Col·lectes, donatius i altres aportacions dels fiscals	1.415,70	59,76	2.306,50	52,29
Suma ingressos ordinaris	2.369,30	100	4.411,12	100
Prèstecs i ingressos extraordinaris	2.369,30	90,03	4.411,12	93,64
per venda o realització de patrimoni	262,60	9,97	299,88	6,36
Total ingressos	2.631,90	100	4.711,00	100
COMPRES I DESPESES				
Compres	134,50	6,44	263,18	6,60
Personal	709,90	33,98	1.417,41	35,53
Seguretat Social	99,60	4,77	232,34	5,82
Despeses financeres	22,50	1,08	36,39	0,92
Despeses de conservació, treballs i serveis exteriors	302,80	14,49	747,62	18,73
Despeses de funcionament i accions pastorals i assistencials	635,90	30,45	928,91	23,28
Aportacions a l'Església espanyola i universal	183,70	8,79	363,78	9,12
Suma compres i despeses ordinàries	2.088,90	100	3.989,63	100
Deviució de préstecs, adquisició i millorament d'elements patrimonials	2.033,90	82,35	3.989,63	87,47
	447,90	17,65	571,61	12,53
Total compres i despeses	2.536,80	100	4.561,24	100
+/- Disponibilitats	+ 95,10		+149,76	

segle passat, relata, es va produir la desamortització de les "mans mortes". S'havia de fer perquè es volia evitar que la riquesa estigués sempre concentrada en les mateixes mans. Va passar, no obstant, que es va fer malament, en el context d'una revolució. Bona part dels béns de l'Església, a través de subhastes, anaren a mans dels rics en lloc dels pobres. Compraren, per pocs diners, els béns de l'Església. Al cap d'un temps, l'Estat, per concordat, es va comprometre a passar a l'Església una quantitat en concepte de "culto y clero" com a indemnització per les expropiacions.

Manquen recursos

Antoni Bascompte va escriure una vegada "El dring del diner ha ofegat la veu de l'Evangeli". Creu que això ha passat, però és un supòsit històric. "Ara passa al revés. La manca de recursos fa que l'Església no compti amb altaveus suficients, adequats al nostre temps, perquè el missatge de l'Evangeli arribi a tothom".

Les diòcesis catalanes mouen actualment 4.561 milions de pessetes. Aquests diners provenen de l'aportació dels fidels, de la Conferència Episcopal Espanyola i de les rendes patrimonials. El delegat d'economia afirma, amb contundència, que la diòcesi de Barcelona no està entre les cinc

més riques del món, com s'ha dit en algun mitjà de comunicació. "És difícil situar-la —afirma— però no crec que estiguem ni entre les cinquanta primeres. Als Estats Units i la República Federal d'Alemanya, per citar uns exemples, hi ha diòcesis que compten amb molts recursos". Les retribucions dels capellans varien segons les diòcesis. Les fixa cada bisbe tenint en compte el cost de la vida de cada lloc. A Catalunya, tanmateix, les xifres no varien d'una forma substancial.

L'autofinançament, objectiu abastable

En ser nomenat delegat episcopal, Antoni Bascompte va emprendre la tasca de reordenar l'economia diocesana. Aquesta tasca està presidida per diversos objectius. Un de fonamental és arribar a l'autofinançament, objectiu que considera abastable, especialment a Barcelona on l'Església s'autofinança en un vuitanta per cent. Aquest percentatge, prou significatiu, és inferior a d'altres bisbats com l'Urgell on depenen més de l'Estat. Per corregir els desequilibris es va crear el Fons Interdiocesà de la Tarraconense. "A través d'aquest Fons —comenta— no serà tan difícil assolir l'autofinançament. No sé en quin termini. Depèn de la resposta que donin els fidels. Han d'entendre que predicar l'E-

ANY MARIÀ

31 de maig del 1987 * n° 1

Amb aquestes quatre pàgines d'informacions, documents i suggeriments diversos sobre l'Any Marià, CATALUNYA CRISTIANA inaugura amb goig una col·laboració amb les Comissions diocesanes i amb els diferents responsables d'organitzar, animar i coordinar la celebració d'aquest "Any" ja sigui en les parròquies, les comunitats, les associacions o altres entitats que, n'estem segurs, respondran amb il·lusió i entusiasme a la invitació que el Sant Pare ens fa a tots els cristians de dedicar a Maria aquestes setmanes —més d'un any—, que van del proper dia 6 de juny al 15 d'agost de l'any vinent.

Aquesta col·laboració, que espe-

rem serà útil i ben rebuda, representa un esforç redaccional i editorial evident. Hem cregut, però que l'havíem d'assumir sense regateigs ateses tant la missió pròpia del nostre setmanari com les característiques especials d'aquest Any Marià.

CATALUNYA CRISTIANA està al servei de l'Església catalana i tots els esdeveniments col·lectius o particulars de les diòcesis, parròquies o grups han de trobar una acollida ampla i indiscriminada en les nostres pàgines. ¿Com podíem, doncs, no fer-nos ressò i portaveu de les mil iniciatives que es realitzaran arran d'aquesta celebració universal? Aquest Any Marià, per altra banda, ha estat proposat pel Papa precisa-

ment com una celebració pluriforme i sovintejada, no pas en aquest o l'altre santuari marià, ni molt menys en una basílica romana, sinó arreu, en el si de cada llar cristiana, en cada església parroquial, en cada ermita o santuari... Es tracta d'una celebració doncs que prendrà cos en la consciència de tots, i ens hi anirem sentint participants, en la mesura en què estarem informats de tot allò que, fruit de moltes iniciatives, s'anirà realitzant arreu de l'Església.

És una celebració, per tant, que, gosem dir, ha de comptar amb una bona **informació**, atesa la seva naturalesa. Heus ací el perquè i el propòsit d'aquest servei que avui us presentem.

✻ Dissabte dia 6 de juny, a les 6 de la tarda, vetlla de la Pentecosta. ✻

SOLEMNE ACTE D'OBERTURA DE L'ANY MARIÀ

- El Sant Pare, Joan Pau II, inaugurarà solemnement l'Any Marià amb el rès del Rosari pregant per la pau del món des de la basílica de Santa Maria la Major a Roma.

- La pregària serà introduïda pel Papa en llatí.

- Seguirà la proclamació de la Paraula de Déu invitant a la contemplació de cada un dels cinc misteris.

- La lectura corresponent al primer, l'Anunciació, serà feta en **grec**, evocant els orígens de l'Església i la veneració de les Esglésies orientals per la Mare de Déu; el Parnostre i les Avemaries seran resades en **portugués**.

- El segon, la Visitació, serà proclamat en **polonès**, a la vetlla del tercer viatge del Papa al seu país natal, i les pregàries seran en **francès**.

- El tercer, la **Crucifixió**, ho serà en **holandès** com un homenatge als nombrosos missioners d'aquest país i recitat en **castellà**.

- El quart, la **Resurrecció**, ho serà en **rus**, recordant la devoció mariana d'una terra que es prepara a celebrar el mil·lenari de la seva evangelització, i recitat en **alemany**.

- El cinquè, la vinguda de l'Esperit Sant, ho serà en **àrab** que és la llengua de bona part dels països bíblics, i recitat en **anglès**.

- Aquest solemne Rosari serà retransmès a tot el món per 18 satèl·lits i els fidels aplegats en 16 santuaris dels cinc continents pregaran junt, gràcies a la televisió, amb els reunits entorn al Papa a Santa Maria la Major. Tots escoltaran les pregàries pròpies i les dels altres. Els 16 santuaris que participaran en aquesta emissió conjunta són els següents:

- El Pilar de Saragossa (Espanya) - Knock (Irlanda) - Mariazell (Àustria) - Altötting (Alemanya) - Czestochowa (Polònia) - Our Lady of the Mount (Bombai, Índia) - La catedral de Manila (Filipines) - La catedral de Dakar (Senegal) - Cap de la Madeleine (Trois Rivières, Canadà) - La

Immaculada (Washington) - Guadalupe (Mèxic) - Luján (Argentina) i Caacupe (Paraguai).

Els santuaris o esglésies d'altres països, que ho desitgin, podran rebre la imatge de "Mundovisión" i inserir-hi la pròpia celebració per a difondre-ho per la xarxa local.

- Des del punt de vista tècnic cal remarcar que aquesta transmissió mundial constituirà una "primera" en la història de la televisió. Ultra els divuit satèl·lits, posarà en joc 35 estacions repetidores, 75 càmeres i més de mil tècnics. L'audiència es calcula que pot ultrapassar els 1.500 milions d'espectadors.

SUGGERIMENTS PER UNIR-SE A AQUEST ROSARI

- PREGAR A MARIA I AMB MARIA, MARE DE DÉU I MARE NOSTRA, PER LA PAU DEL MÓN, UNITS AMB EL PAPA I TOTS ELS GERMANOS DELS CINQ CONTINENTS, SERVINT-SE DE LA TELEVISIÓ.

- DES DE CASA
- REUNITS EN GRUPS
- A LES PARRÒQUIES, ERMITES O SANTUARIS

En aquest últim cas, sobretot, tenir cura que la instal·lació de l'aparell, o dels aparells, de televisió sigui digna i ajudi a la pietat més que a la curiositat.

Allà on se seguis la transmissió en un altre local, seria bo passar després a l'església per acabar amb una pregària pròpia.

Així mateix, les misses d'aquell vespre i/o de l'endemà s'haurien de celebrar en unió d'esperit amb aquest Rosari universal, recordant i subratllant la presència de Maria enmig dels apòstols en la Pentecosta.

LA BENAURADA V EN EL MISTER

En la carta encíclica de Joan Pau II, *La mare del Redemptor*, el text cabdal que ha de servir de guia d'aquest Any Marià, hi apareix citat i comentat diverses vegades el Capítol VIII de la Constitució Dogmàtica del Vaticà II sobre l'Església. És el Capítol dedicat a la Mare de Déu i que el Papa aconsella que serveixi de punt de referència perquè els cristians aprofundim en el coneixement i estimació del misteri de Maria a partir dels ensenyaments del darrer Concili.

Per tal de fer un servei als lectors de Catalunya Cristiana, oferim aquí el text sencer d'aquest Capítol a fi de facilitar-los de nou la seva lectura i reflexió.

I. INTRODUCCIÓ

Maria en el misteri de Crist

Déu infinitament benigne i savi, volent fer la redempció del món, quan fou el moment que havia de ser, envià el seu Fill: que va néixer de mare humana... perquè els homes poguéssim ser fills adoptats (Gal 4,4-5). El qual per nosaltres els homes i per la nostra salvació davallà del cel i per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria. Aquest Misteri salvador de Déu ens és revelat i ens és continuat en l'Església, Cos del Senyor, que Ell mateix va establir i en la qual els creients, adherits al Crist i en comunió amb tots els sants, han de recordar i venerar "primerament la gloriosa sempre verge Maria, Mare de Déu i de nostre Senyor Jesucrist".

Maria i l'Església

Car la Verge Maria, que va concebre dins el cor i dins el cos del Verb de Déu anunciant-li-ho l'àngel i que va dur al món el Brot Vital, és tinguda i honorada com la veritable Mare de Déu i del Redemptor. També redempta ella, altíssimament redempta pels mèrits del seu Fill previstos i unida a Ell íntimament i indissoluble, posseeix aquest do màxim i màxima dignitat de ser la Mare de Déu Fill, i doncs la filla preferida del Pare i el

Maria es destaca entre els humils i els pobres del Senyor, que d'Ell esperen la salvació confiats i la'n reben.

sagrari de l'Esperit Sant. Do de gràcia tan exímia que la situa molt més enlaire que tota altra creatura terrenal i celestial. Tanmateix, ella resta alhora de la família d'Adam, unida a tots els homes redimibles, i encara "ella és la mare dels membres (del Crist)... per tal com cooperant-hi amb l'amor ella, han nascut en l'Església els creients, és a dir, els membres d'aquell Cap". Per això se la té també com un membre eclesial eminentíssim, absolutament excepcional, la figura de l'Església i model perfecte en la fe i la

caritat. L'Església Catòlica, alligada per l'Esperit Sant, l'estima amb tendresa de filllet la seva Mare estimadora.

Intenció del Concili

Per tant, el Sant Concili, ara que explana la doctrina de l'Església on obra la salvació el Redemptor diví, té molt d'interès a aclarir tant la posició de la Santa Verge dins el misteri del Verb encarnat i del Cos Místic, com igualment els deures dels homes redimits envers la Mare de Déu, que és mare del Crist i mare dels homes, sobretot dels creients. No s'intenta, de tota manera, proposar de Maria un tractat teològic exhaustiu ni definir-se en els quòdlibets que encara no han dilucidat prou els teòlegs, ni òbviament cap dret vol llevar-se a les opinions lliures i viables de les escoles catòliques sobre Aquella que dins la santa Església serveix el lloc més eminent després del Crist i el més a vora nostre.

II. IMPORTÀNCIA DE LA BENAURADA VERGE EN EL PLA DE LA SALVACIÓ

Maria, en l'Antic Testament, Mare del Messias

La sagrada Escriptura de l'Antic i del Nou Testament documents de les primeries,

i la Santa Tradició aporten una llum creixent i progressiva sobre la funció de la Mare del Salvador dins de l'obra redemptora i ens ho van centrar gairebé com davant dels ulls. D'un cantó els llibres de l'Antic Testament descriuen la història salvadora que prepara a poc a poc gradualment l'aparició del Crist al nostre món. Aquests llegits amb criteri eclesial i entesos a la llum de la ulterior revelació plenària, esbossen amb línia cada cop més precisa la figura de la dona, la Mare del Redemptor. Estudiad així sota aquest prisma,

Ella és qui en penombra de profecia és promesa després del pecat als primers pares vencedora del serpent (cf. Gen 3,15). Ella hi és al·ludida prou semblantment en aquella verge concebadora del Fill que infantarà i haurà de dir-se Emmanuel (cf. Is 7,14; coll. Mich 5,2-3; Mt 1,22-23). Ella es destaca també d'entre els humils i els pobres del Senyor, que d'Ell esperen la salvació confiats i la'n reben. Amb Ella, filla de Sió gloriosa, es clouen al capdavant els vells temps després de trigança inacabable de l'esperada promesa. I s'inaugura el nou pla: el Fill de Déu pren d'ella naturalesa d'home per guarir l'home del pecat pel misteri de la seva carn de Fill de Déu.

L'anunciació

Però el Pare misericordiosíssim va voler comptar abans de l'encarnació amb el consentiment de la mare, predestinada a mare, perquè si la dona va intervenir com agent de mort, també la dona intervingués com agent de vida. I heus-la aquí la Dona agent, sobreexcelsíssima: la Mare de Jesús, que fica al món el mateix Brot Vital renovador de tot, enjoiellada per Déu amb els dons altíssims necessaris. ¿Qui pot, doncs, estranyar-se gens que els sants Pares en parlin normalment, continuament de la Mare de Déu com a santíssima, com a immaculadíssima, com a feta tota per l'Esperit Sant, estrenada creació? El primeríssim instant de concebuda l'encercla l'halo esplèndid d'una santedat absolutament singular; i a Natzaret, de verge, quan l'àngel la saluda com li ho ha manat Déu plena de gràcia (cf. Lc 1,28), ella respon a l'àngel cèlic: *Jo sóc una esclava i gràcies, del Senyor: que es faci com tu parles* (Lc 1,38). Així, dient que sí a la paraula de Déu, Maria, filla d'Adam, esdevingué la mare de Jesús: i a collidora de la voluntat salvífica de Déu amb tot el cor sense ni volva de pecat que el llasti, va consagrar-se, o Servidora del Senyor!, íntegrament al seu Fill, a la persona i a l'obra del seu Fill, servint per la gràcia de Déu Totpoderós al misteri de la Redempció sota d'Ell i amb Ell. Prou de raó tenen els sants Pares quan la consideren no pas un instrument inert en mans de Déu sinó més aviat la col·laboradora a salvar els homes amb la seva fe i la seva obediència voluntària. Diu d'Ella sant Ire-

neu: "Obeint fou salvadora: d'ella mateixa i de la gènere humanal". Hi consenten força Pares antics que prediquen: "Maria obedient va desentortolligar el nus de la desobediència d'Eva. Allò que nua Eva, verge incrèdul, ho desnua Maria, verge fidel". Comparant-la amb Eva, diuen: "Maria, mare dels vivents", i més sovint encara: "per Eva, mort, i per Maria, vida".

Maria i el seu fill

Aquest entroncament de mare i fill en l'obra salvadora es veu des de l'hora de la concepció virginal del Crist fins a la seva mort. Ja es nota d'antuvi quan Maria corre a visitar Elisabet; i en dir-li Elisabet: sortosa tu, que has tingut fe en la salvació pro-

de Galilea el seu bon cor provoca intercedint el primer dels signes messiànics de Jesús (cf. Io 2,1-11). Al temps de la predicació del Fill, quan situava el Regne més enllà de la carn i de la sang (raons i llaços mesquins), i com ressonava allò de "benaurats els qui escolten i fan la paraula de Déu!" (cf. Mc 3,35; Lc 11,27-28), dintre d'ella, que escoltava i feia, fidelíssima! (cf. Lc 2,19 i 51). La Santa Verge va anar fent via així en pelegrinatge de fe, va estar al costat del Fill amb fidelitat fins a la creu i allí dempeus amb Ell! —diví misteri— (cf. Io 19,25), corderfeta pel dolor, compartit, del seu Unigènit i associada —mare sempre— al seu Sacrifici, repetint el mateix sí, amorosament, a la immolació d'aquella Víctima, carn

Pel seu amor de mare pensa en els germans del seu Fill que encara són romeus, que encara roden en l'angoixa, i en els perills, fins arribar a la pàtria benaurada.

mesa, ¡quin salt dintre del ventre de la mare el Precursor! (cf. Lc 1,41-45). I en el naixement: la Mare de Déu mostra cofoia als pastors i als mags el seu filllet primer que sense minves de virginal integritat l'ha feta el seu sagrari. Quan va dur el nen al temple presentant-lo al Senyor ritualment amb l'ofrena de pobres, va oir també com n'enraonava Simeó: serà una fita —presagiava— on uns retoparan; serà un glavi que partirà l'ànima de la mare, perquè es coneixi com pensa el cor de molta gent (cf. Lc 2,34-35). I en perdre's Jesús Infant, quan els seus pares després d'una recerca angoixosa se'l troben al Temple enfeinat en els misteris del Pare, no comprengueren la paraula del Fill; ara, la seva Mare hi anava donant tombs dintre del cor sense escapar-se-li'n res de tot allò. (cf. Lc 2,41-51).

Maria i el misteri de la vida pública de Jesús

58. En la vida pública de Jesús hi és ben bé igualment la seva Mare. Al començament, en unes noces a Canà

de la seva carn. A la fi, el mateix Jesucrist agònic sobre la creu la lliurava al deixeble com a mare seva. *Té el fill —li digué— Dona* (cf. Io 19,26-27).

Maria després de l'Ascensió

59. Com que Déu no havia volgut revelar solemnement el misteri de la salvació dels homes fins que els comunicués l'Esperit promès pel Crist, trobem els Apòstols preguntant constants i unànimes, abans de la diada de la Pentecosta amb les dones i amb Maria, la mare de Jesús i els seus germans (Act 1,14). Sí, allí hi ha també Maria demanant amb l'oració el do de l'Esperit, que a ella ja en l'Anunciació l'havia fet fecunda. Finalment, la immaculada Verge, preservada immune de tota taca del pecat d'origen, finit el termini de viure en terra, fou enlairada al cel gloriosament en cos i ànima, i el Senyor l'ha enaltida com a Reina universal, perquè s'assembli més del tot al seu Fill, el Gran Senyor (cf. Apoc 19,16), que va esclafar el pecat i la mort.

III. LA SANTA VERGE EN EL MISTERI DE LA SALVACIÓ

Maria mitjancera

Només n'hi ha de mitjancera no pòstol. Déu, un més un de sol, entre Déu i home, sucríst fet home, rir pel rescat d Tim 2,5-6). Tan tuació de Maria pels homes no d'ombra, no aqueixa única del Crist; és més ponent del seu influx salvador. Verge no prové seca necessitat del voler de Déu, dor inesgotable del Crist; recol janceria del Crist depèn totalment poua tota la força d'impedir la immediata de amb el Crist, l'

Maternitat espiritual

La Santa Verge Provident en pe nació del Verb d eternament pre mare de Déu, aquesta terra la del Redemptor millor col·labora rosa excepcional serventa del Se bent el Crist, nodrint-lo, ofr Pare en el ten lent-se amb el se en creu, ha con manera ben bé l'obediència, la ça, la caritat fla bra del Salvado rar la vida sob les ànimes. Per ens fou la mare la gràcia.

I ens l'és enc fiat fidel de l'an firmat amb apl la creu, fins al de tots els elec sumpta al cel, n el càrrec salvado plica sempre la cessió suplicant nos dons de salv Pel seu amor de en els germans que encara són encara roden e en els perills, fin pàtria benaurad l'Església crida ge com a Advoca dora, Ajudador ra; títols, que cal, res no posen la dignitat i de

VERGE MARIA, MARE DE DÉU, RI DE CRIST I DE L'ESGLÉSIA

A VERGE I ESGLÉSIA

mitjancera

ha un i prou
estre, diu l'A-
de sol; i no-
de mitjancera
es, que és Je-
e que va mo-
le tothom (1
mateix, la si-
a com a mare
fa cap mena
atenua gens
mitjanceria
s aviat un ex-
valor. Car tot
r de la santa
de cap intrín-
natural, ans
u i de l'abun-
dels mèrits
za en la mit-
st, de la qual
t i de la qual
a; i en comp-
gens la unió
els creients
atia.

l'actual de Maria

erge, que Déu
ensar l'encar-
livi va alhora
destinar a ser
fou, sí, en
a noble mare
diví, la seva
radora gene-
al, la humil-
nyor. Conce-
infantant-lo,
enant-lo al
mple, conde-
u fill morent
tribuit d'una
única, amb
fe, l'esperan-
agrat, a l'o-
r de restau-
renatural de
això Maria
en l'ordre de

ara. Des del
unciació rea-
om arran de
triomf etern
tes. Car, as-
o ha abdicat
r, ans multi-
seva inter-
per obtenir-
ració eterna.
mare pensa
del seu Fill
romeus, que
n l'angoixa,
s arribar a la
la. Per això
la santa Ver-
da, Auxilia-
a, Mitjance-
entesos com
ni treuen de
l'eficàcia de

l'únic mitjancer, que és el Crist.

Perquè al Verb Encarnat, quina creatura mai per mai s'igualaria? I així com el sacerdoti del Crist passa diversament als ministres i al poble fidel, i així com la bonesa de Déu única es difon diversament i realment en les creatures, d'una manera semblant la mitjanceria única del Redemptor no exclou sinó que desvetlla col·laboradors diversos entre les creatures, davallant tot de la font única, Crist.

L'Església no dubta d'afirmar aquesta funció subordinada de Maria que constantment experimenta i recomana a la pietat dels fidels, perquè s'endinsin més fins a la rel de l'ànima al Mitjancer i Salvador, sota el mantell protector de la Mare.

Maria, verge i mare, figura típica de l'Església

La Santa Verge tan enllaçada al seu Fill Redemptor pel fet —que és do i és encàrrec— de ser-li mare i per tants dons i privilegis singulars, ho està també amb l'Església íntimament: la Mare de Déu és figura típica de l'Església, segons doctrina ja de sant Ambrós, en l'ordre, és clar, de la fe, l'esperança i la unió perfecta amb el Crist. Car en el misteri de l'Església —que s'anomena mare i verge amb raó també— va avançar-se-li santa Maria Verge, i oferir-se-li en exemple eminent i singular de virginitat i de maternitat. Perquè amb la fe i l'obediència, sense concurs d'humana paternitat, per obra de l'Esperit Sant engendra en el món el Fill del Pare: Eva novíssima, que creu amb una fe integerrima el mot de l'àngel, no pas el del serpent antic. El Fill que ella infantà, el volgué Déu primogènit de molts germans (cf. Rom 8,29), que són els fidels, a l'infantament i educació dels quals ella maternalment coopera.

Fecunditat de la Verge i de l'Església

Ara bé; l'Església fixant-se en la seva santedat misteriosa, imitant la seva caritat, obeint fidelment el voler del Pare, també esdevé mare per la paraula de Déu que rep amb fe; i amb la predicació i amb el baptisme infant a vida nova fills, concebuts

d'Esperit Sant, nascuts de Déu. I és mare virginal: integra i transparent en la fidelitat a l'Espòs, imitadora de la Mare del seu Senyor, serva virginalment entera la fe, sòlida l'esperança, sincera la caritat, per la gràcia de l'Esperit Sant.

Cal que l'Església imiti les virtuts de Maria

Bé que l'Església ja ha assolida la perfecció en la Santíssima Verge límpida i novíssima (cf. Eph 5,27), en canvi els seguidors del Crist malden encara per santificar-se progressivament, aixafant el pecat; i per això la comunitat tota dels electes aixequen l'esguard a Maria, espill on reverberen les virtuts. L'Església pensant en ella amb pietat, contemplant-la dins la llum del Verb fet home, compresa de veneració s'endinsa fins al séc viu del misteri de l'Encarnació i va fent-se més semblant, més semblant, al seu Espòs. Perquè Maria, tan profundament inserida en la història de la salvació, i que en certa manera congrua en si mateixa i reflecteix nítidament els grans misteris de la fe, així que se la fa conèixer i estimar, atreu els fidels cap al seu Fill, cap al sa-

Que els fidels fomentin el culte de la santa Verge, el li- túrgic més que cap i que esti- min la pràctica i exercicis de pietat envers Ella recoman- ades durant segles pel Ma- gisteri.

crifici del seu Fill, cap a l'amor del Pare. I l'Església, que es deleix de glorificar el Crist, va prenent més la forma del seu excels Model, augmentant-se-li la fe, l'esperança, la caritat sense parar, l'atenció a buscar en tot el que Déu vol per correspondre-hi. Per això esguarda, i amb raó, fins i tot en la tasca apostòlica l'Engendrada del Crist, el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant i nascut de la Verge per tal de néixer i créixer en-

cara en el cor dels fidels per mitjà de l'Església. Aquesta Verge ha estat en la seva vida el model d'aquella amor de mare que ha d'ésser l'ànima de tots els qui cooperen amb l'Església en l'apostolat de regenerar els homes.

IV. EL CULT DE LA SANTÍSSIMA VERGE EN L'ESGLÉSIA

Naturalesa i fonament d'aquest culte

Enaltida per la gràcia de Déu sobre àngels i homes tots després del seu Fill, com a Mare de Déu santíssima tan vinculada als misteris del Crist, Maria rep un culte i honor especial dins l'Església. Res d'estrany. Certament ja des de temps antiquíssims la santa Verge és invocada amb el títol de mare de Déu, i a Ella, llur Empara, acuden els fidels en tota mena de perills i necessitats. Sobretot després del Concili d'Efès el culte del Poble de Déu a Maria va augmentar admirablement en veneració i amor, en oració i imitació, segons la profecia dels seus llavis: *Em diran tots els pobles benaurada, pels prodigis que en mi ha fet el Poderós* (Lc 1,48-

49). Cal advertir, però, que aquest culte marial que hi ha hagut sempre dins l'Església, i singularíssim gràcies a Déu, és essencialment diferent del de latria, tot i que l'afavoreix; ja que només hi és adorat el Verb Encarnat, igualment com el Pare i l'Esperit Sant. Car les diverses formes de la pietat marial, doctrinalment sanes i rectes, que l'Església ha consentides segons els temps i els indrets, segons el tarannà i enginyositat dels fidels, és això

el que pretenen: que honorant la Mare, hom conegui, estimi, glorifiqui el Fill com cal, pel Qual tota cosa ha estat creada (cf. Col. 1,15-16) i en el Qual *pel bon voler* del Pare *tota la plenitud habita* (Col 1,19), i que s'observin els seus manaments.

Esperit de la predicació i del culte

És això el que el Sant Concili ensenya a posta, i avisa al mateix temps tots els fills de l'Església que fomentin generosament el cul-

Déu i ens mou a una amor filial envers la mare nostra i a una imitació de les seves virtuts.

V. MARIA, SIGNE CERT D'ESPERANÇA I CONSOL PEL POBLE DE DÉU QUE PEREGRINA

Maria, llum i esperança

Mentrestant la Mare de Jesús, glorificada al cel en cos i ànima, així com és la imatge i el començament de l'Església que arribarà a la

L'autèntica devoció no rau en afectes estèrils que van i vénen ni en inconscients his- tòries crèdules, sinó que neix d'una fe genuïna que ens me- na a reconèixer l'excel·lència de la Mare de Déu.

te de la santa Verge, el litúrgic més que cap; que estimin molt les pràctiques i exercicis de pietat envers Ella recomanades durant segles pel Magisteri; que observin religiosament els decrets de temps anteriors sobre imatges del Crist, la Santa Verge i els Sants, i exhorta intensament els teòlegs i predicadors de la paraula divina que en exposar la singular dignitat de la Mare de Déu evitin amb diligència tant una hiperbòlica falsetat qualsevol com un minime mental exagerat. Si estudien la Sagrada Escriptura, Sants Pares i Doctors i les litúrgies de l'Església sota el guiatge del Magisteri, podran explicar bé la funció i els privilegis de la Santa Verge que sempre miren el Crist d'on brolla tota la veritat, la santedat, la pietat. Guardin-se de debò de qualsevol raonament o pràctica que pogués induir a error sobre el veritable pensament de l'Església els germans separats o qualssevol altres. Recordin encara els fidels que l'autèntica devoció no rau en afectes estèrils que van i vénen ni en inconsistents històries crèdules, sinó que neix d'una fe genuïna que ens mena a reconèixer l'excel·lència de la Mare de

perfecció en el segle venidor, és igualment aquí en terra fins que vindrà el dia del Senyor (2 Petr 3,10) com una torxa radiant d'esperança segura i de consol per Poble de Déu que peregrina.

Que ens obtingui la unió dels pobles

El Sant Concili té la joia i el consol de saber com honoren com cal la Mare del Senyor i Salvador també els germans separats, i sobretot els orientals que tan fervorosament i devota celebren el culte de la Mare de Déu sempre verge. Preguin insistentment la Mare de Déu i dels homes els fidels tots; i Ella que amb la seva oració va ajudar l'Església a caminar les primeres passes, ara també des d'endalt exalçada sobre tots els àngels i els sants intercedirà en la comunitat de tots els Sants davant del seu Fill, fins que tota la família dels pobles —els qui s'honren de dir-se cristians, o els qui fins ara no han conegut el Salvador— es congregin en pau i concòrdia en un sol Poble de Déu, a glòria de la Santíssima i indivisa Trinitat.

El senyor Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany, ha nomenat una Comissió diocesana amb vista a la promoció i coordinació de les activitats que, entorn de l'Any Marià, es vagin duent a terme a l'Arquebisbat de Barcelona. Aquesta Comissió està composta per Mn. Joan E. Jarque, com a President, el P. Serafi Alemany, Mn. Joan Carrera, el P. Jordi Castanyer i Mn. Josep Urdeix. Ells actuaran com a Comissió central, a la qual hi seran afegides les persones o comissions que es cregui convenientes per a les tasques específiques que calgui.

La Comissió féu una primera reunió de treball el propassat dia 24 d'abril, a Montserrat, i s'anirà posant en contacte amb les persones o institucions que hagin de treballar pastoralment en el context de l'Any Marià. De la mateixa manera, establirà els vincles que convingui amb la Comissió pròpia del Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de la Mercè, que se celebrarà l'any vinent, així com amb les Comissions de l'Any Marià de les altres diòcesis catalanes, amb vista a les activitats que es puguin fer conjuntament.

A la diòcesi de Barcelona, el senyor Cardenal-Arquebisbe inaugurarà l'Any Marià en el context de la celebració eucarística pròpia del Diumenge de Pentecosta i que ell presidirà, a les 11 del matí d'aquella solemnitat, a la Santa Església Catedral Basílica de Barcelona.

A la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, Patrona de la Diòcesi de Barcelona, el començament de l'Any Marià prendrà també un relleu especial. A la mateixa hora en què Joan Pau II inauguri l'Any Marià amb el rés del Sant Rosari, hi ha el projecte d'instal·lar una gran pantalla a la plaça de la Basílica de la Mercè perquè qui acudeixi allà pugui unir-se així a la pregària del Papa per la pau. Els fidels podran a continuació assistir a l'acte marià que en aquesta Basílica es durà a terme en acabar la retransmissió televisiva.

Obertura de l'Any Marià a les parròquies o als altres llocs de culte

Un suggeriment per a donar relleu local a l'inici d'aquest any

Un cop reunits per a la Missa Major (si pot ser, de manera que aquest acte d'obertura es pugui realitzar processionalment, sinó, de la manera que sembli més adient), el qui presideix la celebració s'adreça als presents amb la salutació habitual:

Salutació

— En nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

— Que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist, l'amor de Déu Pare i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

Després de la "Salutació" els parla amb aquestes paraules:

Monició introductòria

Germans: Per desig del papa Joan Pau II, en aquesta solemnitat de la Pentecosta comença a tota l'Església un Any Marià, que s'orienta a "recordar tot allò que en el seu passat testimonia la cooperació especial i materna de la Mare de Déu en l'obra de la Salvació en el Crist Senyor, i, a més, a preparar cara al futur els camins d'aquesta cooperació, ja que el final del segon mil·lenni cristià obre com una nova perspectiva" **Redemptoris Mater**, n. 49).

En aquesta solemnitat de la Pentecosta, en què celebrem la vinguda de l'Esperit Sant sobre els apòstols reunits en oració perseverant "al costat de Maria, la Mare de Jesús" (Fets 1,14), invoquem l'auxili diví sobre tota la família humana, per intercessió de la Mare del Redemptor, perquè tots els pobles, tant els que s'honoren amb el nom cristià com els que encara no coneixen el Salvador, siguin congregats en un sol Poble de Déu per a glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

Lletania

Aleshores uns cantors o un lector, segons sigui més oportú, van recitant les "lletanies de la Mare de Déu", sense les invocacions "Anyell de Déu", que ja tenen el seu lloc corresponent durant la Missa.

Cant del Glòria

Acabades les lletanies, es canta o es recita el "Glòria", que es pot introduir amb aquestes paraules:

— En comunió amb Maria, que per obra de l'Esperit Sant va portar al món el Redemptor dels homes, cantem i proclamem la glòria del Déu santíssim.

Col·lecta

Segueix immediatament la col·lecta de la Missa del Dia, havent omès l'acte penitencial a causa de la lletania introductòria que hi ha hagut.

Altres coses a tenir present

— En l'homília es pot fer especial menció del significat que ha de tenir per a l'Església aquest Any Marià.

— En la pregària dels fidels serà oportú que es facin especials peticions per la pau del món, fent-se ressò de la pregària per la pau amb què s'inaugura l'Any Marià.

— Allà on hi hagi costum de cantar un cant com a cloenda de la celebració eucarística, serà adient que en aquesta ocasió aquest cant sigui el propi d'alguna invocació mariana.

Oració de l'Any marià

*Aquí ens teniu, Verge Maria,
per magnificar amb vós el Senyor.
Us agraïm aquest temps de gràcia
mentre ens preparem per a recordar amb fe
els dos mil anys de l'Encarnació del vostre Fill.
Vós que apareguéreu abans d'ell
a l'horitzó de la història de la salvació,
vulgueu precedir-nos sempre
en el nostre pelegrinatge de la fe.
Continueu anant al davant del Poble de Déu,
perquè assoleixi la perfecció
que vós heu obtingut de Déu.
Feu-nos mantenir fidelment
la unió amb el vostre Fill,
a fi que els cristians siguem tots u
sota la vostra mirada maternal.
Que els qui venerem les vostres imatges
us reconeguem com la imatge més perfecta
de la llibertat i de l'alliberament
tant de la humanitat com del món sencer.
I que així, guiats de la vostra mà,
glorifiquem el vostre Fill i únic mitjancer
Jesucrist, Senyor nostre. Amén.*

BIBLIOGRAFIA PER AQUEST ANY MARIÀ

PAU VI, **Exhortació apostòlica "Marialis cultus"** (Documents d'Església, 169).

JOAN ESQUERDA BIFET, **Maria en la missió de l'Església** (Saurí, 51).

BERNABÉ DALMAU, **Pregar a la Mare de Déu** (Gra de blat, 24).

MAX THURIAN, **Imatge, doctrina i lloança de Maria en el diàleg ecumènic** (Documents d'Església, 369).

CRISTINA KAUFMANN, **Maria, la veritable contemplativa** (Documents d'Església, 442).

RAMON RIBERA - ALEXANDRE OLIVAR - MIQUEL ESTRADÉ - MAUR M. BOIX, **Venrem Santa Maria a Montserrat** (L'Espiga, 15).

JOAN PAU II, **Carta encíclica "La Mare del Redemptor"** (Documents d'Església, 454).

BERNABÉ DALMAU, **Guia de l'Any Marià**, (Gra de Blat).

En preparació.

D'Imminent aparició

Edició popular en català de la carta encíclica "La Mare del Redemptor". (Editorial Claret).

NOTA: Aquestes quatre pàgines de suplement sobre l'ANY MARIÀ, poden ser servides a part sempre que les comandes per quantitats importants permetin fer un tiratge en "separata".

Si hi esteu interessats escriviu o telefoneu a CATALUNYA CRISTIANA indicant la quantitat que estàrieu disposats a comprar al preu indicatiu d'unes 15 pessetes.

rica

vangeli comporta un cost personal i econòmic que hem de pagar entre tots". Les campanyes que s'han fet aquests darrers anys han permès avançar en la sensibilització dels fidels i els diners recaptats en la diada de "Germanor", dia d'ajut a l'Església diocesana, han augmentat.

Sistema d'assignació tributària

Es besllumen canvis en el futur de l'economia de l'Església. El ministre de Justícia, Fernando Ledesma, va anunciar que en l'actual legislatura s'aplicarà el sistema d'assignació tributària. **"Suposo —afirma Antoni Bascompte— que es farà l'any 88 o 89. Dubto que s'iniciï aquesta experiència en any d'eleccions. Els polítics no solen triar el darrer any de la legislatura per fer grans innovacions"**. Per aquest sistema, els ciutadans, en fer la declaració de renda, podran assignar un tant per cent de la quota que han de pagar a l'Església catòlica, a una altra confessió religiosa o a una obra benèfica. El text de l'acord sobre assumptes econòmics del 3 de gener del 1979 estableix un període de tres anys en els quals l'Església rebrà la mateixa quantitat d'ara, tant si obté uns ingressos inferiors o superiors. Si rep menys diners, l'Estat abonarà la diferència i si n'obté més, els haurà de donar a l'Estat. Transcorreguts els tres anys, la quantitat esdevindrà fixa. **"L'Església —afirma el nostre interlocutor— haurà d'explicar molt bé això per evitar confusions. S'haurà de deixar clar que aquesta quantitat no exclou la que els fidels ja donen a l'Església. El sistema d'assignació tributària només substituirà allò que l'Estat dona a l'Església. Els ciutadans han de saber que és una assignació voluntària i que no representa pagar més"**.

Tractament fiscal favorable

L'Església rep un tractament fiscal favorable. El delegat d'economia afirma que això succeeix a tots els països del món occidental. **"Se'ns aplica —subratlla— el mateix sistema que a les institucions benèfico-socials. Tenim exempcions de determinats impostos. No paguem transmissions patrimonials, no paguem contribució quan les**

Creu que s'han d'explicar molt bé les coses perquè no es distorsioni la realitat.

propietats de l'Església es destinen al culte, l'apostolat o la caritat".

Els ordes religiosos de dret pontifici tenen autonomia financera. Són els ordes grans, establerts a moltes diòcesis del món. Tenen un àmbit universal i no depenen del bisbe. En el cas dels ordes de dret diocesà, els bisbes hi poden intervenir. Alguns d'aquests ordes, com pot ser el cas de les monges de clausura, compten amb pocs recursos.

L'escenari d'aquesta conversa amb el delegat diocesà d'economia té com a marc el seu despatx del bisbat de Barcelona. El temps es va esmunyint ràpidament en una tarda primaveral que ha portat, inesperadament, un xàfec tempestuós i breu. La tranquil·litat en aquestes dependències, contràriament al que succeeix al matí, és absoluta.

Entrem ja en el darrer punt del qüestionari: la importància del patrimoni artístic de l'Església catalana. Antoni Bascompte assenyalava que encara no estan catalogats tots els edificis i que existeixen diversos inventaris: de la Generalitat, de la Diputació, de l'Ajuntament, de l'Estat. **"Els edificis de valor històrico-artístic —diu— no sols no ens donen cap rendibilitat, sinó que ens empobreixen. Mantenir-los costa molts diners. A l'Estat li surt més a compte donar una subvenció que encarregar-se'n directament"**.

Quan l'Església vol vendre una propietat, cal la conformitat del rector, del consell diocesà d'economia, del col·legi de consultors i del bisbe. **"Si la xifra és superior als cinquanta milions —comenta— és necessària la conformitat de Roma. Sempre s'ha de justificar què es farà amb aquests diners. El que és més habitual és vendre un edifici per construir un temple"**.

TOMAS PUNTÍ

Els edificis de valor històrico-artístic, com pot ser la catedral de Barcelona, no donen cap rendibilitat, comporten unes despeses que ha de pagar l'església.

CALENDARI

31 de maig. Diumenge. L'ASCENSIÓ DEL SENYOR. La Visió de la Mare de Déu. Santa Petronella, verge. El sol surt a les 4,20 i es pon a les 19,17 (hora solar). Festa major a Puig-reig.

1 de juny. Dilluns. Sant Justí, màrtir; sant Ignasi, abat i santa Laura, verge.

2 de juny. Dimarts. Sant Marcel·lí i Pere, màrtirs; sant Germà, sant Paulí i sant Cisi, màrtirs. Santa Edelmira.

3 de juny. Dimecres. Sant Carles Lwanga i companys màrtirs. Santa Clotilde, reina i santa Oliva, verge.

4 de juny. Dijous. Sant Francesc Caracciolo, fundador. Santes Rut i Noemi, matrones.

Fira a Serós.

5 de juny. Divendres. Sant Bonifaci, bisme màrtir i santa Zenaida, màrtir.

6 de juny. Dissabte. Sant Norbert, bisbe fundador; sant Artemi, màrtir. Santes Càndida i Paulina, màrtirs.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

31 de maig. Diumenge. L'ASCENSIÓ DEL SENYOR. Lectures: Primera, Fets, 1,1-11, S 46, segona Ef 1,17-23, tercera Mt 28,16-20.

1 de juny. Dilluns. Lectures: Fets 19,1-8, S 67, segona Jo 16,29-33.

2 de juny. Dimarts. Lectures: Primera, Fets 20,17-27, S 67, segona Jo 17,1-11a.

3 de juny. Dimecres. Lectures: Primera, Fets 20,28-38, S 67, segona Jo 17,11b-19.

4 de juny. Dijous. Lectures: Primera, Fets 22,30;23,6-11, S 15, segona Jo 17,20-26.

5 de juny. Divendres. Lectures: Primera, Fets 25,13-21, S 102, segona Jo 21,15-19.

6 de juny. Dissabte. Lectures: Primera, Fets 28,16-20.30-31, S 10, segona Jo 21,20-25.

Liturgia de les hores: Setmana III.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Paternitat de Déu, fraternitat dels homes

Posant una paràbola, Jesús diu que uns lladres abandonaren mig mort un home després d'haver-lo despullat i baldat a cops. Que per aquell camí baixava un sacerdot, vegè l'home que es dessagnava i passà de llarg per l'altra banda. Que, igualment, un levita o empleat del culte, arribat, fent camí, en aquell indret, es mirà el pobre home i passà de llarg per l'altra banda. Si em permeteu des-cabdellar la troca que Jesús en la paràbola ens ofereix, diré que potser, sacerdot i levita, continuaren el camí resant per aquell home nafrat que feia pena. Ambdós, representants de "la mecànica" del ritu religiós, no tingueren entranyes de compassió. Com potser nosaltres, no havien descobert que la paternitat de Déu implica una radical exigència de fraternitat. Ara sembla que una tramuntana estrepitosa, com la de Pentecosta, agita l'Església en aquest sentit. Tenim por de no haver estimat. Només una samarità, malvist dels jueus, auxilià i es féu càrrec d'aquell home.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

El col·legi "Cor de Maria"

Una presència de 125 anys a Mataró

El diumenge, 24 de maig, tingué lloc a Mataró la cloenda solemne dels actes commemoratius del 125 aniversari de la fundació del col·legi "Cor de Maria". Hi assistí monsenyor Ramon Daumal, bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona, que presidí l'Eucaristia, seguida d'una trobada al pati del col·legi d'antigues alumnes amb religioses i professors.

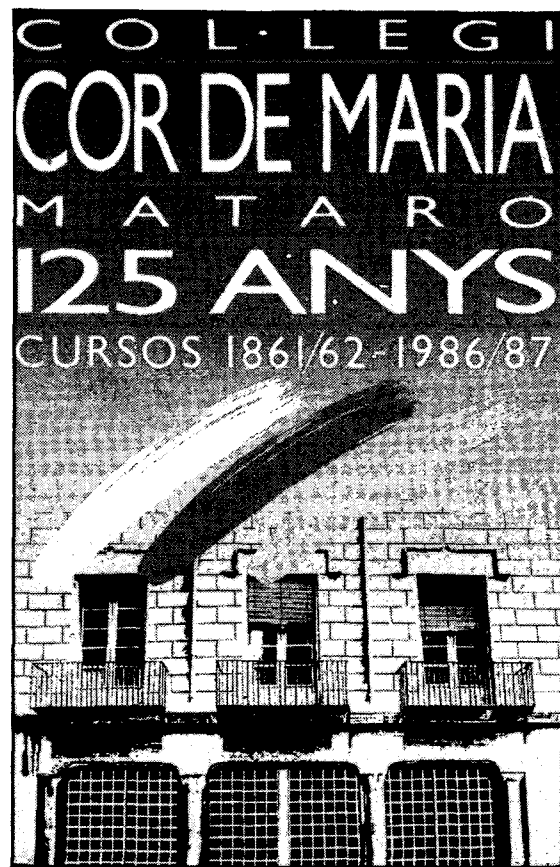
Cent-vint-i-cinc anys de presència de la Congregació "Missioneres Cor de Maria" a Mataró, és a dir, de tasca educativa i pedagògica, al servei de la ciutat, formen una efemèride digna de deixar-ne esment.

Fundació del col·legi

L'any 1861, una família mataronina que sentia fonda preocupació per l'educació i la instrucció de les noies, i en general de la joventut femenina, va sol·licitar del Dr. Joaquim Masmitjà i de Puig, Vicari general de la Seu de Girona, l'establiment a la ciutat de Mataró d'un col·legi dirigit per les religioses "Missioneres Filles de l'Immaculat Cor de Maria", congregació fundada per ell a Olot. Les gestions portades a terme tingueren èxit i el dia 17 d'octubre de 1861 el bisbe de Barcelona, monsenyor Antoni Palau i Termens donava la seva llicència. El 18 de novembre següent varen reunir-se a Girona les sis monges que havien de constituir la primera comunitat, i acompanyades amb el mateix Dr. Masmitjà es traslladaren a Mataró.

Una educació apropiada als temps

La comunitat d'aquesta ciutat s'ha distingit sempre per un esperit de sòlida pietat que ha fruitat en el cor de les nombroses alumnes que ha tingut el col·legi al llarg dels anys, i que de manera constant

ha estat un valuós suport per la parròquia, motiu pel qual el màrtir Dr. Samsó acostumava dir que considerava el "Col·legi del Cor de Maria" com el seu braç dret.

A més de la tasca instructiva, el col·legi s'ha singularitzat de manera especial en donar una educació apropiada a les que havien d'ésser mestresses de casa, filles de famílies mataronines, d'entre les quals han sortit moltes religioses pertanyents a diversos ordes, tant contemplatius com d'ensenyament i de caritat o assistencials. Tot ha estat motiu per commemorar solemnement els 125 anys de la fundació d'aquest col·legi.

F.G.

ADULTS EN LA FE

Dignitat de la consciència moral

JOAN GUITERAS i VILANOVA

al Redemptor. En el cor, hom decideix emprendre el camí del bé o del mal. En darrer terme, estem situats davant l'acte suprem de la llibertat. Ningú, doncs, no té dret a violentar la meua consciència.

Cal dir que la moral, ni que sigui la més tradicional, sempre ha afirmat que la consciència personal era el subjecte últim d'atribució de la responsabilitat moral. Això és de tal manera que hom té el deure de seguir sempre el dictat de la pròpia consciència. És clar, després d'haver-la informada adequadament.

La llei moral ens supera

"Gaudium et Spes", en el número 16, recorda la transcendència de la consciència. "En el fons de la seva consciència l'home descobreix una llei que no es dona a si mateix, però a la qual ha d'obeir. La seva veu, invitant-lo sempre a estimar i a fer el bé o evitar el mal, quan convé sona a les seves orelles; fes això, evita allò. Perquè l'home té una llei escrita per Déu en el seu cor, obeir la qual constitueix la seva dignitat i segons la qual serà juticat".

Heus ací quelcom de gran importància: el reconeixement que la llei moral ens supera. Acceptar això té una seriosa dificultat per a uns humans que estem avesats a fonamentar el criteri moral en l'assentiment majoritari o en unes lleis que es proclamen com satisfaccions dels desigs dels ciutadans. No, aquesta no és pròpiament la font de la moralitat. Hi ha un altre principi des del qual s'orienta la conducta cristiana: l'amor a Déu i al proïsme. Qui no l'accepta, pitjor per a ell. Si algú afirma que això és un pas enrera, és que no ha comprès absolutament res de la fi-

lantropia que provocà l'encarnació del Fill de Déu. En això s'hi juga humanitat. Perquè la consciència cristiana, en realitat, s'ubica en la donació de si mateix.

La consciència vertadera

La formació de la consciència moral entraña un esforç de reflexió. Ho adverteix el Vaticà II quan recorda que la consciència vertadera és la que està d'acord amb les normes objectives de la moralitat.

Quan es parla de normes objectives no es pretén pas, com hem indicat, suplantar la interioritat personal. Significa simplement que un no pot ser joguina de la primera cosa que li passi pel cap, sinó que ha de procurar la recerca de la veritat. Només des d'aquí hom trobarà la precisa orientació que farà bo el seu acte personal i intransferible. Sí, un ha de sortir de si mateix, dels seus replegaments egoistes, de la seva injusta subjectivitat, de les seves pulsions primàries... Si hom romangués estancat en aquesta colla de coses, els seus actes es convertirien automàticament en realitats que no tindrien res a veure ni amb el bé ni amb l'amor. Un sisè sentit sol fer-nos avinents aquestes afirmacions.

La consciència, doncs, ha de restar oberta a la veritat i al bé que ha de descobrir i realitzar en comunió amb tots. El refús de la norma objectiva significa anar en contra d'allò que és la consciència i comporta prescindir també de la realitat social.

Els cristians han d'esforçar-se en la formació de la consciència. Aquesta necessitat és vàlida per a tots. Però té un relleu especial per a les noves generacions. És aquest un problema que obté un primer pla a l'hora de plantejar què és el cristianisme i quin paper específic desenvolupa en i per al món. Aquí s'ha de posar límit a les ambigüitats del "no sé" i "vull dir" de determinats creients que, malgrat la necessitat de presentar un cristianisme atractiu, no poden pas abdicar de llurs responsabilitats. En darrer terme, només un veritable ideal fa atractiu el camí de Crist. Un camí, sense cap mena de dubte, ple de la joia de la vida lliurada a Déu i als altres.

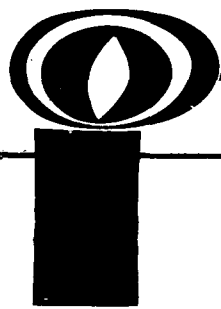
Heus aquí un tema cabdal: el valor de la consciència. De fet és un tret indestructible de la persona humana en tant que "és imatge de Déu". No ens referim només a un simple ésser conscient de viure, sinó a l'ordenació de la vida humana en relació amb allò que li permet de gaudir del qualificatiu que la fa ser "humana".

Parlar de la consciència moral evoca, sens dubte, una multiplicitat de pensaments. Especialment el de la formació de la consciència personal i la dels nois i noies cristians. Nosaltres i els joves, rodejats d'un ambient de permissivitat, sovint podem restar confosos pel que fa al capteniment moral. En efecte, per diverses circumstàncies, hom pot tenir la impressió que la moral ha canviat en relació amb altres moments. No és estrany trobar persones relativament confoses quant a la conducta moral a seguir i, fins i tot, posseïdes per la impressió que la seva rigidesa de criteris i de conducta podria ser com una presa de pèl. Certament, aquesta no és la qüestió. El problema real és trobar els punts que donen fermesa al capteniment cristià i formar-se una consciència recta d'acord amb l'evangeli i més enllà del tarannà social que hom respira.

El cor de l'home

Convé adonar-se, en els nostres temps, que la dimensió personal de les decisions humanes és insubstituïble. Els nostres dies, sortosament, valoren la dimensió social dels problemes i de les conductes. La qüestió del bé comú no és mai aliena a la mirada cristiana. Amb tot, aquesta posa en relleu que el bé de tots és tasca de cada persona. Jo sempre sóc el darrer responsable dels meus actes humans. En això ningú no em pot suplir. La consciència és quelcom molt seriós. Perquè jo sóc la meua responsabilitat. Ni la visió més àmplia de l'existència pot oblidar aquesta dada.

La consciència és el "cor". A la Bíblia el cor és el centre més recòndit de l'home, l'indret més profund, el temple més sagrat. Déu parla a l'home en el seu cor. En aquest recés íntim, la persona dona resposta al Creador i

El camí de l'Església

"S'ENLAIRÀ DAVANT D'ELLS"

La primera pàgina dels Fets dels Apòstols coincideix amb l'última de l'evangeli de Lluc (que també llegim enguany, en aquesta festa). L'accent es posa, però, en els Fets, en el que serà la descripció de l'acció apostòlica: Jerusalem, Samaria, els límits més llunyans de la terra. Els quaranta dies —un llarg temps— d'aparicions —noteu: "se'ls presentà viu"— representen la pedagogia del Ressuscitat per a la seva Església. Cal que nosaltres sapiguem viure de la seva presència en la seva absència.

Lectura dels Fets dels Apòstols (1:1-11)

En la primera part del meu llibre. Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: "Espereu aquí la promesa del Pare que vau sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant". Els qui es trobaven reunits li preguntaven: "Senyor, ¿és ara que establiu la reialesa d'Israel?" Ell els contestà: "No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra".

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell s'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: "Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel".

"DÉU PUJA ENMIG D'ACLAMACIONS, AL SO DELS CORNS PUJA EL SENYOR!"

Quan els israelites cantaven aquest salm, pensaven en la solemne col·locació de l'arca dalt la muntanya del temple. Nosaltres el cantem aclamant el Senyor Jesús, Déu i home, que avui celebrem glorificat a la dreta del Pare. Aquest és el "tron sagrat" de Jesucrist.

Salm 46:2-3,6-7,8-9 (R.: 6)

Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.

R.: Déu puja enmig d'acclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.

Déu puja enmig d'acclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. R.

L'ascensió del Senyor està envoltada, en la narració de Lluc, en una aura de transició. D'una banda, culmina les aparicions del Ressuscitat; d'altra banda, és el començament del camí de l'Església pelegrina. Els quaranta dies d'aprenentatge de la nova forma de presència de Crist amb els deixebles acaben amb l'ascensió gloriosa. Des d'aleshores, com ens explica sant Lleó en un text clàssic, "allò del nostre Redemptor que fou visible ha passat als sagraments, i perquè la fe fos més excel·lent i ferma, el magisteri va succeir a la visió, magisteri que segueixen els cors dels fidels, il·luminats per la llum celestial".

Però, repeteixo, en la narració de l'ascensió sembla que hi hagi una pressa: "Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel?...". I en certa manera és veritat. Cal estar a punt per començar el camí de l'Evangeli anunciat a tots els pobles. La força de l'Esperit de Pentecosta serà l'impuls que decidirà el començament de la predicació apostòlica.

• L'ascensió, enguany

Enguany, la celebració de l'ascensió ens porta a contemplar amb més intensitat que altres anys una persona singular que està enmig d'aquest grup que "mira al cel", i que es reuneix altra vegada, en arribar a Jerusalem, a la casa on estaven: "la mare de Jesús". Durant tota aquesta setmana, ens sentirem units fonament en una mateixa pregària d'invocació de l'Esperit (aquesta és la setmana del "Veni Creator Spiritus!"), amb Maria, i amb Pere, Andreu, Jaume, Joan...

Es disposem a començar l'Any Maria. Tot ens convida a fer-ne un temps de contemplació, de comunió amb l'esperit de la Mare de Déu, de revisió sobre la manera com valorem, la seva presència en l'Església... Però m'agrada proposar, avui, abans de començar les celebracions, dues reflexions vinculades a la celebració del misteri pasqual: quin sentit té que comencem aquest "any" precisament el dia de Pentecosta, i quin sentit té que acabi el dia de l'Assumpció de l'any 1988. La resposta, val a dir-ho, no és pas pròpia. El mateix Joan Pau II, en la seva encíclica "La Mare del Redemptor" ha explicat prou aquestes dues reflexions.

• Començar per la Pentecosta

Quan Jesús se'n pujà al cel, el pelegrinatge de la fe de l'Església fa els seus primers passos. Maria hi és present. Ella els ha fet ja fa temps, quan acceptà ésser la Mare de Déu. Ella ha precedit el Crist, i ella precedeix l'Església. Ella ha estat el fruit privilegiat i antici-

pat del misteri pasqual del seu Fill, "plena de gràcia" des de la seva mateixa concepció. És coherent que centrem la nostra atenció en Maria en aquests moments de l'any litúrgic en els quals celebrem la plenitud del misteri pasqual, l'efusió de l'Esperit. El que nosaltres som per la gràcia de Déu, i el que desitgem ser cada vegada més, ho és ella ja en aquest dia de la primera Pentecosta cristiana.

La presència de Maria acompanyant els apòstols en el cenacle és evocadora d'aquesta presència acompanyadora de l'Església en el seu camí a través de la història. Cal llegir les pàgines denses i profundes de l'encíclica esmentada, per entrar en la comprensió d'aquest procés.

• Acabar en la solemnitat de l'Assumpció

Acabar en la solemnitat de l'Assumpció de l'any vinent, després de tot un cicle de l'any litúrgic, està en plena coherència amb els mateixos principis. L'assumpció gloriosa de Maria és la realització, en ella, de la plena participació en el misteri pasqual del seu Fill. "Avui —cantem el dia 15 d'agost— la Verge Maria regna amb Crist en la glòria". En el camí de Maria, aquest és el terme, com ho és per a tots nosaltres. El papa Joan Pau II cita el text magnífic del prefaci de la festa: "Signe d'esperança certa i consol del poble que camina". També, per tant, és una qüestió de precedència: Maria ens precedeix a la glòria. I l'Església, quan "mira al cel", hi troba Maria.

L'any maria no podia acabar pedagògicament més que allà on acaba el camí de Maria i el de l'Església, allà on es passa del camí al terme, del pelegrinatge de la fe a la visió de la glòria. La cronologia de l'any maria és, en ella mateixa, una catequesi del que es vol amb aquesta iniciativa.

Fa anys, el Pare Congar va publicar un magnífic llibret que es titulava precisament: "El Crist, Maria i l'Església". La seva tesi de fons era la correlació entre aquestes tres realitats, de tal manera que, segons com es pensés una d'elles, les altres en quedaven també condicionades. L'any maria pot ser per a tots els cristians una oportunitat excel·lent per a fer aquesta situació; ens hi exhorta el Papa, com ens hi havia preparat també el Concili Vaticà II, i les exhortacions posteriors del papa Pau VI.

Maria queda situada clarament com a persona que ha fet íntegrament l'experiència del camí de l'Església, i per tant, situada a la nostra banda, d'una manera excepcional tanmateix. Quan la veiem, avui, tornant de la muntanya de les Oliveres, podem començar a comprendre en què ha de consistir l'any maria.

"EL FÉU SEURE A LA SEVA DRETA DALT DEL CEL"

L'atenció a aquest text de l'apòstol ens ajuda a la "comprensió profunda" del misteri de l'Ascensió. És l'explicació del que professem en el símbol de la fe: "seu a la dreta del Pare". Amb aquestes paraules expressem la nostra fe en que "nostre Senyor Jesucrist, el Fill unigènit de Déu, ha fet seure a la dreta de la glòria de Déu la nostra feble naturalesa, que ell havia assumit" (vegeu la Pregària eucarística 1).

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1:17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

"DÉU M'HA DONAT PLENA AUTORITAT AL CEL I A LA TERRA"

La conclusió de l'evangeli segons sant Mateu, llegida en la solemnitat de l'Ascensió, sembla estranya a primera vista; en efecte: no se'ns diu res de Jesús pujant al cel, sinó més aviat de la seva presència continuada en la seva Església, cada dia, fins a la fi del món. És que Jesús és alhora el present i l'absent. Les paraules de Jesús, en aquest text, accentuen la seva presència a través dels apòstols, que actuen amb la seva autoritat, i reuneixen l'Església d'entre tots els pobles.

Conclusió de l'evangeli segons sant Mateu (28:16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se'n anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: "Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món".

Després de l'Ascensió

El misteri de l'Ascensió, pel que fa al temps dels homes, és ambivalent. Per una part és el final de la presència física de Jesús entre els homes. Per una altra part és el començ de l'itinerari de l'Església a través de la història. El Crist "físic" desapareix del mig de l'escena històrica de la humanitat, cedint el lloc al Crist "místic", que a partir d'aquest moment s'hi fa present. Sant Joan ho expressa així: **Jo no em quedo més en el món, però ells sí que s'hi queden, i jo vinc a vós (17:11).** Com en la història de qualsevol persona humana, l'Església passa per una etapa de gestació, neix i es van obrint pas en el món consolidant-ne la seva presència i enfortint la seva vida. **Després de veure com Jesús era endut al cel, els apòstols se'n tornaren a Jerusalem..., entraren a la ciutat i pujaren a la sala on s'allotjaven... Tots unànimament assistien sens falta a les hores de pregària, amb les dones, amb Maria, la mare de Jesús, i els parents d'ell (Fets 1:12-14).** És el testimoni que sant Lluç ens dona del temps de gestació de l'Església. L'Esperit Sant la farà néixer per Pentecosta. És en aquest clima de gestació —d'expectació— del Cos místic de Crist, que és l'Església, que cantem el v. 13 del nostre salm responsorial: **N'estic cert, fruité en aquesta vida de la bondat que em té el Senyor.** Els cristians reunits en la celebració eucarística ens posem avui en l'esperit d'aquella petita cèl·lula eclesial que reclusa a la sala on s'allotjaven, esperen unànimament en la pregària, amb Maria, la mare de Jesús, que arribi l'hora de sortir al món i manifestar la glòria del Salvador, que serà l'Església: **Els són la meva glòria, havia dit Jesús (Jo 17:10).** Així expressem la nostra confiança en Déu. **El Senyor m'il·lumina i em salva, ¿qui em**

Entre la confiança i l'angoixa: la recerca de Déu

(Salm 26 -H. 27-: 1. 4. 7-8a R.: 13)

pot fer por? El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, ¿qui em pot esferir? (v. 1). Perquè encara que, com els deixebles després de l'Ascensió, no veiem físicament Jesús entre nosaltres, ell continua essent la llum viva i la salvació de la humanitat. Caminant a la seva llum, no hem de témer res ni ningú, ni hem d'anar com esfereïts, puix ell ens protegeix. Vet aquí la confiança que la fe ens dona. I aquesta confiança del creient, més que tenir un nom propi, és una persona vivent: Jesús ressuscitat.

L'angoixa

Aquest salm tal com el tenim ara sembla fruit de la juxtaposició almenys de dos salms. La primera part (vv. 1-6) expressa la confiança del fidel que tot i veure's lluny del temple sap que Jahvè el continua protegint. La segona part, en canvi (vv. 7-13), és alhora un plany angosiós i una súplica plena de coratge. El salm acaba amb un oracle de salvació (v. 14). Així els primers cristians en llegir-lo hi van veure una profecia de la passió de Crist, especialment expressada en la segona part del salm. L'angoixa del Servent sofrent de Déu, hi és plasmada amb tons molt vius. **Escolteu el meu clam, Senyor, compadiu-vos de mi, responeu-me (v. 7)...** Senyor, no us amagueu. No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, vós

que sou el meu ajut. No em deixeu abandonat, Déu meu, Salvador meu (v. 9). Qui no hi sent darrera aquestes paraules el ressò del crit de Jesús a la creu? (Cf. Mt 27:46 i paral·lels). El v. 12 sembla que tingué una bona influència en la formulació del relat del procés del sanedrí contra Jesús, llavors que es feren presentar falsos testimonis per acusar-lo (Cf. Mt 26:59-60 i Mc 14:55-56). I serà enmig de l'angoixa que Jesús recercherà la faç de Déu en les hores fosques de la seva agonia —de la seva lluita—. La reflexió cristiana, però, no es detura en aquest aspecte angosiós de la lluita de Jesús. Va més enllà, i en les expressions d'esperança que es troben en el salm, hi veu també una profecia de la glorificació del Fill per la resurrecció i l'assumpció. (Cf. vv. 6 i 10). És que en la contemplació de la lluita de Jesús i de l'Església no ens podem aturar en la part d'ombres —en l'angoixa— sinó que hem d'anar fins a la descoberta de la llum. Per això aquest salm ha estat considerat per la litúrgia un salm d'"assumpció". Així l'antic introit de la missa d'aquest diumenge fa cantar a la comunitat cristiana mentre s'aplega per a l'eucaristia, els vv. 7-9 del nostre salm: **Escolteu el meu clam, Senyor. De part vostra el cor em diu: Busqueu la meua presència. Arribar davant vostre és el que vull; Senyor, no us amagueu, al·leluia.**

Sacramentalitat de l'Església

Sant Agustí llegeix el v. 6ab i en fa aquest comentari: "Ell ha aplatat el nostre cap. Des que el nostre cap, Jesucrist, és al cel, els nostres enemics poden encara fer estralls en nosaltres, puix que encara no som exalts sobre els nostres enemics; però el nostre cap ja és allí" (Enarratio in psalmis I). El Cos d'aquest Cap que és al cel, és l'Església. I és aquesta Església establerta a la terra, la que té la missió de ser signe sensible i eficaç de l'acció salvadora del Crist. Per això afirmem que l'Església és sacrament de Jesucrist tota ella. A nosaltres ens correspon fer que aquest "signe" sigui de debò significatiu. Que no hi hagi —o n'hi hagi el menys possible— cap mena d'ombra que enfosqueixi o desfiguri el signe i el faci il·legible als homes i dones del nostre temps. Aquest és el nostre compromís —compromís missioner— després d'haver assumit el compromís de viure en sinceritat i veritat el misteri de l'Església. I tot i que no únicament, però sí d'una manera eminent, aquests compromisos els hem de viure en la celebració dels set sacraments. Perquè tal com recorda el pseudo-Orígenes: "Nosaltres hem après que la casa del Senyor (Cf. v. 4) s'anomena l'Església de Déu vivent, construïda amb pedres vivents" (PG. 12, c. 1279-1280). Després de l'ascensió de Crist comença el temps de l'Església, que va fent camí entre l'esperança i l'angoixa, cap a la recerca de Déu, oferint a casa d'ell sacrificis, aclamacions, himnes i cànctics en honor del Senyor (v. 6). En la nostra ruta, seguint el camí del nostre Cap, el salmista ens fa escoltar l'oracle de Déu: **Espera en el Senyor. Sigues valent. Que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor (v. 14).** El camí és difícil, però és factible. Jesús ens va al davant i ens convida i ens ajuda a seguir-lo.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia (1)

Introducció

A la col·lecció "Cultura i Pensament" s'han publicat ja tres llibres que són altres tants reculls d'articles publicats en aquesta secció de "Cultura Científica" del nostre setmanari CATALUNYA CRISTIANA. Però la col·lecció "Cultura i Pensament" no ha estat fundada únicament per a publicar reculls d'aquesta secció. Per això ja hi han aparegut dues obres més: "Afinant" de Mn. Joan E. Jarque i "Som humans" del P. F. Gamissans, les quals constitueixen els números 3 i 5 de la sèrie. I amb aquest criteri d'anar enriquint-la amb nous llibres que entrin dins del tema de "Cultura i Pensament", hom decidí publicar-hi una obra que fa referència a la història de la ciència a Catalunya, i que porta per títol "El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia". Serà el n. 6 de la col·lecció.

Aquest llibre exposa els començos de la geologia pràctica a la nostra terra i com se seguí el moviment científic iniciat pel qui va ser el principal fundador de la investigació geològica a Catalunya: el canonge barceloní Dr. Jaume Almera i Comas. Els autors d'aquesta exposició són dos: Joan Valls i Julià, que va estudiar els documents que es conserven de la primera part d'aquesta història, els referents al Dr. Almera, fins a fer-ne una tesi doctoral, i Francesc Nicolau i

Pous, que prenent per base aquell treball, ha compost la redacció de tipus divulgatiu que té el llibre, ampliant-la amb la història dels seguidors d'aquell insigne geòleg en l'obra que ell inicià al museu geològic del Seminari Conciliar de Barcelona.

Pròpiament no és, doncs, un llibre de geologia des del punt de vista històric, sinó només la història d'uns homes que van fer geologia. Història que hem cregut prou interessant per a oferir-la al públic en general. I ens hem plantejat publicar-la també en aquesta secció de "Cultura Científica". La decisió que hem pres ha estat l'afirmativa, però amb algunes restriccions. És que no és possible posar aquí exactament la transcripció del llibre per una raó ben clara: l'extensió dels capítols no coincideixen amb la que té sempre el nostre article setmanal i no creiem convenient tallar cada setmana fins on arribi el text deixant un tema a mig explicar. És prou palès que és diferent escriure un llibre de capítols desiguels a compondre una sèrie d'articles, tots de la mateixa extensió, i cada un d'ells amb un sentit unitari i fins a cert punt complet.

De totes maneres sí que ens veiem amb cor de donar als nostres lectors un resum força complet dels trenta capítols que componen l'obra, explicant un tema concret cada setmana.

Aquest servei, però, que farem als lectors de CATALUNYA CRISTIANA no exclou que, al mateix temps, recomanem vivament el llibre a tots aquells més interessats en conèixer la història de la ciència a Catalunya i sobretot la dels sacerdots que hi han intervingut.

Així, doncs, havent acabat la sèrie de "La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius", exposarem ara, si Déu vol, trenta articles-resum d'aquest llibre. I podem anunciar als nostres lectors que després començarem una altra sèrie, que ja teníem en projecte i escrits els primers articles, sobre "El cervell i l'ànima humana", continuant així, en certa manera el tema de la cèl·lula, parlant de les cèl·lules més interessants de totes, que són les que integren el nostre sistema nerviós. Tema que creiem interessant i de molta actualitat.

El pròleg del llibre sobre el Dr. Almera ha estat escrit pel catedràtic de Paleontologia de la Universitat de Barcelona, Dr. Salvador Reguant, pvre. i, entre altres coses, hi diu el que segueix:

"Des de la realitat d'un ambient favorable a la creació del Museu, (es refereix al museu geològic del Seminari Conciliar de Barcelona), donat l'interès creixent d'aquest Museu segle XIX fins a la realització i

creixement d'aquest Museu ens veiem obligats a retre un homenatge a les autoritats eclesiàstiques barcelonines de l'època i, molt en particular, a aquest home genial que fou el canonge Almera.

La història concreta del Museu de Geologia i dels seus homes fins al moment actual, ens fa veure la no freqüent conjunció de tres elements, tots ells d'importància, encara que de diversa significació i que poden ser avaluats d'acord amb perspectives diferents.

Un element bàsic i primigeni en les decisions que van conduir a la creació d'aquest Museu i de l'escola geològica del Seminari de Barcelona fou, i continua essent, el desig de donar una formació de qualitat als alumnes del Seminari (o avui, de la Facultat de Teologia).

Un segon element el constitueix l'anhel de plantejar una apologètica realista que no deixi de banda el progrés humà en un camp tant dinàmic com és el de la ciència natural moderna. És evident que la funció apologètica del cultiu de la ciència ha canviat de perspectiva i de llenguatge al llarg d'aquest gairebé segle i mig d'existència del Museu i de l'escola geològica del Seminari. Explícita i combativa en un primer temps i, àdhuc científicament mal plantejada en alguns problemes com en el de

la lluita contra l'evolucionisme naixent, fins a una apologètica de realitats i, també, cada vegada més convertint-se en el que es podria anomenar una apologètica del silenci publicitari i del servei a la societat.

Un tercer element és particularment sobresortint i admirable. La seriositat i extraordinària vàlua científica dels directors i col·laboradors d'aquest Museu. En aquest sentit, i en qualsevol hipòtesi que es pugui fer sobre l'interès, el valor o l'oportunitat dels altres dos elements, queda sempre en peu el prestigi científic de tots aquests homes, reconegut pels seus col·legues espanyols i estrangers en totes les ocasions que s'han presentat pel seu reconeixement.

Es en aquesta harmònica conjunció dels tres elements esmentats que la història del Museu de Geologia i dels seus homes es fa particularment interessant i, si no absolutament única, sí força excepcional i digna d'ésser estudiada, coneguda i admirada. Des d'aquesta perspectiva el present llibre resulta oportú i tal com ha estat redactat per Francesc Nicolau i Joan Valls digne d'èxit i d'una àmplia difusió.

(1) EL DR. ALMERA I LA SEVA ESCOLA DE GEOLOGIA - Autors, Nicolau-Valls. Col·lecció Cultura i Pensament - 6. Edicions Terra Nostra.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

“Proclamant la Veritat en caritat, fem CRÉIXER (l'Església i la humanitat) cap Aquell que n'és el Cap, Jesucrist”. (Ef. 4,15).

I, ara, convocats a créixer més i més!

L'esperit de germanor va presidir la trobada de gent gran, a Montserrat

L'aplec de gent gran a Montserrat, convocat per “Vida Creixent”, ha superat en tots sentits les previsions que s'havien fet i les esperances que hi teníem disposades.

L'assistència nombrosa (un miler de persones, provinents de totes les diòcesis catalanes), la participació massiva dels fidels en l'Eucaristia concelebrada, presidida pel Dr. Pont i Gol, arquebisbe emèrit de Tarragona, acte comunicatiu i festiu a la vegada, la germanor de tothom durant tota la jornada, la correcta organització i —no caldria dir-ho— l'acollida dispensada per la comunitat benedictina del monestir, ens fa exclamar una joiosa acció de gràcies a Déu, a la Verge i, també, a tots els qui han fet possible aquest

encontre, que serà sense dubte recordat amb goig per tots els qui hi hem assistit i fruit, de bo de bo.

Heus ací uns fragments de l'Ofrena i presentació que, en nom de totes les diòcesis de Catalunya, féu el representant de la de Lleida, en Josep Olomí i Batlle, un dels pioners del moviment a casa nostra: —“Heu-nos ací a les vostres plantes. Som una representació de les persones grans que, convocades per “Vida Creixent”, acudim a Vós des de cada una de les diòcesis de Catalunya. Són ben diversos els motius que ens empenyen a venir a visitar-vos; rendir-vos acatament, posar-nos sota la vostra protecció, com a Mare i Senyora nostra, perquè ens ajudeu, perquè ens guieu en el nostre peregrinar. Mare, apro-

Un miler de persones s'aplegà en aquest encontre.

fitant aquesta Eucaristia voldríem demanar al vostre Fill i Senyor nostre, l'acceptació i benedicció del moviment “Vida Creixent”. Que els seus objectius

d'Espiritualitat, Apostolat i Amistat, aglutinin tots els jubilats perquè, formant petits grups, ens ajudem mútuament, ens evangelitzem, donem ple sentit a la vida que tenim, i no renunciem a la nostra personalitat la posem al servei dels germans.

Ens afligeix veure aquesta santa muntanya mancada d'aquella verdor i del perfum de tants arbres, plantes, herbes arrelades als seus cims. Per això us portem aquests plançons de roures i alzines per plantar-los en substitució dels que foren arrasats pel foc. Confiem que amb el temps aniran creixent i ses branques, abraçades unes amb les altres, ens diran que en la nostra vida creixent necessitem recolzar-nos mútuament i, agermanats, i els braços i el cor alçats, lloem plens d'amor la Mare que sempre, com avui, ens acull i ens protegeix. En nom de tots els jubilats i acompanyants que estem ací, gràcies per tants favors que ens heu fet; sigueu nostra protectora, estel i llum per poder seguir les petjades del vostre Fill, Jesús, i caminar tot obrint camins fins arribar a la Casa del Pare.

Missatge de Joan Pau II

En ocasió dels 25 anys de “La Vie Montante” a què fèiem referència el mes passat, el Sant Pare va adreçar-nos un important missatge, del qual n'extraïem, avui, aquest fragment:

“M'omple de joia pensar que, mercès als mitjans d'aquest moviment —reunions de reflexió i de pregària, publicacions, amistat fraterna— tantes persones d'edat poden viure més intensament unides a Déu, aprofundir la fe i donar-ne testimoni, ajudant-se mútuament en el servei a la societat i a l'Església, tot fent camí amb serena esperança vers la vida definitiva.

Desitjo que el vostre moviment pugui mantenir viu el seu dinamisme, animat en el seu interior pels seus propis membres, apòstols dels seus consemblants. I pugui així obrir-se als altres, sense perdre gens la seva inspiració cristiana; al contrari, irradiant-la amb força, com la llum i la sal de l'Evangelí.”

“L'envelliment, un problema per resoldre”

Des de fa uns anys, el Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar edita uns fulls que, sota el títol de “Problemàtica viva”, tenen una notable difusió, tant per l'interès dels temes com per l'encert amb què són tractats.

El corresponent a aquest mes de maig (N.º 98), és dedicat al tema que encapçala aquesta nota, el qual ve a ampliar-ne dos d'anteriors: “Alguns aspectes sobre la vellesa” (novembre, 1976) i “La jubilació” (març, 1984).

Us recomanem la lectura d'aquest darrer número per la seva temàtica, i també la dels altres que edita, sobre qüestions que són sempre actuals.

Podeu dirigir-vos a l'esmentat Secretariat - Diputació, 231, 08007, Barcelona. Telef. 253 86 59.

I Assemblea general de “Vida Ascendente”

Durant el mes de maig, han tingut lloc a El Escorial diversos actes d'agermanament, reflexió, estudi i programació del futur del moviment.

“Vida Creixent” hi ha aportat la seva presència i adhesió, amb la intervenció també del nostre Coordinador diocesà, en Joan Viñas Bona, el qual hi ha presentat la ponència: “Presència de la gent gran en l'Església i en la societat”.

Les nostres publicacions també “Creixen”

Ens complau d'informar-vos que el nostre moviment acaba d'afegir un nou títol a la llista de publicacions que hem editat des dels propis inicis. Es tracta del llibret “TEMES INTRODUCTORIS” que, com el nom ja indica, és destinat primordialment als cinc primers temes d'estudi que proposem als nous grups que es van incorporant a “Vida Creixent”.

Amb ells es pretén d'aprofundir uns valors que, si sempre són importants, esdevenen més necessaris a mesura que el pas dels anys ens obliguen a doloroses renúncies i que, per això mateix, ens porten a uns nous enfocaments i projectes per no restar immòbils ni aïllats.

Els cinc temes són: -I. “VA-

LORS CRISTIANS DE L'AMISTAT”. -II. “ESPIRITUALITAT DEL LAIC: VIDA INTERIOR”. -III. “APOSTOLAT DE LA GENT GRAN”. -IV. “LES PETITES COMUNITATS”, i -V. “HISTÒRIA I DINÀMICA DEL MOVIMENT”. Tots ells han estat elaborats a partir de les comunicacions que, en el nostre Curs d'animadors (1985-86), impartiren: Maria Cardús (I); Mn. Josep Rovira Tenas (II); el P. Lluís Antoni Sobrero, s.j. (III) i Joan Viñas Bona (V). El tema IV, és una adaptació del n.º 44 de “Problemàtica viva”, que edita el Secretariat diocesà de Pastoral familiar, de Barcelona.

No obstant la finalitat que

hem indicat que té aquesta publicació, també la posem a la disposició d'aquelles persones a qui els interessi la temàtica que s'hi exposa. També recordem que tenim a l'abast de qui els desitgin, i ens els demanin, tots els temes que d'ençà del curs 84-85 són objecte d'estudi en els nostres grups i la llista dels quals —per no fer massa extensa aquesta nota— podeu sol·licitar al Telèf. 207.01.54, on també us podran facilitar informació d'altres publicacions, com “Guia de l'animador”, “Pregàries de la Gent Gran” (editades amb la col·laboració del Centre de Pastoral Litúrgica, de Barcelona). A part, tenim editats també diversos opuscles informatius de la història i dinàmica de “Vida Creixent”.

Nova residència d'avis a l'Hospitalet

Dissabte a la tarda, dia 30, tindrà lloc la inauguració oficial de la residència d'avis de la parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet de Llobregat.

Aquesta residència s'ha instal·lat en els antics locals d'una indústria. Té una capacitat per a trenta persones. L'edifici consta de planta baixa, on hi haurà el Centre Catequètic-cultural, i tres plantes. Les dues primeres seran per als residents i la tercera per als serveis comuns i la Comunitat de la Verge Maria del Mont Carmel.

La residència és al carrer Santiago Apòstol, 55, de l'Hospitalet. La inauguració oficial serà presidida pel president de la Generalitat, Jordi Pujol.

El goig de viure, de compartir i d'esperar

La literatura ha remarcat mantes vegades la tossuderia, l'egoisme, la gasiveria i les excentricitats dels vells... Són realitats punyents..., o caricatures que ens interpel·len?... Siguem capaços de revisar-ho, sense por, a la llum de la fe, de l'esperança i de l'amor.

Les nafres, l'aïllament, la solitud... afavoreixen les excentricitats, el tornar-se gasiu, presumit, paparra, exigent, arrogant..., o, almenys, aparentant-ho amb paraules i actuacions.

Hi ha joves amb les mateixes manies que la Gent Gran, el judici sobre la seva conducta és diferent: se'ls qualifica d'encara immadurs: la vida ja els farà madurar. Quan hom ja és gran li resta menys temps per madurar...

Es fàcil criticar la conducta d'una persona gran, però, si s'analitza, possiblement hi trobarem justificació: És fàcil ser generós quan tenim una vida per davant amb possibilitats físiques i econòmiques. Per això, un ancià generós és molt més lloable: mostra el seu desprendiment en donar allò que ja no pot recobrar i que potser pot necessitar.

Entre les riqueses dels ancians hi ha els seus records intel·lectuals i materials: el santuari de la ment i de la calaixera... Els primers es comparteixen, àdhuc repetitivament, en contar, un i altre cop, esdeveniments passats... Els segons, massa sovint, es guarden egoïstament, renunciant al goig de disposar-ne, millor potser que ho puguin fer els marmessors quan acliquem els ulls...

Un ancià més obert al futur que no al passat; que sap afrontar amb bon humor les realitats sense agreujar-les dramàticament, per moltes raons que tingui per justificar-ho; que li manca temps per fer tot el que li bull pel cap; que sap agrair els serveis que se li presten, tot fent-los innecessaris sense tossuderia ni imprudència..., és un ancià de “seny”.

LLUIS ANTONI

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

La guerra dels Remences acabà a la Nativitat de Llerona

Església parroquial. Una porta amb dos capitells i arquivolta esculpida en un temple del s. XIII modificat el s. XVIII (V.B.).

Aquesta església parroquial del Llerona (Vallès Oriental), dedicada a la Mare de Déu de la Nativitat, és una de les construccions romàniques més interessants de la comarca, i alhora un lloc d'una gran bellesa paisatgística. Tot el conjunt resta molt acurat i és per això que crec molt recomanable fer-hi una visita.

Entre els distints fets històrics que a ben segur deurien viure aquelles belles pedres, el més conegut i estudiat és el que fa referència a la guerra dels remences, car en aquesta església, pel març de 1485, es va escriure la darrera pàgina d'aquella contesa civil.

Rebel·lió camperola

Per arribar doncs al passatge

esmentat, hem de recular un xic en el temps per explicar que l'anomenada primera guerra de la remença, va acabar amb uns acords que no feren feliços a cap dels dos bàndols interessats; la situació social a Catalunya era fins i tot pitjor que abans de la contesa, i fou per aquesta raó que un personatge protagonista de distints fets de l'anomenada primera guerra, de nom Pere Joan Sala, aprofités el descontent d'una part dels camperols de certes comarques com Osona, la Selva, el Gironès i d'altres, per reconstruir un exèrcit de gairebé mil homes, per enfrontar-se a les forces governamentals.

Les primeres accions bèl·liques foren certament un èxit pels revoltats. Conquistaren places importants com la d'Anglès a la Sel-

va, Granollers i la capital del Bages, i arribaren en el seu afany revolucionari al somni impossible de conquerir la pròpia ciutat de Barcelona.

A la vista del caire que prenién els esdeveniments, el propi monarca Ferran II dit el Catòlic, intentà buscar uns acords amb el capítol Sala per acabar aquella guerra inútil i evitar nous vessaments de sang. El cas és que el nostre protagonista, dotat d'un caràcter molt dur i fins i tot molt violent, no acceptà en cap moment el diàleg.

Davant d'aquesta posició intransigent d'en Sala, el Govern va creure que sols amb una forta derrota dels remences es podria acabar amb aquella revolució; fou així com s'armà un fort exèrcit, comandat pel conestable d'Aragó comte de Cardona, per perseguir i eliminar el gros de les forces ene-

És una de les construccions romàniques més interessants del Vallès.

migues. El resultat d'aquesta operació fou la topada d'ambdós exèrcits a la població de Llerona. Les tropes de Pere Joan Sala, rodejades totalment, decidiren fer-se forts a l'interior de l'església, un edifici molt sòlid i molt ben fortificat. Fou doncs en aquell sagrat re-

ducte, que tots aquells camperols, defensaren fins al límit de les seves possibilitats, les aspiracions de justícia social i llibertat per la pagesia oprimida. Aquell 24 de març de 1485 però, fou la fi, la rendició era inevitable; més de dues-centes baixes entre morts i ferits, feren que els restants homes en un nombre aproximat de dos centenars, obrissin aquelles fortes portes de l'església per lliurar-se a l'exèrcit enemic. Al cap de tots els derrotats sortia en Pere Joan Sala, que al moment era detingut, i fortament escortat era traslladat a Barcelona; a la ciutat Comtal, era jutjat i executat públicament pocs dies després.

Aquesta és la petita i alhora tràgica història de Pere Joan Sala, el cabdill d'aquella guerra que finia en l'església que estem explicant, una guerra considerada pels experts com la primera revolta seriosa de la pagesia oprimida, en tota l'època medieval europea; és per tant la parròquia de Llerona a causa d'aquest fet, una de les anelles que formen la llarga cadena de la nostra història, una història feta de pàgines amargues, tràgiques o triomfants, i que entre totes han conformat el nostre tarannà.

JOSEP M. BROTO i TOWSE

Plan Triennal 1987-1990 (II)

2on. objectiu: Enfortir de manera efectiva la comunió eclesial

INICIATIVES DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL	RESPONSABLE I TERMINI
1. Estudi sobre la col·legialitat episcopal tal com demana la relació final del Sínode extraordinari dels Bisbes.	C.E. Doctrina de la Fe amb un grup de teòlegs (1978-1988).
2. Congrés nacional sobre espiritualitat sacerdotal (continuació del simposi).	C.E. Clergat. C.E. Seminaris i Universitats. C.E. de Missions (1987).
3. Jornades de reflexió teològico-pastoral amb participació de bisbes, sacerdots, religiosos i seglars sobre problemes pastorals en una societat secularitzada .	Secretaria General de l'Episcopat. C.E. Clergat. C. Mixta. C.E. Apostolat Seglar. C.E. Pastoral. C.E. Pastoral Social (1989).
4. Discerniment sobre publicacions religioses i teològiques .	C.E. Doctrina de la Fe (1987).
5. Publicació de notes breus i senzilles sobre els temes més importants de la vida cristiana .	Comissions Episcopals respectives (1987-1990).
6. Potenciar les trobades Bisbes-Teòlegs .	C.E. Doctrina de la Fe. C.E. Seminaris i Universitats (1987-1990).
7. Discerniment sobre petites comunitats : estudi i elaboració de directrius per a la inserció de les petites comunitats en l'Església diocesana i en les parròquies. Estudi sobre el misteri sacerdotal en aquestes comunitats.	C.E. Pastoral. C.E. Doctrina de la Fe. C.E. del Clergat (1987-1988).
8. Elaboració d'un Directori per a la constitució i potenciació dels Consells Pastors diocesans i parroquials.	C.E. Pastoral (1989).
9. Establiment d'unes jornades de convocatòria nacional, cada dos o tres anys, per estimular el desenvolupament de la consciència col·lectiva dels catòlics, la presència de l'Església com a tal, davant l'opinió pública i l'estudi d'alguns punts especialment importants per a la consciència i la vida cristiana.	Comissió especial nomenada per l'Assemblea Plenària.
10. Potenciar les relacions amb els religiosos en els àmbits pastorals de les diferents Comissions i la seva col·laboració amb els Secretariats.	Respectives Comissions Episcopals (1987-1990).
11. Publicació de l' Edició Oficial del Concili Vaticà II .	Secretaria General (1987).
12. Encarregar l'elaboració i l'edició de textos d'estudi per als Centres de formació eclesiàstica.	C.E. Seminaris i Universitat (1987 i següents).
13. Potenciar les relacions amb les institucions i associacions vinculades a l'educació catòlica a través del Consell General de l'Educació Catòlica.	C.E. Ensenyança i Catequesi (1987-1990).

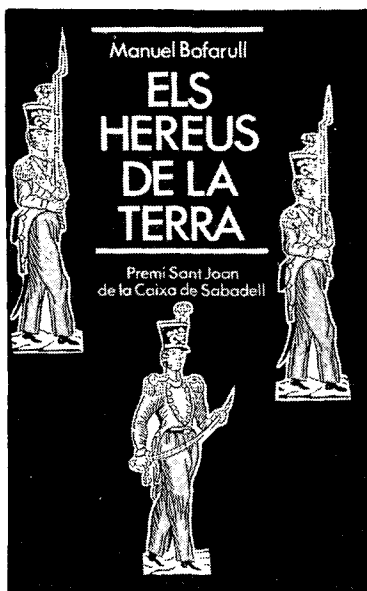
SERVEIS DE LA CONFERÈNCIA A LES DIÒCESIS	SUGGERIMENTS PELS PLANS DIOCESANS
Oferiment de catequesi, guions homilètics i d'altres suggeriments per a la celebració pastoral del Dia del Papa i de l'Església Diocesana.	Organitzar la celebració del Dia del Papa i del Dia de l'Església Diocesana amb perspectives pastorals.
	Trobades dels Bisbes de les Províncies Eclesiàstiques amb sacerdots, religiosos i militants seglars per facilitar la col·laboració en la pastoral del conjunt.
	Difusió local de les observacions doctrinals.
Críters generals per a aquests Directoris.	Promoure trobades Bisbes-Teòlegs en diòcesis i regions.
	Elaboració de Directoris i normes per als Consells Pastors.
	Programar la participació habitual dels religiosos en l'organigrama diocesà.
	Promoció dels Consells Diocesans o Regionals d'Educació Catòlica.

Cal desenvolupar teòricament i pràcticament el coneixement, l'estima i la realització de l'ésser de l'Església de Jesucrist com a misteri de comunió integral amb Déu, amb els homes i amb el món. Al mateix temps, cal impulsar l'acceptació de l'Església com a mitjancera de la salvació, en el seu magisteri, en els sagraments, en la disciplina. L'individualisme creixent, la reacció contra el que és institucional, la manca de formació anterior, la forta ideologització, les actituds crítiques radicals, la inexperiència de viure en un estat aconfessional i en una societat amb fortes tendències laicistes, fan especialment important aquest objectiu, que es veurà ajudat pel sentit de llibertat de l'home contemporani, la sensibilitat pel que és comunitari, la promoció de la catequesi i algunes realitats de grups cristians en els quals es viu la comunió eclesial (23).

LLIBRES

Biografia novel·lada d'un guerriller absolutista

"Els hereus de la terra", obra guanyadora del VI Premi Sant Joan de Novel·la Catalana, explica la història i els fets de guerra del guerriller absolutista Joan Romagosa (1791-1834), que arribà a ser mariscal de camp. La novel·la fa referència a les lluites que en el denominat "trienni liberal" desencadenaren els partidaris de Ferran VII, entre els quals destacà l'al·ludit Joan de Romagosa, fill de la Bisbal del Penedès, que capitanejava els escamots que corrien per la zona tot recuperant els pobles ocupats pels liberals; la història narrada, però, va més enllà i mostra Romagosa en les seves incursions a la Seu d'Urgell i a França, així com descriu el seu nomenament com a governador del corregiment de Mataró, primer, i com a tinent general dels reials exèrcits de Catalunya, fins que, traït per un dels seus ajudants, és pres i afusellat a Igualada. Més enllà de la rigorosa documentació històrica que conté, "Els hereus de la terra" destaca pels seus valors literaris. L'acció i el personatge són descrits per un home del

poble, Pau Nin i Manyer, amb un llenguatge planer, vivament descriptiu. El narrador, coprotagonista, company i servidor de l'heroi, mostra aquest i les seves peripècies des d'un punt de vista casolà, antiheroic i immediat; i ofereix així el veritable perfil humà del personatge.

El seu autor, Manuel Bofarull, nasqué a Badalona l'any 1923. Amb arrels familiars a la comarca del Penedès, col·labora en qüestions d'història comarcal com a membre de l'Institut d'Estudis Penedesencs, i ha elaborat treballs sobre diversos temes: "1874: entrada dels carlins al Vendrell", "La llibreta de Xaconín", "Una mena de Mont de Pietat", etc.; té publicades dues obres d'història, guardonades al concurs "Sant Ramon de Penyafor" convocat pel Museu de Vilafranca: "Una malaltia sospitosa (el còlera del Vendrell el 1911)" i "Don Joan Romagosa i Pros, un general del Penedès".

Escrit pel Dr. Joan Bada i Matilde Vázquez Longares

Un llibre definitiu⁽¹⁾

En la segona meitat del segle passat abunden extraordinàriament a Catalunya les fundadores de congregacions o instituts religiosos. La majoria d'aquestes dones fermes en la fe i lliurades a formes d'apostolat altruista —ensenyament, acció sanitària i evangelització a països de missió— tenen incoat el procés de beatificació.

Anna Ravell i Barrera (1819-1893) és cofundadora, junt amb el pare Ramón Boldú, de les "Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció".

Fins ara tot allò que s'havia escrit referent a la vida i projecció de l'institut fundat per Anna Ravell, gaudia d'una més o menys tradició, però no podia resistir una crítica històrica severa. No és fàcil elaborar un treball biogràfic seriós, perquè exigeix un coneixement global i aprofundit de l'època i dels canvis socio-polítics i religiosos que incideixen sempre en la semblança del personatge escollit i seleccionat. Demana molt temps per la recerca de documents i material de primera mà que ha d'utilitzar l'investigador. I vol també molta fe i il·lusió.

Avui tenim a les mans una obra sobre Anna Ravell que podem considerar definitiva. Dos autors l'han preparada i afaiçonada: Matilde Vázquez Lon-

gares, filla espiritual de la mare fundadora que, com abella diligent ha anat aplegant el nèctar dispers amb què el doctor i professor d'Història a la universitat de Barcelona, el prevere, Joan Bada, n'ha bastit una bresca sòlida, agradable i saborosa.

Anna Ravell i Barrera: una vida al servicio de todos, és l'obra que presentem. És un estudi seriós distribuït en tres parts: origen de la mare Ravell, fundació de la congregació i l'institut en el seus primers anys. Segueix encara un apèndix documental, una an-

tologia de textos de la Ravell i un apèndix cronològic. L'obra, curosament impresa, presenta abundant il·lustració de persones i llocs de l'època que acrediten la consistència històrica del text.

El llibre potser és més un estudi reeixit de l'època, dels costums i de la geografia local, que no pas una "vida de la serventa de Déu i la seva espiritualitat". Les escasses fonts que fins ara s'han trobat, malauradament no donen per a més. Això no vol dir, però, que els trets principals que determinen la personalitat de la mare Ravell no hi quedin reflectits. Amb tot ens plauria que aquesta obra definitiva fos traduïda un dia al català, donat que la biografiada nasqué a Catalunya i a Catalunya visqué, morí i fundà el seu institut.

Felicitem els autors per la tasca que han dut a terme. Poden estar contents i satisfetes les franciscanes missioneres de tenir a les mans un llibre definitiu que descobreix i presenta amb summa competència la vida i obra de la seva santa mare fundadora.

FRANCESC GAMISSANS

(1) ANA RAVELL I BARRERA (1819-1893). Una vida al servicio de todos. Barcelona, 1987.

La litúrgia a través de la història i en l'actualitat⁽¹⁾

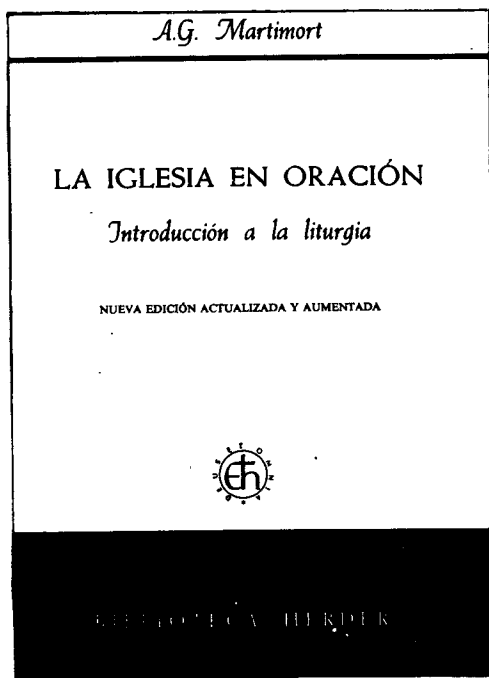
Una vegada conclosa l'ingent tasca de la reforma litúrgica promoguda pel Concili Vaticà II, era necessari posar al dia l'obra col·lectiva **L'Església en oració** —dirigida pel benemèrit canonge A.G. Martimort—, que durant els últims vint-i-cinc anys s'ha convertit en el manual de la litúrgia més complet i difós, amb traduccions a les principals llengües cultes.

El mateix equip de col·laboradors, convenientment rejuenit, ha estat l'encarregat d'aquesta posada al dia, i el fruit dels seus treballs és la present novíssima edició del manual, refosa, actualitzada i apta per a ser el millor instrument de formació litúrgica dels nostres dies, en contenir tota la riquesa informativa de les edicions anteriors i comptar, a més a més, amb l'inafegible afegit d'una visió de conjunt dels resultats de la reforma litúrgica postconciliar —la gran empresa de l'Església catòlica del segle XX—, junt amb una valoració teològica i pastoral.

L'Església en oració, en la seva edició renovada, continua presentant un enfocament predominantment històric, la qual cosa constitueix un dels principals al·licients de l'obra, ja que no hi ha res més com la història de l'evolució dels ritus i fórmules litúrgiques per adonar-se del sentit profund dels valors perennes de la litúrgia.

Gràcies a una redacció totalment nova, es posen en relleu les orientacions espirituals i pastorals de la reforma litúrgica a la qual quedarà per sempre vinculat el nom del papa Pau VI, i al mateix temps es desenvolupa, encara més del que havien fet les edicions anteriors, el coneixement de les diverses expressions que l'Església ha donat a la seva oració segons les circumstàncies històriques i geogràfiques.

En resum, l'obra dirigida per A.G. Martimort pot considerar-se una òptima introducció a l'estudi

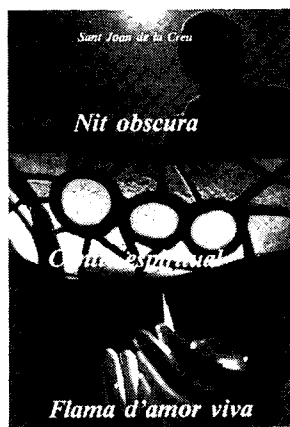
seriós de la litúrgia, a l'abast de qualsevol persona que estigui realment interessada per conèixer amb aprofundiment aquest aspecte tan vital i necessari de l'existència cristiana.

R.C.

(1) A.G. Martimort. La Iglesia en oración. Introducción a la liturgia. 1987 -Editorial Herder- Barcelona.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

LIRAS DE SANT JOAN DE LA CREU

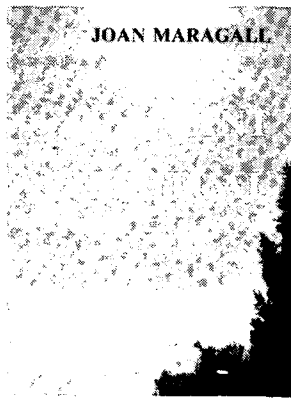
El bo i millor de la poesia de Sant Joan de la Creu expressat en evocadores imatges. Text original castellà i acurada traducció al català de Jaume Gabarró, monjo de Solius, tot respectant el ritme i la rima de l'autor. Col·lecció EL BRI n° 32. 48 pàgines amb imatges a tot color.

CANT ESPIRITUAL

Joan Maragall

Expressió en imatges del poema espiritual més significatiu de Maragall, índex del seu procés i de la seva vivència interior com a creient.

Col·lecció EL BRI n° 33. 24 pàgines amb imatges a tot color.

Editorial Claret

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

DISCOGRAFIA.—El món de la sardana porta una pila d'anys ben present en el poble català; és, doncs, ben lògic i normal que en el decurs d'aquests temps hagin aparegut un gran nombre de composicions dedicades a les diverses poblacions o a llocs concrets de cada una d'elles. Per aquest motiu, el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya ha endegat una campanya per a la promoció d'una sèrie discogràfica que reculli totes aquestes peces del nostre repertori sardanista local o comarcal.

El primer àlbum d'aquesta nova sèrie discogràfica portarà el títol de "Sardanes a Salt" i està auspicat conjuntament pel GISC i l'entitat "Salt Sardanista". L'enregistrament serà a càrrec de la cobla La Selvatana i contindrà les sardanes següents: "Salt", de Jaume Roca i Delpech; "La mainada de Salt", de Josep Carbó; "Brots de primavera a Salt", de Francesc Mas i Ros; "Salt independent", d'Alfons Mias; "De Salt, la Rosa i en Joan", d'Enric Vilà; "Colla Salt Sardanista", de Lluís Duran; "Petits saltencs", d'Enric Vilà; "Records de Salt", de Martí Font i Triadú; "Iris", de Jaume Roca i Delpech; i "El petit Lluïset", de Martí, Font i Triadú. Aquest disc es posarà a la venda al preu de 1.000 pessetes i el mateix enregistrament en cassette tindrà un preu de 800 pessetes. Els interessats poden fer les seves comandes a la revista "Som", apartat de Correus 198 - 17080 Girona, o a Salt Sardanista, apartat de Correus 34 - 17190 Salt (Gironès).

Tossa de Mar, Lleida i altres diverses poblacions han acollit ja aquesta iniciativa que permetrà d'anar difonent un munt de composicions poc escoltades i, a més, suposarà un notable enriquiment de la discografia sardanista.

ENSENYAMENT DE LA SARDANA.—L'acció d'ensenyar la nostra dansa a petits i grans és una de les tasques fonamentals a l'hora d'assegurar la pervivència efectiva de la sardana. Cada any, a través de la Campanya "El país a l'escola" que promou l'Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana, s'organitzen un considerable nombre de cursets a molts centres escolars del país. En arribar el mes de maig, la Campanya arriba al seu fi i el dia 17 de maig s'aplegaren a la barcelonina muntanya de Montjuïc un gran nombre dels nois i noies que han participat en els cursets de sardanes, en una gran ballada de sardanes a càrrec de les cobles Ciutat de Barcelona i Popular.

També el dia 17 se celebrà a Aiguafreda la festa de final del curset de sardanes local, amb una exhibició dels nous dansaires i una popular xocolatada, amb la participació de la cobla Lluïsos de Taradell.

ATENCIÓ!

S'acosten les vacances: fomenteu el bon costum de la lectura, amb bones lectures. A la col·lecció Nova Terra hi trobareu uns llibres especialment interessants per als nostres joves.

HISTÒRIES POSSIBLES-2
Ramon Folch i Camarasa

UN MÓN FELIÇ
Aldous Huxley

TERRA DELS HOMES
Antoine de Saint-Exupéry

TARTARÍ DE TARASCÓ
Alphonse Daudet

ELS ULLS DEL GERMÀ ETERN
Stefan Zweig

EL PETIT GUINEUETA, GRAN CAÇADOR
Hanns Radau

EN GUINEUETA, L'ÚLTIM CAP DE TRIBU
Hanns Radau

SINDBAD, EL MARINER
Anònim

L'ÚLTIM SUPERVIVENT
A.S. Neill

TRENCANOUS I EL REI DELS RATOLINS
E.T.A. Hoffmann

I la novetat més recent:

AHÍMSA, LA NO-VIOLÈNCIA DE GANDHI
Aurora Díaz-Plaia
Preciós estudi biogràfic per als adolescents

A totes les bones llibreries
LA LLAR DEL LLIBRE,
Bergara, 3. 08002 Barcelona

moviment RIALES de Catalunya

PROGRAMA DE JUNY

Divendres 5

PALAFRUGELL

Plaça Nova

11 hores

Celebració de la Festa de Primavera amb l'espectacle VARIETATS DE CIRC a càrrec de PETIT CIRC DE CARRER
18 hores
Actuació de l'ORQUESTRA GIRASOL amb l'espectacle CITY KANSAS SEW.

Dissabte 6

RUBÍ

Plaça Dr. Guardiet

18 hores

Espectacle d'animació DANSES I CANçons a càrrec d'ARA VA DE BO.

SANTA COLOMA DE FARNERS

Plaça Farners

18 hores

TONI GIMENEZ presentarà l'espectacle d'animació 10 ANYS DE CANçons.

Diumenge 7

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Pavelló d'Esports

12 hores

Celebració de la FESTA DE LA BICICLETA GUARNIDA organitzada pel grup RIALES local.

ESPARREGUERA

Teatre de la Passió

12 hores

Espectacle de màgia LA MÀGIA EN LLIBERTAT a càrrec de XEVI.

GAVÀ

Torre Lluç

12 hores

La COMPANYIA INFIMA LA PUÇA representarà l'espectacle HISTÒRIES DE RES.

OLOT

Puig del Roser

12 hores

Espectacle musical CANçons, ROMANÇOS I BALLARUGUES a càrrec del grup LA MURGA.

SANT BOI DE LLOBREGAT

Pista de l'Ateneu

12 hores

Espectacle DANSES I CANçons a càrrec de LA SARAGATA.

TERRASSA

Parc Sant Jordi

12 hores

Espectacle de circ TRÀNSIT a càrrec del CIRC SEMOLA.

Dimarts 9

LLAGOSTERA

Plaça Catalunya

17.30 hores

Espectacle DANSES I CANçons a càrrec de PALANGANA dins la Festa Major.

Diumenge 14

CELRÀ

Plaça Nova

18 hores

Espectacle DANSES D'EMBOLICS a càrrec del grup BOLIC BULLANGA.

CUBELLES

Plaça

19 hores

Espectacle d'animació DANSES I CANçons a càrrec d'ÀNGEL DABAN.

RIPOLL

Plaça Sant Eudald

16.30 hores

Espectacle ANIMACIÓ PER A LA MAINADA a càrrec de LLUÍS M. PANYELLA.

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Jardins del Monestir

18 hores

Espectacle musical CANçons, ROMANÇOS I BALLARUGUES a càrrec de LA MURGA.

Dissabte 20

SANT FRUITÓS DE BAGES

Torroella de Baix

18 hores

Espectacle CANTANT CREIXEM, CREIXEM CANTANT a càrrec d'en NOË.

Diumenge 21

MOLINS DE REI

Ca n'Ametller

18 hores

Espectacle DANSES I CANçons a càrrec de LA SARAGATA.

SOLSONA

Plaça del Camp

18 hores

Festa de fi de curs amb l'espectacle QUE NO ESMORZEM? per XIP-XAP.

ULLASTRELL

Plaça Església

19 hores

Espectacle VARIETATS DE CIRC a càrrec de PETIT CIRC DE CARRER.

Dimarts 23

BEGUR

Pàrking gros

22 hores

Espectacle d'animació DANSES I CANçons a càrrec d'ARA VA DE BO.

L'ESPLUGA DE FRANCOLI

Plaça Església

20 hores

Espectacle musical CANçons, ROMANÇOS I BALLARUGUES a càrrec de LA MURGA.

L'ESTARTIT

Plaça Oficina Turisme

20.30 hores.

El grup PAMIPIPA realitzarà una CERCAVILA.

PALAFRUGELL

Camp d'en prats

22 hores

CORREFOC a càrrec del

grup BOLIC BULLANGA.

Dimarts 24

CALAF

Plaça dels Arbres

19 hores

Espectacle de titelles FARELL DE FESTA pels grups FOC FOLLET I L'ESPIADIMONIS.

SALT

Plaça Lluís Companys

19 hores

Espectacle VARIETATS DE CIRC a càrrec del PETIT CIRC DE CARRER.

TORROELLA DE MONTGRÍ

Plaça de la Vila

18 hores

Espectacle d'animació TANTS CAPS, TANTS BARRETS a càrrec d'EL SAC DE GEMECS.

Diumenge 28

CALELLA DE PALAFRUGELL

Plaça de Port Bo

18 hores

Espectacle de titelles L'ISIDRE I LA LLUNA a càrrec de BINIXIFLAT seguit de DANSES I CANçons a càrrec de XERINOLA.

ROSES

Societat Unió Fraternal

16 hores

Narració de CONTES BREUS I EXTRAORDINARIS a càrrec de CESC SERRAT.

Dilluns 29

BEGUR

Plaça

12 hores

Representació de NI BLANCA, NI NEUS a càrrec de TITELLES NAIP.

FIGUERES

Rambla

21 hores

Representació de l'espectacle ALI... QUÈ? a càrrec de TRIPLJOC.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de persona (5)

És curiós de veure com els cognoms catalans són formats de mots no gens estranys a les activitats i denominacions de la vida quotidiana. En l'escrit anterior us mostrava els que són noms propis de persona o de llocs. Ara vegem-ne uns quants que podrien molt ben ser noms comuns.

Entre ells podem comptar-hi els gentilicis amb els quals relacionem les persones amb els països, regions, comarques, ciutats o pobles d'on procedeixen. Així, n'hi ha que es diuen: Castellà, Català, Espanyol, Francès, Alemany, Mallorquí, Aragonès, Mallorquí, Gironès, Cerdà, Pallarès, Ripollès.

Esmentem, també, els relacionats amb l'aigua, com són Cana, Font, Deu, Gorgues, Fontanals, Fontanet, Fontrodona, Riera, Riu, Toll, Pou, Llac, Piques, Torrent.

Amb els accidents del terreny: Clot, Esplugues, Foradada, Balmes, Coll, Comes, Forcada, Mont, Montasell, Forest, Codolar, Camp, Selva, Muntada, Prat, Tresserres, Obac, Pedrerol, Penya, Riba, Montoliu, Serra, Pla,

ALBERT PERA

Puig, Pujol, Valls, Soler, Roca.

Que porten noms d'edificis: Cases, Casals, Casanoves, Casabella, Casacoberta, Casamada, Casademunt, Casadevall, Torres, Castells, Iglesies, Molins, Palau, Mas, Massó, Bastida, Cabanes, Cadafalç.

Noms d'utilització dels terrenys i de preparacions agrícoles: Garriga, Quintana, Horta, Mola, Vedruna, Clos, Delhort, Fita, Vergers, Fosses, Camins, Estrada, Claveguera, Artigues, Devessa, Verdeguer.

De plantes i els seus conreus: Bosc, Vinyes, Figueres, Vinyoles, Palmerola, Melgosa, Mates, Joncosa, Joncadella, Joncar, Ginesta, Farigola, Falgueres, Romeguera, Ullastres, Rovira, Canyameres, Bruguera, Argelaga, Boix, Margall, Vidiella, Rabassa, Pi, Pinós, Alzina, Lledó, Freixes, Pineda, Oms, Castanyer, Noguera, Oliver, Parra, Roure.

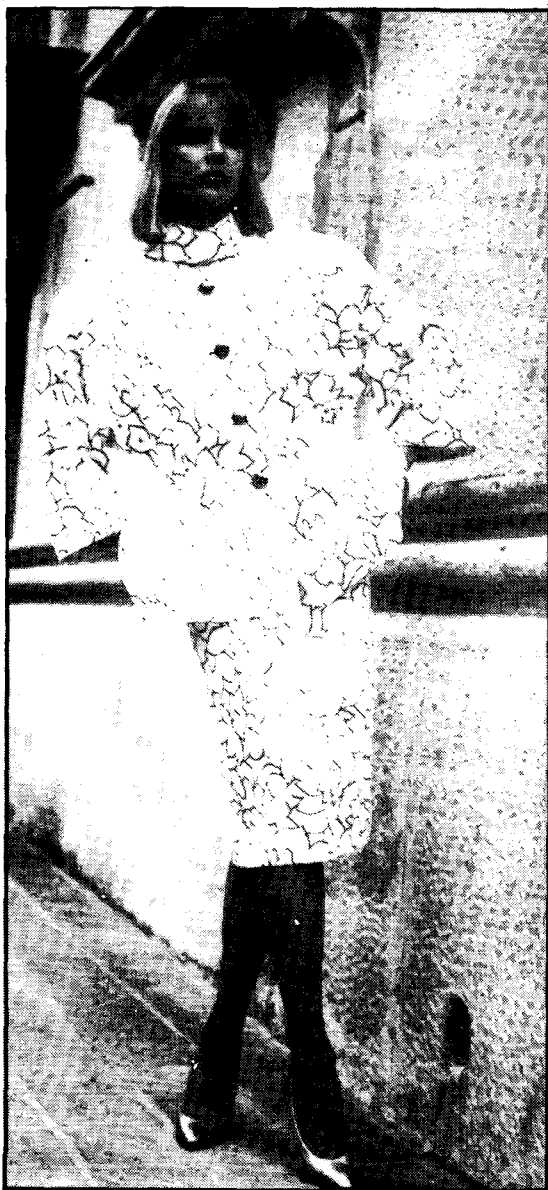
Càrrecs, dignitats o oficis: Rei, Duc, Marquès, Comte, Baró,

Cavaller, Almirall, Batlle, Abadal, Escolà, Ferrer, Fuster, Pagès, Mestre, Mariner, Pastor, Teixidor, Sabater, Porter, Timoner, Mercader, Ballester, Taverner, Misser, Bóter, Carceller, Flequer, Estrader, Cullerier, Majoral, Graner, Hortolà, Carner, Argenter, Claver, Ferreter, Blader, Arquer.

Perles ortogràfiques

Vacances del 31 de juliol al 10 d'agost, ambdós inclosos. Així ho he vist clavat a la porta tancada d'un establiment comercial. Uns altres que s'han excedit en les grafies exclusivament catalanes, sense pensar que abans de e i de i no hi va mai ç, amb la c normal n'hi ha prou, i que el so de s sonora que presenta inclosos requereix una sola s.

Això ja era anunciant el dia 23, i el mot encà, en aquest cas, significa "a partir d'un temps passat". Havia d'haver dit: A partir del dia 31..., però la paraula encà sembla tan catalana, que hom cau en la temptació de servir-se'n encara que sigui a tort.

Conjunt de vestit de línia estreta amb jaqueta japonesa cenyida a la cintura, que ha estat realitzada en "jacquard" de cotó estampat verd.

Elegants i urbanes

La firma MARLU presentà la seva col·lecció de moda femenina segons disseny exclusiu de Maria Marimon, per a aquesta temporada de primavera estiu '87, davant un nombrós públic reunit en els propis salons de la firma a Barcelona.

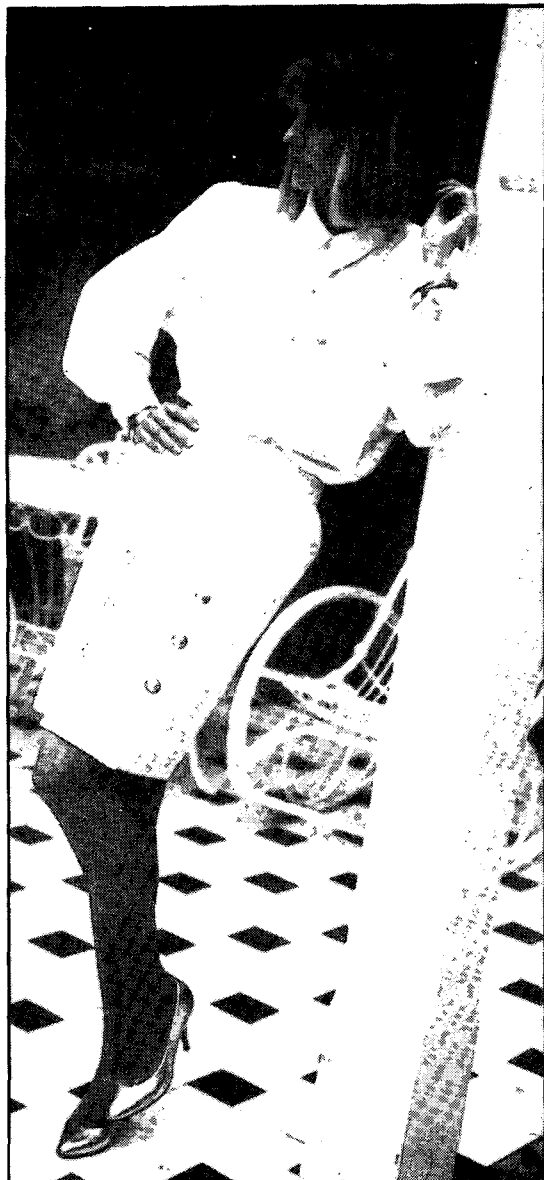
Es tracta d'una col·lecció capaç d'entusiasmar a tot tipus de dona perquè és una moda que satisfà tots els gustos. Els models, inspirats i plens de fantasia es basen en les principals característiques actuals, mentre els detalls es tornen molt personals i aporten tota classe de combinacions a l'hora d'elegir teixits i colors. Moltes pigues, ratlles i quadres. Colors llisos, amb gran presència del vermell, del blanc i del negre, així com dels tons de sorra, beix i kakis per a una línia safari de vestits i conjunts que be podríem qualificar-la d'autèntica primícia.

Les faldilles admeten diversos llargs, amb la presència d'una línia de moda jove que les presentà molt més amunt dels genolls.

El vestit, sembla ser el tema preferit d'aquesta firma, ja que apareix en tots els apartats i en tots els estils. L'hem vist camiser, realitzat en sedes estampades de gran qualitat; vestits de platja a base de tirants creuats a l'esquena; mariners completament renovats, realitzats en cotó negre i amb brodats daurats; els de línia safari, amb profusió de butxaques i detalls; de "vestir" a base de teixits de més pes i de tall més elegant, contrastant amb d'altres estampats de línia més ajustada i amb profundes sises americanes. I, com a tema complementari d'estiu, jaquetes a joc amb el vestit o completament diferents cercant sempre contrastos. Abrics, molts abrers d'entretemps o d'estiu, per dur sobre vestits de tall molt elegant i com a tancament a l'àmplia desfilada, un conjunt de vestits llargs per a nit o cerimònia, realitzats en subtils gèneres transparents amb adornament de pinzellades daurades, combinant vermell i negre per a faldilla/casaca i casaca/faldilla.

Una magnífica col·lecció molt laboriosa i acurada, que aportà renovacions molt marcades a la moda actual.

MARIA JOSE EJARQUE

Conjunt format per faldilla realitzada en gènere de pi-qué de cotó blanc i camisa en seda també blanca. Botons daurats.

COSTUMS I TRADICIONS

El Dimoni no és paleta

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Des d'avials temps, la veu popular ha batejat els ponts romans de Catalunya, com del Diable. Sobretot el de Martorell o l'aqüeducte de Tarragona. Un lector em pregunta quin és l'autèntic.

No és la primera vegada que em succeeix i sempre la meua resposta ha estat la mateixa: Cap dels dos. Ni l'un ni l'altre foren construïts pel Dimoni, per Satanàs, pel Banyeta, en Barsebuc o per qualsevol dels noms que vulgueu donar-li o que se li adjudiquen. Ja es comprèn que el Maligne altra feina té que la de dedicar-se a fer la competència als paletes.

Si em preguntessin sobre l'autenticitat de les llegendes no sabria respondre quina és la més vella o la més versemblant. Hi ha ponts de trànsit o aqüeductes romans que tenen la seva, amb lleugeres variants. Uns cops, el diable demanava l'ànima del primer que passés del pont i li engegaven un gat; altres es comprometia a tenir-lo enllestit en una nit abans que cantés un gall en fer-se de dia. I la gent els feia cantar fora d'hora, valent-se d'algun artífici.

Hi ha llegendes similars en llocs on no existeixen aitals ponts, però, si algun menhir. Hom en diu "pedres dretes", o "pedres llargues" i se suposa que les portava algun diable a coll destinades al pont que fos i que en sentir cantar un gall, la deixava caure allí on es trobava. Amb la ràbia amb què ho feia, la pedra es quedava clavada a terra. Val a dir, tanmateix, que no totes són menhirs.

D'aquestes pedres n'hi ha a Plegamans, a

Sarrià de Ter, a Sant Joan de Mollet, o Mollet de Ter (Gironès), a Vallvanera de Santa Cristina d'Aro, a Agullana procedent del Canigó, a Isòbol (Cerdanya), a Massanet de Cabrenys, a Sant Hilari Sacalm, a Sant Julià de Ramis i d'altres.

Per cert que el gall de Sant Julià de Ramis fou negre i per això, els diables-paletes, quan construïen un pont cantussejaven: "Canti el gall blanc, / canti el gall ros, / mentre el negre no fos".

Tanmateix no sempre han estat els dimonis els suposats constructors o mestres d'obres els qui han fet els ponts llegendaris. També les bruixes com passà a Foixà segons sembla. Un mercader gironí havia promès la seva ànima a les bruixes i féu cantar el gall a deshora, per la qual cosa elles llençaren les "pedres favals" que encara resten allí clavades.

En canvi a Vallvanera es troba la "pedra de les goges" que portaven de l'altra part del món, destinada al Pont Major de Girona. Les goges que el construïen filaven i cantaven pel camí, tot i el pes de les pedres. Estaven segures de poder acabar la feina, però a la mitja nit quan passaven per la Vall d'Aro cantà un gall negre, es trencà l'encís i deixaren caure la pedra.

Tot això, és clar, avui fa riure però quan s'inventaren aitals llegendes, alguna ànima candorosa hi devia creure. Ara ens hem tornat tan savis i descreguts que fins hi ha qui nega l'existència del Dimoni. Allà ells!

CUINA

Pastís d'avellanes i merenga

Pasta brisa	Farciment
150 gr. de farina	4 rovells d'ou.
50 gr. de sucre	1 llimona
50 gr. d'avellanes mòltes	50 gr. avellanes picades
100 gr. de mantega	200 gr. sucre glas
4 rovells d'ou	4 pomes

Trebal·leu la farina, les avellanes mòltes, 100 grams de mantega, 50 gr. de sucre i els 4 rovells d'ou (si fa falta afegiu una o dues cullerades d'aigua). Trebal·leu-lo primer en un recipient, després sobre el marbre, amb les mans fins a unir-lo bé (no cal treballar-lo massa). Emboliqueu la massa amb un drap i deixeu-la reposar una estona. Estireu-la amb el corró i cobriu amb ella un motlle desmuntable, procurant que se sostingui bé en les parets. Cobriu amb paper d'alumini, tapant la vora i poseu-ho a forn suau uns 10 minuts. Bateu les clares a punt de neu forta, quan s'aixequin tireu-li unes gotes de llimona i després 100 gr. de sucre glas a poc a poc fins a deixar-lo ben fort i brillant.

Traieu el pastís del forn, així com el paper d'alumini. Col·loqueu la merenga preparada, amb ajuda de màniga i broquet arrissat, feu un rissos que vagin cap el centre, deixant una rodona al mig sense cobrir.

Torneu a posar a forn suau uns 45 minuts perquè s'assegui i es dauri lleugerament. En treure-ho farciu el centre amb puré de pomes, al voltant del puré poseu-hi 50 grams d'avellanes picades que siguin grosses. Peleu les pomes, traieu-los el cor i talleu-les a trossos i coeu-les tapades amb 25 grams de mantega i 3 o 4 cullerades de sucre, després destapeu-les i deixeu que s'espesseixi i s'assegui.

MARIA GLORIA MUNTANOLA

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Pocs places. Tel. 427 44 53.

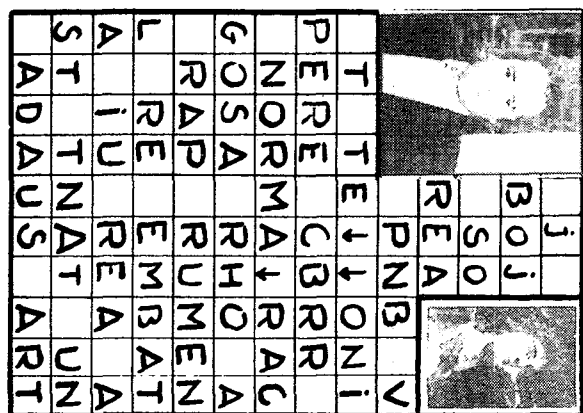
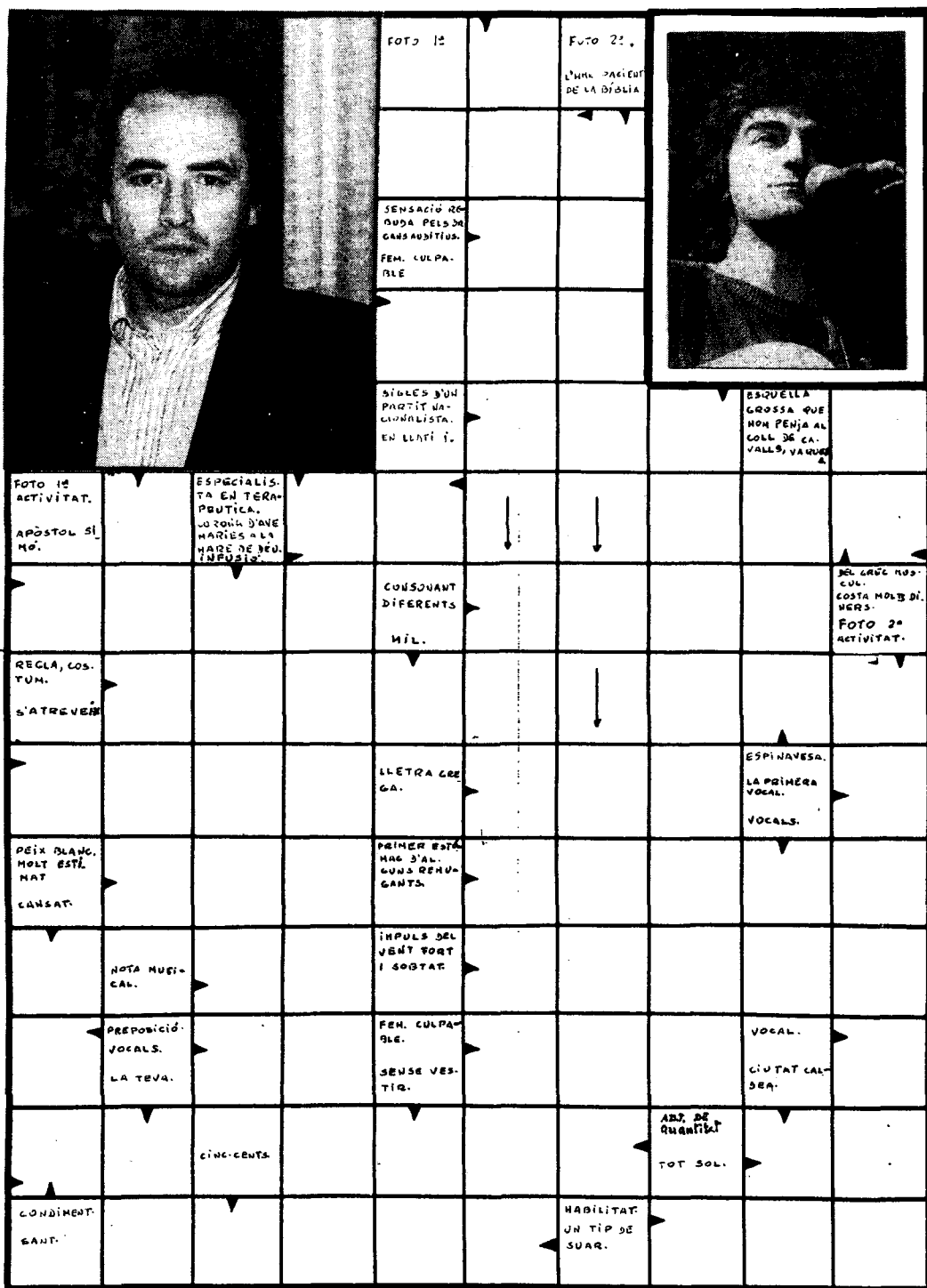
CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y video, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 41. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

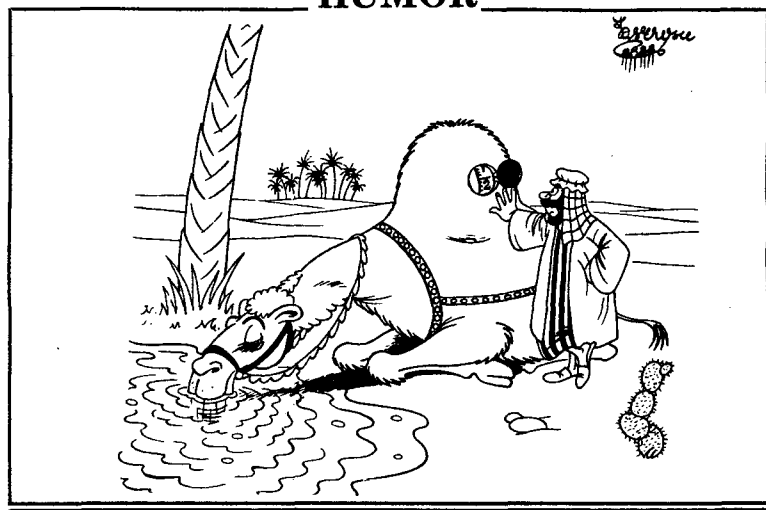

El Vaticà commemorarà el 50 Aniversari de la fundació de la Pontifícia Acadèmia de la Ciència amb una sèrie de dos segells.

Fixta tècnica: Emissió, 2 d'octubre del 1986. Tiratge: 600.000 sèries completes. **Format:** horitzontal, 40 x 30 mm. **Dentat:** 14 x 12 1/4. **Folis:** de 20 ex. **Paper:** blanc, setinat, estampat, multicolor, offset. **Calcografia:** Institut Poligràfic i Zecca de l'Estat Italià. **Valors:** 1.500 i 2.500 l. **La sèrie** és composta de temes diversos. A dalt porten l'escut de l'Acadèmia i la llegenda llatina "Pontificia Academia Scientiarum". Reprodueixen dos detalls de "l'Escola d'Atenes", de Rafael Sanzio. El disseny és de Pietro Nicolò Arghittu.

L'Acadèmia fou fundada el 1603. Des d'aleshores ha conegut diverses ampliacions i remodelacions, fins el 1936 en què el papa Pius XI amb el "Motu Proprio" "In multis solatiis" li conferí el nom que ara ostenta. Està compost per 70 acadèmics proposats pel Cos Acadèmic i nomenats pel Sant Pare. No cal dir que gaudeix d'un gran prestigi mundial, certament ben merescut.

HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOP

COM TENIU LES RELACIONS?

D D

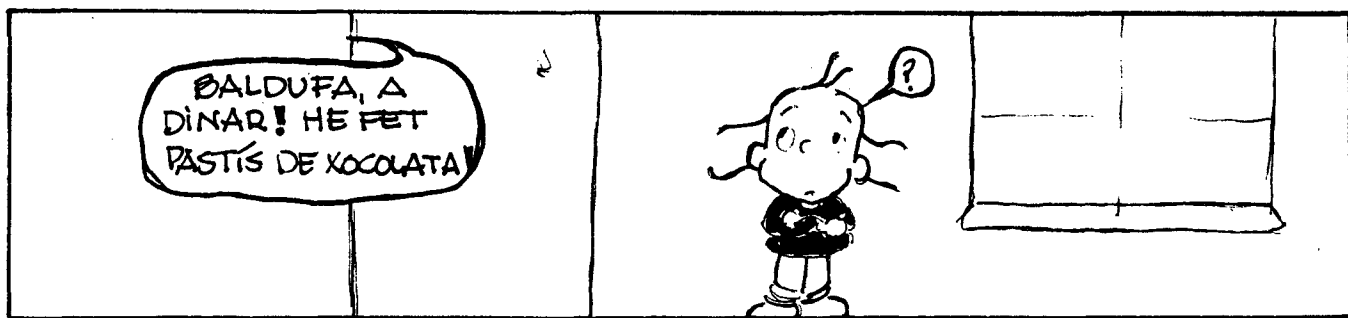
Solució al 400

ÉS IRAQUÍ

ES IR AQUI

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions				La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
S. Gijón-Español 4-0	PJ	GF	GC	Ptos.	1. Gijón-Español (1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 30	R. Madrid-S. Gijón
Zaragoza-R. Mallorca 1-1	1. R. Madrid 40	71	34	59 + 19	2. Zaragoza-Mallorca (X) X	Magdaleno (Mallorca) 19	Español-Zaragoza
Barcelona-R. Madrid 2-1	2. Barcelona 40	57	25	57 + 17	3. Barcelona-R. Madrid (1) 1	Lineker (Barcelona) 19	R. Mallorca-Barcelona
Valladolid-Sevilla 1-0	3. Español 40	56	41	46 + 6	4. Valladolid-Sevilla (X) 1	Rincón (Betis) 18	R. Sociedad-Valladolid
At. Madrid-R. Murcia 4-2	4. Zaragoza 40	40	37	43 + 3	5. At. Madrid-Múrcia (X) 1	Calderón (Betis) 17	Sevilla-At. Madrid
R. Betis-R. Sociedad 5-1	5. S. Gijón 40	54	43	41 - 1	6. Betis-R. Sociedad (1) 1	Ramón (Sevilla) 15	R. Murcia-R. Betis
Sabadell-Santander 1-0	6. R. Mallorca 40	47	54	41 + 3	7. Sabadell-Santander (1) 1	"Pichi" Alonso (Espanol) 15	Osasuna-Sabadell
Ath. Bilbao-Cádiz 1-0	7. At. Madrid 40	50	48	44 + 4	8. Ath. Bilbao-Cádiz (1) 1	Contreras (Las Palmas) 15	Santander-Ath. Bilbao
Las Palmas-Osasuna 1-1	8. R. Sociedad 40	54	44	43 + 3	9. Huelva-Elche (1) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 13	Cádiz-Las Palmas
	9. R. Betis 40	55	52	42 + 2	10. Hércules-Valencia (1) X	Flores (Gijón) 12	
	10. Valladolid 40	39	38	38 - 4	11. Málaga-Celta (X) 1	Perico Alonso (Sabadell) 12	
	11. Sevilla 40	44	46	35 - 5	12. Castellón-R. Vallecano (X) X	Sarabia (Ath. Bilbao) 11	
	12. R. Murcia 40	37	58	34 - 4	13. Coruña-Sestao (X) 2	Pineda (Espanol) 11	
	13. Ath. Bilbao 40	48	44	39 - 1	14. Castilla-Oviedo (1) 2	Andrés (Las Palmas) 11	
	14. Las Palmas 40	49	60	35 - 5		Marina (At. Madrid) 10	
	15. Osasuna 40	33	45	34 - 6		Cholo (Sevilla) 10	
	16. Sabadell 40	34	55	34 - 8		López Ufarte (Real Sociedad) 9	
	17. Santander 40	39	59	29 - 11			
	18. Cádiz 40	28	52	26 - 12			

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 356

Històries d'Eixerits

El "meu" gerani, ferit

Fa pocs dies, la tia Ramona arribà a casa amb el cabell ben esbullat. Estava enutjada amb el vent. "Quin vent més molest", deia. I és cert, el vent és un element ben empipador, oi? No es veu d'on ve ni a on va, però fa de les seves.

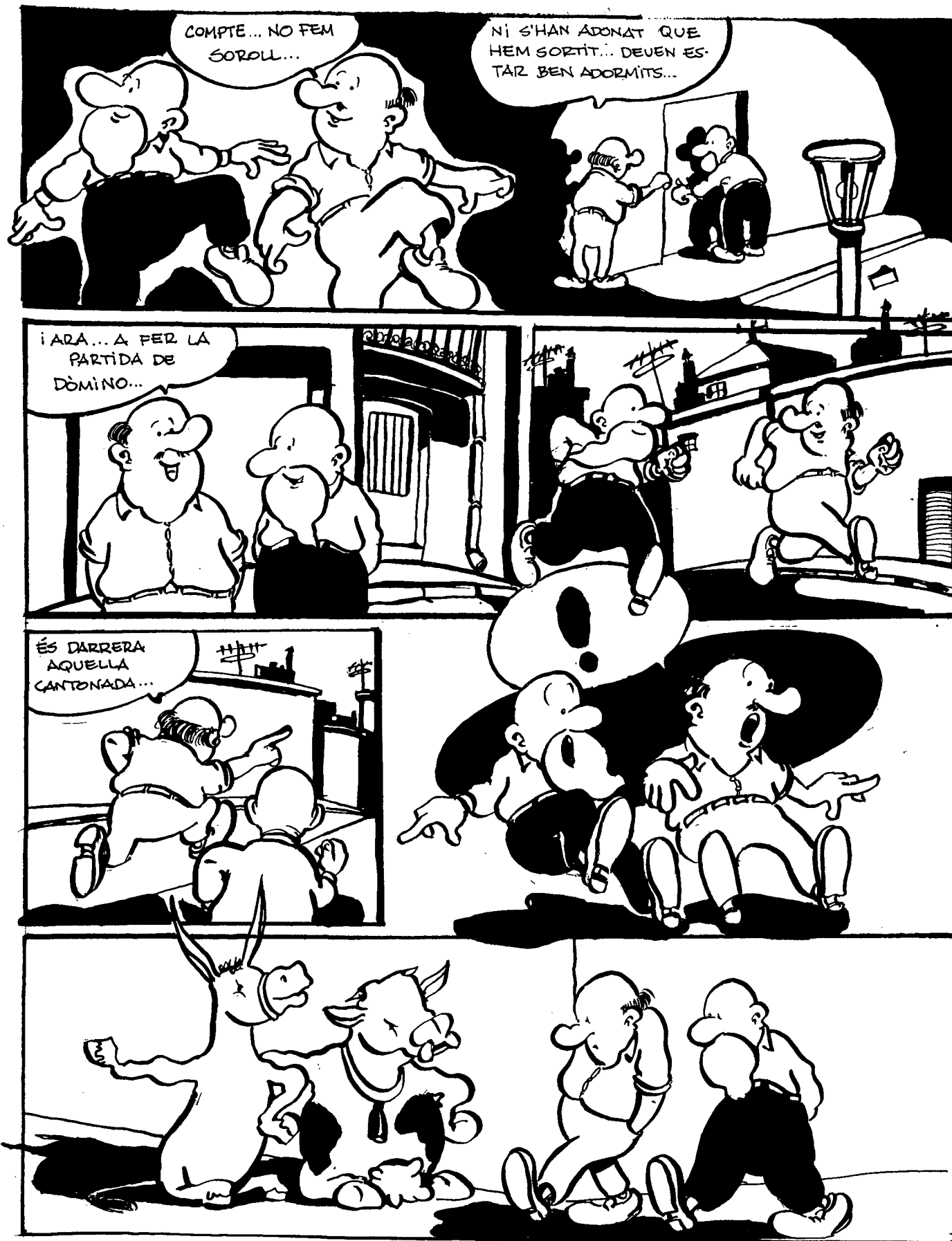
Jo volia ensenyar el meu gerani a la tieta. Com que me l'estimo, m'agrada que els altres el vegin, i el vegin maco, ufanós i florit. Doncs bé, la sorpresa fou trobar que la seva flor havia perdut no sé pas quants pètals. Home!, això em disgustà qui-sap-lo. Pobre gerani! Després d'un temps tan llarg de treball silenciós i amagat fins arribar a florir; tot plegat, perquè després, un cop de vent el deixi esguerrat i mig ferit.

Això m'ha fet pensar que sovint som molt poc mirats amb els altres i amb les seves coses. Una vegada, amb la meva germana i amb el meu cosí vàrem anar a la platja. Treballant i jugant havíem fet un castell a la sorra, ferm de debò. En això, passen una colla de nois i noies grans i, sense cap mirament, ens ho tiren tot per terra. Allò, ens va fer mal.

D'il·lusions cada u té les seves. I tant de bo tots els Eixerits i Eixerides en tinguéssim sempre força. Ara, cal respectar-les. Més encara, compartir-les. Perquè les petites il·lusions són com petites flors. No siguem mai com un mal vent. Ferir els altres "perquè sí", no és just. No, no és just.

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí de sant Mateu, capítol 28, versets del 16 al 20 (Mt 28:19,20).

Reflexionem: 1. Avui, aquestes belles narracions catequètiques del Llibre dels Fets dels Apòstols i de l'Evangelí de sant Mateu, ens descriuen amb boniques imatges bíbliques la plena glorificació de Jesús que, arran de la Resurrecció, celebrem durant cinquanta dies totes les comunitats cristianes del món.

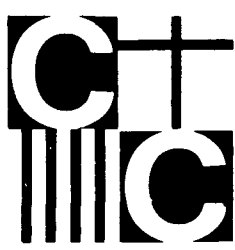
2. La presència de Jesús ressuscitat entre els seus Apòstols i primers deixebles tingué un terme. Tanmateix Jesús els diu clarament que, Ell que és "Déu amb nosaltres" ho serà "cada dia fins a la fi del món". La narració del Fets dels Apòstols, explica com Jesús els fa la promesa de l'Esperit Sant "quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra".

3. La plena glorificació de Jesús és penyora de la nostra. Allà on ha anat Jesús també hi anirem nosaltres. Ara, però, ens cal viure com a fidels deixebles seus, i aquí a la terra, ser per a tots els nois i noies, testimonis del seu amor i de la seva salvació. El seu Esperit ens hi ajudarà.

El mossèn

 DIUMENGE - 31 10.45 Temps d'esperança. 12.25 Matinal a TV3: "Haydin". 14.00 Avanç informatiu. 14.02 Olímpics en acció. 15.00 Telenotícies. 15.30 Felix, el gat. 16.00 No passa res - Rep. 17.00 N'hi ha que neixen estrellats: Ep. 19. 17.30 Vida salvatge: "L'àliga americana". 18.00 Retrat: "Claudio Arrau". 19.40 Normes d'amor: "La família feliç". 20.30 Telenotícies. 21.00 30 Minuts. 21.30 A cort obert: "Centre dramàtic". 22.30 Gol a gol. 23.40 Fi d'emissió. DILLUNS - 1 13.30 TV3, segona vegada. 14.30 Avanç informatiu. 14.32 Migdia. 15.00 Telenotícies. 15.30 Benedetta i companyia. 16.15 La dona biònica: "Moto Boogie". 17.15 Digui, digui... - 59. 17.35 Music Box. 18.00 Caputxeta de pics. 18.30 Avanç informatiu. 18.32 Fes flash. 19.00 Simbad. 19.20 Jangles. 19.45 Filiprim. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3: "Estimo la meva dona". 23.30 Telenotícies. 23.45 Fi d'emissió. DIMARTS - 2 13.10 TV3, segona vegada. 14.30 Avanç informatiu. 14.32 Migdia. 15.00 Telenotícies. 15.30 Benedetta i companyia - 4. 16.15 La dona biònica: "La Jaime i el Rei". 17.15 Music Box. 18.00 Caputxeta de pics. 18.30 Avanç informatiu. 18.32 Fes flash. 19.00 Simbad. 19.20 Jangles. 19.45 Filiprim. 20.30 Telenotícies. 21.00 Perry Mason: "El cas del gos udolador". 22.00 Galeria oberta: "Festa de l'Espectacle". 00.00 Telenotícies. 00.15 Fi d'emissió. DIMECRES - 3 13.30 TV3, segona vegada. 14.30 Avanç informatiu. 14.32 Migdia. 15.00 Telenotícies. 15.30 Benedetta i companyia - 5. 16.15 La dona biònica: "Una bessona perillosa". 17.15 Music Box. 18.00 Caputxeta de pics. 18.30 Avanç informatiu. 18.32 Fes flash. 19.00 Simbad. 19.20 Buddy - 1. 19.45 Filiprim. 20.30 Telenotícies. 21.00 Simon i Simon: "Dissenyat per matar". 22.00 Angel Casas Show. 23.30 Arsenal.	00.15 Telenotícies. 00.30 Fi d'emissió. DIJOUS - 4 13.30 TV3, segona vegada. 14.30 Avanç informatiu. 14.32 Migdia. 15.00 Telenotícies. 15.30 Benedetta i companyia - 6. 16.15 La dona biònica: "Una bessona perillosa (II)". 17.15 Music Box. 18.00 Caputxeta de pics. 18.30 Avanç informatiu. 18.32 Fes flash. 19.00 Simbad. 19.20 Buddy - 2. 19.45 Filiprim. 20.30 Telenotícies. 21.00 Vostè jutja. 22.30 A tot esport. 23.50 Telenotícies. DIVENDRES - 5 13.20 TV3, segona vegada. 14.30 Avanç informatiu. 14.32 Migdia. 15.00 Telenotícies. 15.30 Benedetta i companyia - 7. 16.15 La dona biònica: "Que venen els marciàns". 17.15 Music box. 17.50 Digui, digui... - 29. 18.00 Caputxeta de pics. 18.30 Avanç informatiu. 18.32 Fes flash. 19.00 Fes video flash. 19.20 Buddy. 19.45 Filiprim. 20.30 Telenotícies. 21.00 No passa res. 22.00 TV3, Presenta: "Salvador Dalí, autorretrat". 23.05 Trossos. 23.35 Telenotícies. 23.50 Cinema de mitjanit: "Rogopag". 01.55 Fi d'emissió. DISSABTE - 6 13.23 Sardanes. 13.53 Avanç informatiu. 13.55 Maya. 14.20 Divulgatiu: "Medi ambient i ecologia". 15.00 Telenotícies. 15.30 Els barrufets. 16.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew: "El pare Noël de debó". 16.50 Olímpics en acció. 17.50 Digui, digui... - 59. 18.10 Cr - 7. 19.30 Botó fluix. 20.00 Joc de ciència magazine. 20.30 Telenotícies. 21.00 Pel·lícula: "Ana y los lobos". 22.45 Brut i perillós - 1. 23.45 El món del cinema. 00.15 Fi d'emissió. DIUMENGE - 31 9.00 A Portada. 9.30 Val més prevenir. 10.00 Santa Missa - El dia del Senyor. 11.00 Concert. 12.00 Poble de Déu. 12.30 El triomf d'Occident. 13.25 Curro Jiménez: "La boca del diablo". 14.30 Set dies. 15.00 Telediari - 1. 15.35 L'inspector Gadget. 16.05 Parada de postes - 8. 17.00 Capitals culturals d'Europa. 18.00 El mateix dia a la mateixa hora. 18.45 Estrenes TV:	"Tragedia en tres actes". 20.30 Telediari - 2. 21.05 Revista de viatges. 21.35 Cançó trista d'Hill Street: "La luna de Urano". 22.30 Estudi Estadi. 24.00 Comiat. DILLUNS - 1 7.30 Bon dia. 9.00 Pel matí 9.05 Follow me - Ep. 57 i 58. 9.35 Els rics també ploreu - 40. 11.35 Rituals - 6. 12.30 Connexió amb Sant Cugat. 12.33 Tres per quatre. 13.30 Espais electorals. 14.00 L'informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid. 15.00 Telediari - 1. 15.35 Loteria. 16.30 La tarda. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 A mitja tarda. 19.00 Mister Belvedere: "El parto". 19.30 De pel·lícula. 20.30 Telediari - 2. 21.15 Un, dos, tres. 22.55 I vostè què opina? 23.55 A portada. 00.20 Telediari - 3. 00.50 Comiat. DIMARTS - 2 7.30 Bon dia. 9.00 Pel matí. 9.05 Follow me - 59. 9.35 Els rics també ploreu - 41. 11.35 Rituals - 7. 12.30 Connexió amb Sant Cugat. 12.33 Tres per quatre. 13.30 Espais electorals. 14.00 L'informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid. 15.00 Telediari - 1. 15.35 Loteria. 16.30 La tarda. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els electrofollets. 18.55 Toros. 21.15 Telediari - 2. 22.20 Sessió de nit: "La burla del diablo". 23.40 Curtmetratge. 00.05 Telediari - 3. 00.35 Testimoni. 00.40 Comiat. DIMECRES - 3 7.30 Bon dia. 9.00 Pel matí. 9.05 Follow me - 60. 9.35 Els rics també ploreu. - 42. 11.35 Rituals - 8. 12.30 Connexió amb Sant Cugat. 12.33 Tres per quatre. 13.30 Espais electorals. 14.00 L'informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid. 15.00 Telediari - 1. 15.35 Loteria. 16.30 La tarda. 18.00 Barrio Sesamo. 18.30 La volta al món de Willy Fog - 9. 18.55 Toros. 21.15 Telediari - 2. 22.00 Vigílies: "Doña Gabriela". 23.40 Curtmetratge. 23.45 Telediari - 3. 00.15 Comiat. DIJOUS - 4 7.30 Bon dia. 9.00 Pel matí. 9.05 Follow me - 59. 9.35 Els rics també ploreu - 43. 11.35 Rituals - 9. 12.30 Connexió amb Sant Cugat. 12.33 Tres per quatre. 13.30 Espais electorals. 14.00 L'informatiu.	15.00 Connexió amb Madrid. 15.00 Telediari - 1. 15.35 Loteria. 16.30 La tarda. 18.00 Barri Sésamo. 18.30 El quiosc. 19.00 El bigoti de Babel. 19.30 Amb les mans a la massa. 20.00 MASH: "Así es el mundo del espectáculo". 20.30 Telediari - 2. 21.15 Tres soberans per Sarah - 2. 22.20 Debat. 23.50 A mitja veu. 00.15 Telediari - 3. 00.45 Comiat. DIVENDRES - 5 7.30 Bon dia. 9.00 Pel matí. 9.05 Follow me - 60. 9.35 Els rics també ploreu - 44. 11.35 Rituals - 10. 12.30 Connexió amb Sant Cugat. 12.33 Tres per quatre. 13.30 Espais electorals. 14.00 L'informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid. 15.00 Telediari - 1. 15.35 Loteria. 16.30 La tarda. 18.00 L'aldea d'arce: "Las hierbas medicinales". 18.55 Bàsquet. 20.30 Telediari - 2. 21.15 En família. 22.20 Divendres cinema: "Harry el fuerte". 00.35 Telediari - 3. 01.05 Jazz entre amics. 02.00 Comiat. DISSABTE - 6 9.00 Un, dos, tres. 10.35 Don Quijote de la Mancha - 3. 11.00 Gent jove. 11.55 La bola de cristall. 13.15 Loteria nacional. 13.30 Objectiu - 92. 14.30 Pel matí... aquesta setmana. 15.00 Telediari - 1. 15.35 Daniel l'entremeliat. 16.05 Primera Sessió: "Herbie, un volante loco". 17.45 Dibuixos animats. 18.00 Número 1. 18.30 La vall secreta. 19.00 Les aventures dels ossos Gummy. 19.35 L'equip: "Píeles". 20.30 Telediari - 2. 21.05 Informe setmanal. 22.20 Dissabte nit. 23.45 Amerika - 7. 01.30 Filmoteca TV: "El viento". 02.55 Comiat. DIUMENGE - 31 10.00 Santa Missa. 11.00 La bona música. 12.00 Estudi Estadi. 17.00 Connexió amb Madrid. 17.00 Sessió de tarda: "El hijo de Kong". 18.15 La bona música. 19.00 Connexió amb Sant Cugat. 19.00 molt personal. 20.00 L'informatiu cap de setmana. 20.30 Connexió amb Madrid. 20.30 II Festival de joves ballarines. 21.30 Connexió amb Sant Cugat. 21.30 Debat. 22.30 Connexió amb Madrid. 22.30 Diumenge cinema:	"Reina Zanahoria". 00.10 Comiat. DILLUNS - 1 18.00 Follow Through. 18.20 Avanç de l'informatiu vespre. 18.25 Picapuça. 19.30 Som-hi. 20.00 L'informatiu vespre. 20.30 So-terrani. 21.00 Geografia de Catalunya. 21.30 Connexió amb Madrid. 21.45 Cinema club: "El cuarto mandamiento". 22.55 Últimes preguntes. 23.25 Viure cada dia. 00.20 Comiat. DIMARTS - 2 18.00 Follow through. 18.20 Avanç de l'informatiu vespre. 18.25 Digui, digui (58). 18.40 Picapuça. 19.30 Som-hi. 20.30 Minuts d'or. 21.00 Connexió amb Madrid. 21.00 El món és un escenari. 21.55 El temps és or. 22.50 L'ull de vidre. 00.40 Comiat. DIMECRES - 3 15.45 Bàsquet. 17.15 Comiat. 18.00 Follow through. 18.20 Avanç de l'informatiu vespre. 18.25 Picapuça. 19.30 Som-hi. 20.00 L'informatiu vespre. 20.30 Connexió amb Madrid. 20.30 Consum. 21.00 El pols de Hollywood. 22.50 Fi de segle. 23.20 Tendido cero. 23.50 Comiat. DIJOUS - 4 18.00 Follow through. 18.20 Avanç de l'informatiu vespre. 18.25 Picapuça. 19.30 Som-hi. 20.00 L'informatiu vespre. 20.30 20.20 a punt. 21.00 Connexió amb Madrid. 21.00 Atletisme. 22.00 Dijous cinema: "El rebaño de los ángeles". 23.40 Metròpolis. 00.10 Comiat. DIVENDRES - 5 18.00 Follow Through. 18.20 Avanç de l'informatiu vespre. 18.25 "20-60" Vint seixanta. 19.30 Som-hi. 20.00 L'informatiu vespre. 20.30 Panorama. 21.00 Connexió amb Madrid. 21.00 Els comptes clars. 21.30 L'art de viure. 22.00 Concert. 23.30 Temps moderns. 00.25 Comiat. DISSABTE - 6 10.00 Biniki i la dragona Rosa. 10.30 Picapuça. 11.00 Mirades. 11.30 El carrer de l'espectacle. 12.00 Una història particular. 13.00 El meu fill, el meu fill (2). 14.00 L'informatiu cap de setmana. 14.30 135 escons. 15.00 Connexió amb Madrid. 15.00 Estadi 2. 21.00 Connexió amb Sant Cugat. 21.00 L'informatiu cap de setmana. 21.30 Amor, salut i feina. 22.00 Connexió amb Madrid. 22.00 Una illa - 4. 23.00 Documents TV. 00.00 Diàlegs amb la música. 00.30 Comiat.
---	--	--	---	---

NOVA SEU DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE

"CATALUNYA CRISTIANA"

(Antic Patronat)

AMB LES SEVES CORRESPONENTS ACTIVITATS: SESSIONS CULTURALS, DIVULGACIÓ TEO LòGICA, VIATGES, RIFA, LLIBRES, ETC. QUE DONEN SUPORT A LA VIDA I DIFUSIÓ DE "CATALUNYA CRISTIANA".

Preneu-ne nota:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE

DE

"CATALUNYA CRISTIANA"

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A

08010 - BARCELONA

Tel. 301.37.18

BARCELONA, MÉS QUE MAI.

Ajuntament de Barcelona